



22. FESTIWAL

KONFRONTACJE TEATRALNE

6-15 / 10 / 2017

PROGRAM FESTIWALU

6.10 / PIĄTEK

- 18:00 · ORATORIO. A COLLECTIVE MEDITATION ON A WELL-KEPT SECRET / She She Pop / Sala Kinowa Galerii Labirynt / 90 min spektakl w j. angielskim i j. polskim z tłumaczeniem symultanicznym / 20/30 PLN
- 18:00 · GORSET / Scena Plastyczna KUL / ASP Warszawa / Sala Operowa Centrum Spotkania Kultur w Lublinie / 40 min / 20/30 PLN
- 20:00 · K. ALBO WSPOMNIENIE Z MIASTA / Teatr im. Bogusławskiego z Kalisza / Sala Widowiskowa ck / 60 min / 30/40 PLN
- 20:00 · METROPIA / reż. Tarik Saleh / Kino ck / 86 min / bezpłatne wejściówki
- 21:00 · O MIŁOŚCI / Paweł Korbus & Stereo Akt / Piwnice ck / 90 min / 20/30 PLN

7.10 / SOBOTA

- 16:00 · ONE MORE THING / Benjamin Verdonck / Sala Czarna / 20 min / 10 PLN
- 17:00 · ONE MORE THING / Benjamin Verdonck / Sala Czarna / 20 min / 10 PLN
- 18:00 · ORATORIO. A COLLECTIVE MEDITATION ON A WELL-KEPT SECRET / She She Pop / Sala Kinowa Galerii Labirynt / 90 min / spektakl w j. angielskim i j. polskim z tłumaczeniem symultanicznym / 20/30 PLN
- 19:00 · THX 1138 / reż. George Lucas / Kino ck / 95 min / bezpłatne wejściówki
- 20:00 · K. ALBO WSPOMNIENIE Z MIASTA / Teatr im. Bogusławskiego z Kalisza / Sala Widowiskowa 60 min / 30/40 PLN
- 21:00 · O MIŁOŚCI / Paweł Korbus & Stereo Akt / 90 min / Piwnice / 20/30 PLN
- 21:00 · KŁOPOTLIWY CZŁOWIEK / reż. Jens Lien / Kino ck / 95 min / bezpłatne wejściówki

8.10 / NIEDZIELA

- 16:00 · GILLE LEARNS TO READ / Benjamin Verdonck / Sala Czarna ck / 20 min / 10 PLN
- 17:00 · GILLE LEARNS TO READ / Benjamin Verdonck / Sala Czarna ck / 20 min / 10 PLN
- 17:00 · PRÓBY Z DOSTOJEWSKIM I INNE WYKŁADY LUBELSKIE / Cezary Wodziński / red. Piotr Augustyniak - promocja książki / Kino ck / wstęp wolny
- 18:00 · FRAGMENTY (Z) 7 DIALOGÓW / Dance On Ensemble / Brain Damage Gallery / 40 min / 20/30 PLN
- 19:00 · CEZARY WODZIŃSKI - RETROSPEKCJE / Biesiada wokół Cezarego Wodzińskiego / 240 min / Piwnice / bezpłatne wejściówki
- 20:00 · FAHRENHEIT 451, reż. Francois Truffaut / Kino ck / 112 min / bezpłatne wejściówki
- 21:00 · SONG FOR GIGI / Benjamin Verdonck / Sala Czarna ck / 20 min / 10 PLN

9.10 / PONIEDZIAŁEK

- 16:00 · PONOWNE ZJEDNOCZENIE KOREI / Scena InVitro / Sala Widowiskowa ck / 120 min / 20/30 PLN
- 18:00 · KLAUNI, CZYLI O RODZINIE / Teatr 21 / Sala Kinowa Galerii Labirynt / 110 min / 20/30 PLN
- 20:00 · DYBBUK / Teatr Polski w Bielsku-Białej / Teatr im. J. Osterwy / 150 min / 30/40 PLN
- 20:00 · KONTROLERZY / reż. Nimród Antal / Kino ck / 105 min / bezpłatne wejściówki

10.10 / WTOREK

- 18:00 · ICH KANN NICHT ANDERS / Beton Ltd / Oratorium ck / 70 min / 30/40 PLN / spektakl w j. słoweńskim z napisami w j. polskim i angielskim
- 19:00 · STALKER / reż. Andrijew Tarkowski / Kino ck / 163 min / bezpłatne wejściówki
- 20:00 · HYMN DO MIŁOŚCI / Teatr Polski w Poznaniu / Teatr im. J. Osterwy / 50 min / 30/40 PLN
- 21:00 · DEATH OF THE POLE DANCER & MACHO DANCER / Eisa Jocson / Piwnice ck (~90 min, z przerwą) / 30/40 PLN

11.10 / ŚRODA

- 17:00 · ICH KANN NICHT ANDERS / Beton Ltd / Oratorium ck / 70 min / 30/40 PLN / spektakl w j. słoweńskim z napisami w j. polskim i angielskim
- 18:00 · KOMUNA / reż. Thomas Vinterberg / Kino ck / 111 min / bezpłatne wejściówki
- 18:30 · PUNKT ZERO: ŁASKAWE / Teatr Provisorium / Sala Widowiskowa ck / 130 min / 30/40 PLN
- 19:00 · REAL MAGIC / Forced Entertainment / Sala Kinowa Galerii Labirynt / 80 min / 30/40 PLN / spektakl w j. angielskim, tłumaczenie w formie konspektu
- 20:30 · APORIA 5: POTRZASK BEZPARTYJNOŚCI / Ende Neu na Konfrontacjach / spotkanie z Agatą Bielik-Robson i Cezarym Michalskim / Kino ck / wstęp wolny
- 21:00 · DEATH OF THE POLE DANCER & MACHO DANCER / Eisa Jocson / Piwnice ck / ~90 min, z przerwą / 30/40 PLN

12.10 / CZWARTEK

- 17:00 · REAL MAGIC / Forced Entertainment / Sala Kinowa Galerii Labirynt / 80 min / 30/40 PLN / spektakl w j. angielskim, tłumaczenie w formie konspektu
- 19:00 · MELANCHOLIA / reż. Lars von Trier / Kino ck / 130 min / bezpłatne wejściówki
- 19:00 · ŻONY STANU, DZIWKI REWOLUCJI, A MOŻE I UCZONE BIAŁOGŁOWY / Teatr Polski w Bydgoszczy / Chatka Żaka / 115 min / 30/40 PLN
- 22:00 · STILL LIFE / Maszkiewicz & Trimarche / Sala Czarna ck / 60 min / 20/30 PLN / spektakl w j. francuskim z napisami w j. polskim i angielskim

13.10 / PIĄTEK

- 17:00 · TEATR I DEMOKRACJA. PRAKTYKI INSTYTUCJONALNE W POLSKIM TEATRZE / Kino ck / wstęp wolny
- 19:00 · JEDEN GEST / Nowy Teatr / Sala Widowiskowa ck / 75 min / 30/40 PLN
- 20:00 · WALSER / reż. Zbigniew Libera / Kino ck / 78 min / bezpłatne wejściówki
- 21:00 · STILL LIFE / Maszkiewicz & Trimarche / Sala Czarna ck / 60 min / 20/30 PLN / spektakl w j. francuskim z napisami w j. polskim i angielskim
- 22:00 · ROBERT PIOTROWICZ / Ende Neu na Konfrontacjach / koncert / Piwnice ck / 60 min / bezpłatne wejściówki

14.10 / SOBOTA

- 17:00 · KONIEC PRZEMOCY / Burska & Mosiewicz / Piwnice ck / 60 min / 20/30 PLN
- 18:00 · FANTAZJA / TR Warszawa / Sala Widowiskowa / 55 min / 30/40 PLN
- 19:00 · EDERLY / reż. Piotr Dumata / Kino ck / 87 min / bezpłatne wejściówki
- 19:00 · DIABEŁ I TABLICZKA CZEKOLADY / Teatr im. J. Osterwy / Teatr im. J. Osterwy 110 min / 30/40 zł (kasa Teatru Osterwy)
- 20:00 · HENRIETTA LACKS / Nowy Teatr / Inkubator Medialno-Artystyczny Chatki Żaka 90 min / 30/40 PLN
- 21:00 · FANTAZJA / TR Warszawa / Sala Widowiskowa ck / 55 min / 30/40 PLN
- 22:00 · NATTEN / Mårten Spångberg / Sala Kinowa Galerii Labirynt / 400 min / 30/40 PLN

15.10 / NIEDZIELA

- 17:00 · MIASTO DADA / Czytelnia Dramatu / Sala Widowiskowa / 60 min / 20/30 PLN
- 19:00 · HISTORIA JAKUBA / Teatr Dramatyczny m.st. Warszawy / Chatka Żaka 170 min z 1 przerwą / 30/40 PLN
- 20:00 · POKOT / reż. Agnieszka Holland / Kino ck / 128 min / bezpłatne wejściówki

FESTIVAL PROGRAMME

6.10 / FRIDAY

- 6:00 pm · ORATORIO. A COLLECTIVE MEDITATION ON A WELL-KEPT SECRET / She She Pop / Cinema Room, Labyrinth Gallery / 90 min / English and Polish with simultaneous translation / 20/30 PLN
- 6:00 pm · CORSET / Visual Scene of the Catholic University of Lublin / Academy of Fine Arts in Warsaw / Opera Hall of the Centre for the Meeting of Cultures in Lublin / 40 min / 20/30 PLN
- 8:00 pm · K., OR A RECOLLECTION FROM THE CITY / Bogustawski Theatre in Kalisz / Main auditorium / 60 min / Polish with English surtitles / 30/40 PLN
- 8:00 pm · METROPIA / dir. Tarik Saleh / Screening Room / 86 min / complimentary tickets
- 9:00 pm · ABOUT LOVE / Paweł Korbus & Stereo Akt / Basement / 90 min / 20/30 PLN

7.10 / SATURDAY

- 4:00 pm · ONE MORE THING / Benjamin Verdonck / Black Hall / 20 min / 10 PLN
- 5:00 pm · ONE MORE THING / Benjamin Verdonck / Black Hall / 20 min / 10 PLN
- 6:00 pm · ORATORIO. A COLLECTIVE MEDITATION ON A WELL-KEPT SECRET / She She Pop / Cinema Room, Labyrinth Gallery / 90 min / English and Polish with simultaneous translation / 20/30 PLN
- 7:00 pm · THX 1138 / dir. George Lucas / Screening Room / 95 min / complimentary tickets
- 8:00 pm · K., OR A RECOLLECTION FROM THE CITY / Bogustawski Theatre in Kalisz / Main Auditorium / 60 min / Polish with English surtitles / 30/40 PLN
- 9:00 pm · ABOUT LOVE / Paweł Korbus & Stereo Akt / Basement / 90 min / 20/30 PLN
- 9:00 pm · THE BOTHERSOME MAN / dir. Jens Lien / Screening Room / 95 min / complimentary tickets

8.10 / SUNDAY

- 4:00 pm · GILLE LEARNS TO READ / Benjamin Verdonck / Black Hall / 20 min / 10 PLN
- 5:00 pm · GILLE LEARNS TO READ / Benjamin Verdonck / Black Hall / 20 min / 10 PLN
- 5:00 pm · GRAPPLING WITH DOSTOYEVSKY AND OTHER LUBLIN LECTURES / Cezary Wodziński / ed. Piotr Augustyniak - launch of the book / Screening Room / free admission
- 6:00 pm · EXTRACTS FROM 7 DIALOGUES / Dance On Ensemble / Brain Damage Gallery / 45 min / 20/30 PLN
- 7:00 pm · RETROSPECTIVES / Cezary Wodziński / Basement / 240 min / complimentary tickets
- 8:00 pm · FAHRENHEIT 451 / dir. Francois Truffaut / Screening Room / 112 min / complimentary tickets
- 9:00 pm · SONG FOR GIGI / Benjamin Verdonck / Black Hall / 20 min / 10 PLN

9.10 / MONDAY

- 4:00 pm · THE REUNIFICATION OF THE TWO KOREAS / InVitro Stage / Main Auditorium / 120 min / 20/30 PLN
- 6:00 pm · CLOWNS, OR ABOUT A FAMILY / Teatr 21 / Cinema Room, Labyrinth Gallery / 110 min / performance in Polish with English surtitles / 20/30 PLN
- 8:00 pm · DYBBUK / Polish Theatre in Bielsko-Biała / Osterwa Theatre / 150 min / Polish with English surtitles / 30/40 PLN
- 8:00 pm · CONTROL / dir. Nimród Antal / Screening Room / 105 min / complimentary tickets

10.10 / TUESDAY

- 6:00 pm · ICH KANN NICHT ANDERS / Beton Ltd / Oratory / Slovene with Polish and English surtitles / 70 min / 30/40 PLN
- 7:00 pm · STALKER / dir. Andrei Tarkovski / 163 min / Screening Room / complimentary tickets
- 8:00 pm · HYMN TO LOVE / Polish Theatre in Poznań / Osterwa Theatre / 50 min / Polish with English surtitles / 30/40 PLN
- 9:00 pm · DEATH OF THE POLE DANCER & MACHO DANCER / Eisa Jocson / Basement / ~90 min with 1 intermission / 30/40 PLN

11.10 / WEDNESDAY

- 5:00 pm · ICH KANN NICHT ANDERS / Beton Ltd / Oratory / Slovene with Polish and English surtitles / 70 min / 30/40 PLN
- 6:00 pm · THE COMMUNE / dir. Thomas Vinterberg / Screening Room / 111 min / complimentary tickets
- 6:30 pm · THE ZERO POINT: THE KINDLY ONES / Provisorium Theatre / Main auditorium / 130 min / Polish with English surtitles / 30/40 PLN
- 7:00 pm · REAL MAGIC / Forced Entertainment / Cinema Room, Labyrinth Gallery / 80 min / 30/40 PLN
- 8:30 pm · APORIA: A TRAP OF NONPARTISANISM / Ende Neu at Konfrontacje / meeting with Agata Bielik-Robson and Cezary Michalski / Screening Room / free admission
- 9:00 pm · DEATH OF THE POLE DANCER & MACHO DANCER / Eisa Jocson / Basement / ~90 min with 1 intermission / 30/40 PLN

12.10 / THURSDAY

- 5:00 pm · REAL MAGIC / Forced Entertainment / Cinema Room, Labyrinth Gallery / 80 min / 30/40 PLN
- 7:00 pm · MELANCHOLIA / dir. Lars von Trier / Screening Room / 130 min / complimentary tickets
- 7:00 pm · STATESWOMEN, SLUTS OF REVOLUTION, OR THE LEARNED LADIES / Polish Theatre in Bydgoszcz / 115 min / Polish with English surtitles / 30/40 PLN
- 10:00 pm · STILL LIFE / Maszkiewicz & Trimarche / French with Polish and English surtitles / Black Hall / 60 min / 20/30 PLN

13.10 / FRIDAY

- 5:00 pm · THEATRE AND DEMOCRACY. INSTITUTIONAL PRACTICES IN POLISH THEATRE / Debate / Screening Room / free admission
- 7:00 pm · ONE GESTURE / Nowy Teatr / Main auditorium / 75 min / Polish with English surtitles / 30/40 PLN
- 8:00 pm · WALSER / dir. Zbigniew Libera / Screening Room / 78 min / complimentary tickets
- 9:00 pm · STILL LIFE / Maszkiewicz & Trimarche / French with Polish and English surtitles / Black Hall / 60 min / 20/30 PLN
- 10:00 pm · ROBERT PIOTROWICZ / Ende Neu at Konfrontacje / concert / Basement / 60 min / complimentary tickets

14.10 / SATURDAY

- 5:00 pm · THE END OF VIOLENCE / Burska & Mosiewicz / Basement / 60 min / 20/30 PLN
- 6:00 pm · THE FANTASIA / TR Warszawa Main auditorium / 55 min / Polish with English surtitles / 30/40 PLN
- 7:00 pm · EDERLY / dir. Piotr Dumala / Screening Room / 87 min / complimentary tickets
- 7:00 pm · THE DEVIL AND THE BAR OF CHOCOLATE / Osterwa Theatre / Osterwa Theatre / 110 min / 30/40 PLN (tickets available at the Osterwa's box office)
- 8:00 pm · HENRIETTA LACKS / Nowy Teatr / Artistic and Media Incubator Chatka Żaka / 90 min / Polish with English surtitles / 30/40 PLN
- 9:00 pm · THE FANTASIA TR Warszawa / Main auditorium / 55 min / Polish with English surtitles / 30/40 PLN
- 10:00 pm · NATTEN / Mårten Spångberg / Cinema Room, Labyrinth Gallery / 400 min / 30/40 PLN

15.10 / SUNDAY

- 5:00 pm · DADA TOWN / Drama Reading Room / Main auditorium / 60 min
- 7:00 pm · THE STORY OF JACOB / The Dramatic Theatre of the Capital City of Warsaw / Chatka Żaka / 170 min with 1 intermission / Polish with English surtitles / 30/40 PLN
- 8:00 pm · SPOOR / dir. Agnieszka Holland / Screening Room / 128 min / complimentary tickets



PROGRAM LUBELSKI / #LUBLIN700

Festiwal Konfrontacje Teatralne wyrasta z tradycji środowiska lubelskiego. Każdego roku staramy się prezentować dzieła teatralne powstałe w Lublinie bądź w jakimś stopniu dotyczące problematyki naszego miasta. W tym roku Miasto Lublin obchodzi swój jubileusz 700-lecia. Z tej okazji w tegorocznym programie znalazła się silna reprezentacja lubelskich twórców z najnowszymi realizacjami m.in. Leszka Mądzika i Łukasza Witt-Michałowskiego.

Ponadto proponujemy spektakle zrealizowane przez lubelskich twórców lub dzieła akcentujące lubelski wątek. W programie znajdzie się spektakl w reżyserii Pawła Passiniego *Dybbuk* Teatru Polskiego w Bielsku-Białej, jak i *Historia Jakuba* Teatru Dramatycznego z Warszawy – oba skoncentrowane na silnie obecnym w historii Lublina wątku żydowskim. Tekst *Dybbuka* napisany przez Artura Pałygę czerpie z *Dybuka* Szymona An-skiego, jak również z przedwojennej historii Żydów z Bielska-Białej. Tadeusz Słobodzianek, po znakomicie przyjętej na Konfrontacjach *Naszej Klasie*, powraca do nas z najnowszym tekstem, opowieścią inspirowaną faktami o księdzu i filozofie, emerytowanym pracowniku naukowym KUL, który w dorosłym życiu, będąc już księdzem katolickim, dowiaduje się, że jest Żydem. Kwestia żydowska powraca także w spektaklu *Punkt Zero: Łaskawe*, gdzie eksplorowany jest temat Zagłady, jednak nie z perspektywy ofiary, lecz z pozycji kata. Młode pokolenie twórców reprezentować będzie Daniel Adamczyk ze spektaklem *Miasto DaDa*, który w surrealistyczny sposób odnosi się do fenomenu miasta.

Prezentacja lubelskich twórców pozwoli Gościom Festiwalu zapoznać się z twórczością najciekawszych osobowości teatralnych naszego środowiska, jak również zwróci uwagę na wielokulturowy charakter siedemsetletniej historii Lublina.

Janusz Opryński

LUBLIN PROGRAMME / #LUBLIN700

The Konfrontacje Festival grows out of the traditions of the Lublin milieu. Each year we attempt to present theatre works created in Lublin or, to a degree, touching the themes related to our city. This year the Municipality of Lublin is celebrating its 700th jubilee. For that reason, the 2017 programme features substantial contributions from Lublin-based artists, such the latest shows by among others Leszek Mądzik and Łukasz Witt-Michałowski.

Moreover, we have curated shows made by creatives associated with Lublin or shows featuring Lublin-centred motifs. For that reason, the highlights of the programme include *Dybbuk*, a performance directed by Paweł Passini and produced by the Polski Theatre in Bielsko-Biała, as well as *The Story of Jacob* staged by the Dramatic Theatre in Warsaw – both focused on the historical Jewish presence in Lublin. Written by Artur Pałyga, the script of *Dybbuk* draws both on Shloyme An-sky's *The Dybbuk* and on the pre-war history of Bielsko-Biała. Having written *Our Class*, which received rave reviews at Konfrontacje, Tadeusz Słobodzianek returns to Lublin with his latest text, a factual narrative inspired by the life story of a philosopher-priest, a retired lecturer of the Catholic University of Lublin, who – as an adult and an ordained Catholic priest – realises that he is Jewish. The Jewish question returns also in *The Point Zero: The Kindly Ones*, which explores the theme of the Shoah, however, not from the perspective of the victim but of the executioner. The young generation of artists will be represented by Daniel Adamczyk, whose *Dada City* refers to the phenomenon of the city in a surreal way. The Lublin showcase will enable the Festival Guests to become familiar with the creative output of the most interesting theatre personalities as well as draw the viewers' attention to the multicultural character of the 700-year history of our city.

Janusz Opryński

Leszek Mądzik o spektaklu *Gorset*: „Gorset jest czymś, co ochrania, ale i zniewala. Często ubieramy się w jego kostium, by stworzyć iluzję kogoś, kim pragniemy być. Ta dziwna maska z czasem uwiera, a nawet boli. Prowadzi do pozbycia się tej iluzyjnej zastony. Bezstówny pokaz, zintegrowany z muzyką, jest próbą wejścia do tych warstw naszej natury, które konfrontują presję z wolnością.”

Leszek Mądzik to twórca działającej od 1969 r. Sceny Plastycznej KUL, reżyser, scenograf, malarz i fotografik, pisarz, historyk sztuki, jeden z najbardziej rozpoznawalnych i wszechstronnych polskich artystów. Jest profesorem KUL i warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych (Wydział Scenografii). Od chwili jego reżyserskiego debiutu, którym była wielokrotnie nagradzana autorska *Wieczerza*, stało się jasne, że formalnie wyraziste, pełne biograficznych tropów, niekonwencjonalne prace sceniczne Leszka Mądzika w teatralnym świecie nie mają odpowiednika. Scena Plastyczna KUL brała udział w kilkudziesięciu międzynarodowych festiwalach teatralnych i wystawach. Mądzik tworzył projekty scenograficzne na scenach Polski, Portugalii, Francji i Niemiec. Prowadził zajęcia i wystawiał widowiska na zaproszenie uniwersytetów i szkół artystycznych, m.in. w Helsinkach, Berlinie, Amsterdamie, Waszyngtonie, San Francisco, Hamburgu, Lyonie i Pradze. Inspiracjami są dla niego myśli świętych Jana od Krzyża i Teresy z Ávili, a także dorobek Leonarda da Vinci, Aliny Szapocznikow, Tadeusza Kantora i Jerzego Nowosielskiego. Leszek Mądzik jest laureatem wielu prestiżowych nagród, w tym Medalu Papieskiej Rady Kultury „Per Artem ad Deum” (2008), Krzyża „Pro Ecclesia et Pontifice” (2014) oraz Złotego Medalu Zasłużony Kulturze „Gloria Artis” (2015).

Leszek Mądzik on *Corset*: “The corset is something that both protects and subdues. We often wear it as a costume to create the illusion of somebody we desire to be. This strange mask at times chafes our face, and even causes us pain. It leads to our discarding an illusory façade. Integrated with music, a wordless performance is an attempt to enter the layers of our human nature that confront pressure with liberty.”

Leszek Mądzik is the founder of the Visual Stage of the Catholic University in Lublin (active since its inception in 1969), director, set designer, painter, photographer, writer, art historian, one of the most recognisable and versatile Polish artists. Professor of the Catholic University in Lublin and of the Academy of Fine Arts in Warsaw

(Scenography Department). Since his directorial debut, i.e. his critically acclaimed *Wieczerza* (Supper), it has been clear that formally distinctive, rich in biographic details, unconventional stage works authored by Leszek Mądzik have no counterpart in the theatre world. The Visual Stage of the Catholic University in Lublin participated in dozens of international theatre festivals and exhibitions. Mądzik created set designs in Poland, Portugal, France, and Germany. Conducted classes and staged shows at the request of universities and arts schools in among others Helsinki, Berlin, Amsterdam, Washington, San Francisco, Hamburg, Lyon, and Prague. He is inspired by the thought of John of the Cross and Teresa of Ávila, as well as by the creative output of Leonardo da Vinci, Alina Szapocznikow, Tadeusz Kantor, and Jerzy Nowosielski. Leszek Mądzik is a recipient of numerous accolades, including the “Per Artem ad Deum” Medal of the Pontifical Arts Council (2008), the “Pro Ecclesia et Pontifice” Cross (2014), and the Gold “Gloria Artis” Medal for Merit to Culture (2015).

SPEKTAKL
PERFORMANCE

6.10.2017 · 18:00
SALA OPEROWA CSK
OPERA HALL OF THE CENTRE FOR THE MEETING OF CULTURES IN LUBLIN
40MIN
20/30 ZŁ
BEZ SŁÓW
NONVERBAL

REŻYSERIA

Leszek Mądzik

WYKONAWCY

Ewelina Grzechnik, Bartłomiej Ostapczuk, Katarzyna Ośko, Krzysztof Petkowicz, Jędrzej Skajster, Paulina Staniaszek, Sławomir Szondelmajer

MUZYKA

Paweł Odorowicz

PREMIERA

9 grudnia 2016 r.

DIRECTED BY

Leszek Mądzik

PERFORMERS

Ewelina Grzechnik, Bartłomiej Ostapczuk, Katarzyna Ośko, Krzysztof Petkowicz, Jędrzej Skajster, Paulina Staniaszek, Sławomir Szondelmajer

MUSIC

Paweł Odorowicz

PREMIERE

9 December 2016



Miłość niecierpliwa jest, niełaskawa jest. Miłość zazdrości, wciąż szuka poklasku, unosi się pychą. Jest bezwstydną, szuka swego, unosi się gniewem, pamięta złe; cieszy z niesprawiedliwości, współweseli z nieprawdą. Nie wszystko znosi, nie wszystkiemu wierzy, nie we wszystkim pokłada nadzieję, nie wszystko przetrzyma.

Łukasz Witt-Michałowski spowodował w lubelskim teatrze prawdziwe trzęsienie ziemi. Zrobił najlepszy spektakl w Scenie InVitro. Zrobił też spektakl, który wyrwie z letargu i błogostanu inne teatry, poruszy serca widzów do żywego i zachwyci bezkompromisowością. A jak zaboli, to do żywego. *Ponowne zjednoczenie Korei* to kilka krótkich historii o Miłości. Miłości, która najczęściej dawno obumarła i której bohaterowie rozpaczliwie szukają w swoim pustym życiu. Miłości, w której erotyzm jest pragnieniem życia sięgającym aż po śmierć. W przypadkowych spotkaniach próbują rozpaczliwe przypomnieć sobie smak tej miłości prawdziwej, tak niezwyklej, i tak już niemożliwej, jak ponowne zjednoczenie Korei. To klarowny, czysty, doskonale zrobiony i zagrany spektakl o Miłości. Jej braku i tęsknocie za nią.

Waldemar Sulisz, „Dziennik Wschodni”

Love is impatient, love is unkind. It envies, it still boasts, it is proud. It dishonours others, it is self-seeking, it is easily angered, it keeps a record of wrong; love delights in evil and rejoices with the untruth. It does not bear everything, it does not trust everything, it does not always hope, it does not always persevere.

Łukasz Witt-Michałowski has really caused a revolution in the Lublin theatre scene. He directed the best ever show staged by Scena InVitro. He created the show that will stir other theatres from their lethargy and self-styled utter bliss, that will deeply move audiences and entrance them with its uncompromising nature. If it hurts them, it will cut them to the quick. *The Reunification of the Two Koreas* is a set of short stories about Love – the affection that most frequently has long been dead and the feeling for which the protagonists are desperately searching to fill in the emptiness of their existence. This is the kind of love whose eroticism constitutes the life wish that reaches beyond the grave. In a series of accidental encounters, they are despairingly attempting to evoke the taste of the love of yore, the genuine affection – so unusual and so impossible at present – not unlike the reunification of Koreas. This is a lucid, clear, perfectly masterminded and executed play about Love. Its lack and (our) longing for it.

Waldemar Sulisz, "Dziennik Wschodni"

SPEKTAKL
PERFORMANCE

9.10.2017 · 16:00
SALA WIDOWISKOWA CK
MAIN AUDITORIUM
120 MIN
20/30 ZŁ
POLSKI/ANGIELSKI
POLISH/ENGLISH



TEKST

Joël Pommerat

TŁUMACZENIE

Mariola Odzimekowska, Łukasz Gajdzis

REŻYSERIA

Łukasz Witt-Michałowski

OBSADA

Matylda Damięcka, Ewa Pająk,
Wojciech Rusin, Jarosław Tomica,
Robert Zawadzki, Ilona Zgiet,

GOŚCINNIE

Agnieszka Kmieć
(Teatroterapia Lubelska)

REŻYSERIA DŹWIĘKU

Tomasz Kraśkiewicz

REŻYSERIA ŚWIATŁA

Marcin Kowalczuk,
Grzegorz Polak

PRODUKCJA

Monika Stolat

SPONSOR

Jadwiga Cichocka Apartamenty

PREMIERA

26 marca 2017 r.

TEXT

Joël Pommerat

TRANSLATION

Mariola Odzimekowska, Łukasz Gajdzis

DIRECTED BY

Łukasz Witt-Michałowski

CAST

Matylda Damięcka, Ewa Pająk,
Wojciech Rusin, Jarosław Tomica,
Robert Zawadzki, Ilona Zgiet,

GUEST PERFORMANCE BY

Agnieszka Kmieć
(Teatroterapia Lubelska)

SOUND

Tomasz Kraśkiewicz

LIGHT

Marcin Kowalczuk, Grzegorz Polak

PRODUCTION

Monika Stolat

SPONSOR

Jadwiga Cichocka Apartments

PREMIERE

26 March 2017

Spektakl Pawła Passiniego inspirowany jest żydowską legendą dramatyczną Szymona An-skiego, jednak tekst napisany przez Artura Pałygę czerpie nie tylko z Dybuka, ale także z przedwojennej historii bielskich Żydów. Używając historii niespełnionej miłości pary kochanków, Lei i Chanana, twórcy chcą zbudzić duchy z zapomnianej przeszłości Bielska-Białej. Bo gdzieś się musiały przecież podziać te niedokończone rozmowy, nieprzeżyte życia, niedocieszone radości, niedosmucone smutki, niespełnione pragnienia, cały świat, który był tutaj...

Dybbuk dzieje się w mieście dzisiejszym.

W mieście, które mogłoby być czymś innym. Na podwórku przy 11 Listopada 63, na ulicy 3 Maja przed nieistniejącą synagogą, na Przegibku. *Dybbuk* dzieje się też w mieście spoza czasu. W podziemnej synagodze pod ulicą Krakowską, na księżycu, który zbliża się tak, że dobrze widać z niego miasto.

A także w Watykanie, gdzie żydowski mistyk, Abulafia, chce nawrócić papieża na judaizm. I w mieszkaniu Salomona Halberstama koło Zamku Sułkowskich.

Paweł Passini, przywołując świat z przeszłości, nie tworzy „spektaklu archeologicznego”. Używa historii, aby zadać pytania, które nie są historyczne: czym jest świat bez metafizyki, jak czytać znaki – i czy są jeszcze znaki? Czemu w świecie bez reguł tak bardzo tęsknimy za porządkiem, że jesteśmy skłonni wzywać dybuka, by przyszedł tylko po to, by coś się zmieniło? Tylko czy jest jeszcze ktoś, kto wysłucha naszych modlitw i przyniesie spełnienie?

O czym jest *Dybbuk*? O Żydach, o zduszonym potencjale, o braku. *Dybbuk* jest o tęsknocie za sacrum i oczekiwaniu. O pogromie, rozdarciu, wyparciu. Żle. „Miłość cierpliwa jest, łaskawa jest. [...] Miłość nigdy nie ustaje, [nie jest] jak prorocтва, które się skończą, choć zniknie dar języków i choć wiedzy [już] nie stanie. Po części bowiem tylko poznamy i po części prorokujemy.” *Dybbuk* jest o miłości.

Kinga Kościak, e-teatr.pl

Inspired by the Jewish dramatic legend by Shloyme An-Sky as the play directed by Paweł Passini may be, Artur Pałyga's text draws not only on *The Dybbuk* but on the pre-war history of the Jewish community in Bielsko-Biała as well. Using the story of the unfulfilled love of Leah and Khanan, the creative team aims to re-ignite the ghosts of the past of Bielsko-Biała. These unfinished conversations, un-lived existences, un-derived pleasures, un-experienced sorrows, unfulfilled desires, and the entire world that did take place... something must have happened to all of them.

Dybbuk takes place in a modern city. In a city that could be something else. In the backyard at 63 11 Listopada Street, in 3 Maja Street in front of the non-existent synagogue. *Dybbuk* takes place also in a city out of time. In a subterranean synagogue underneath Krakowska Street, on the moon that looms large so much that the city is clearly visible from its surface, but also in Vatican where Jewish mystic Abulaphia attempts to convert the pontiff to Judaism, and in Salomon Halberstam's flat near the Castle of the Sułkowski Family.

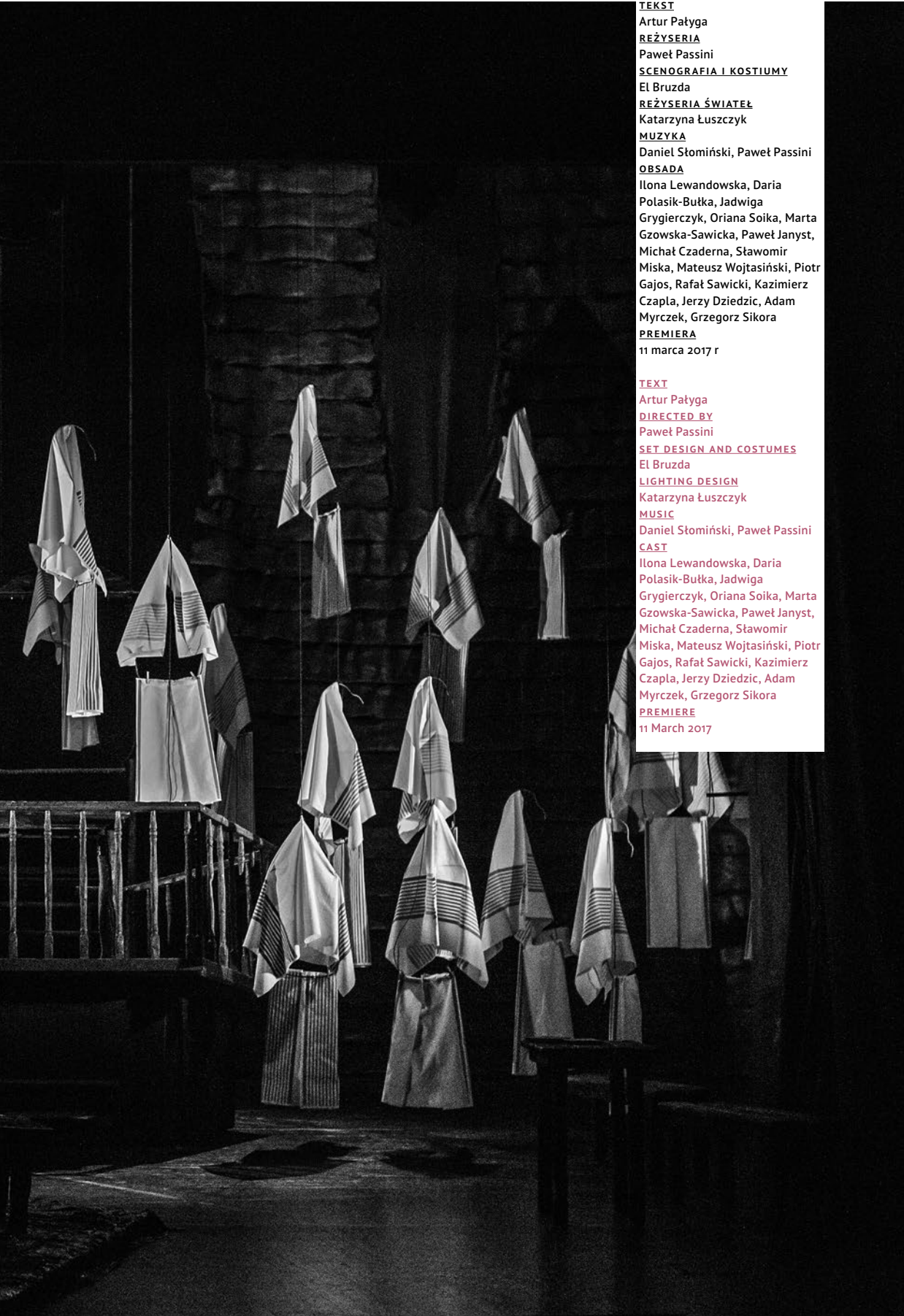
Evoking the world of yore, Paweł Passini does not create “an archeological performance.” He uses history to pose questions that are not historical: what is the world without the metaphysical, how to read signs – and what still constitutes signs? Why, in living in the world devoid of rules, do we long for order so much that we are willing to summon up the dybbuk if only to give rise to change? Is there still anybody left who will hear our prayers and provide us with fulfillment?

What is *Dybbuk* about? About the Jews, stifled potential, and absence. About longing for the sacred and about waiting. About the pogrom, rift, and renouncement. Wrong. “Love is patient, love is kind. [...] Love never fails. But where there are prophecies, they will [not] cease; where there are tongues, they will [not] be stilled; where there is knowledge, it will [not] pass away. For we know in part and prophesy in part.” *Dybbuk* is about love.

Kinga Kościak, e-teatr.pl

SPEKTAKL
PERFORMANCE

9.10.2017 · 20:00
TEATR IM. J. OSTERWY
J. OSTERWA THEATRE
150 MIN
30/40 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH



TEKST

Artur Pałyga

REŻYSERIA

Paweł Passini

SCENOGRAFIA I KOSTIUMY

El Bruzda

REŻYSERIA ŚWIATEŁ

Katarzyna Łuszczuk

MUZYKA

Daniel Słomiński, Paweł Passini

OBSADA

Ilona Lewandowska, Daria

Polasik-Bułka, Jadwiga

Grygierczyk, Oriana Soika, Marta

Gzowska-Sawicka, Paweł Janyst,

Michał Czaderna, Sławomir

Miska, Mateusz Wojtasiński, Piotr

Gajos, Rafat Sawicki, Kazimierz

Czapla, Jerzy Dziedzic, Adam

Myrczek, Grzegorz Sikora

PREMIERA

11 marca 2017 r

TEXT

Artur Pałyga

DIRECTED BY

Paweł Passini

SET DESIGN AND COSTUMES

El Bruzda

LIGHTING DESIGN

Katarzyna Łuszczuk

MUSIC

Daniel Słomiński, Paweł Passini

CAST

Ilona Lewandowska, Daria

Polasik-Bułka, Jadwiga

Grygierczyk, Oriana Soika, Marta

Gzowska-Sawicka, Paweł Janyst,

Michał Czaderna, Sławomir

Miska, Mateusz Wojtasiński, Piotr

Gajos, Rafat Sawicki, Kazimierz

Czapla, Jerzy Dziedzic, Adam

Myrczek, Grzegorz Sikora

PREMIERE

11 March 2017

Janusz Opryński podjął się niemożliwego. Sam gest sięgnięcia po temat Holocaustu jest gestem odważnym i radykalnym – bo jak mówić dzisiaj o Zagładzie, kiedy wydaje się, że powiedziano już wszystko? Jak opowiedzieć o niej z perspektywy oprawcy? Nie można bezkarnie dotykać przemocy – taki krok nigdy nie pozostaje niewinny, zawsze ryzykuje pozostawieniem głębokich śladów w twórcach i widzach. Jak wziąć za to odpowiedzialność? I wreszcie – w jaki sposób można pokazać rzecz tak nieteatralną, jak ponad 1000-stronicowa powieść? Opryński zaryzykował wszystko i wygrał, tworząc przedstawienie wstrząsające, dotkliwe, nie dające o sobie zapomnieć.

„Scenariusz spektaklu *Punkt Zero: Łaskawe* powstał na podstawie fragmentów powieści Jonathana Littella *Łaskawe* oraz nielicznych cytatów z dwóch powieści Wasilija Grossmana *Życie i los* i *Wszystko płynie*. Odważamy się opowiedzieć historię Maxa Aue, historię kata, historię niemieckiego oficera, historię członka elitarnej grupy nazwanej „mistrzami śmierci”, który brał czynny udział w Zagładzie Żydów. Trzeba odwagi, by opowiedzieć burzliwy los wykształconego Europejczyka, który wierzył w „sens swojej pracy”.

Jonathan Littell opublikował powieść *Łaskawe* w sierpniu 2006 roku. Książka stała się sensacją czytelnictwa, dzieląc publiczność literacką na dwa obozy: tych, którzy się nią zachwycili i tych, którzy ulegli zgorzgnięciu. Postać Maxa już na początku prowokuje, zwracając się do czytelników: „czy jesteście przekonani, jak byście się zachowali na moim miejscu?”. Tekst Littella jest wielkim materiałem dla teatru, jego niezwykła skrupulatność faktograficzna, staranność w opisywaniu zdarzeń, pobudzają wyobraźnię. Posiada również niezwykle odwołanie do tragedii greckiej – *Oresteji*. Historia Maxa i Uny to historia Orestesa i Elektry. To także historia przyjaciela naszego bohatera, Thomasa, czyli greckiego Piladesa, tyle że jakoś po diabelsku mówiącego, a nie milczącego. Scenariusz spektaklu powstał również z inspiracji narracji Wasilija Grossmana, tak aby nie zgubić do końca perspektywy ofiary.

Odwaga jest także potrzebna do tego, by jeszcze raz próbować „mówić ze sceny” o Zagładzie. Jak mówić? Czy jest sens wracać do tego co niewyobrażalne? Właśnie niewyobrażalne należy umieć sobie wyobrazić – o czym przypomina nam Zygmunt Bauman w *Nowoczesności i Zagładzie*.

Pierwszy człon naszego tytułu – Punkt Zero – zaczerpnęliśmy z refleksji Imre Kertésza: „[...] W końcu Auschwitz nie zdarzył się w pustce, ale na gruncie zachodniej

kultury i cywilizacji [...]. W płomieniach zginęło to wszystko, co dotychczas uznawaliśmy za europejskie wartości, i w tym etycznym punkcie zero, w tych moralnych i duchowych ciemnościach jedynym punktem, od którego można wszystko zacząć, jest to, co ów mrok spowodowało: Holocaust [...]”. To również Imre Kertészowi zawdzięczamy pewien rodzaj odwagi, aby próbować opowiedzieć tę historię.

I wreszcie na sam koniec odważyliśmy się dostrzec w działaniach Maxa i jego przyjaciół perfekcyjnych biurokratów, którzy w jakiś dziwny sposób przypominają współczesną korporację.”

Janusz Opryński

Janusz Opryński has tried the impossible – and won. The very act of referencing the Holocaust is brave and radical – for how can we talk about it today, when it seems that everything has been said already? How to talk about it from the perspective of the perpetrator? One cannot address the issue of violence lightheartedly – such a step cannot remain innocuous, always involving the risk of leaving deep traces on both actors and audiences. How to accept such responsibility? And finally – how to show something as “un-theatrical” as a 1000-page-long novel?

The Zero Point: The Kindly Ones is based on fragments of the novel by Jonathan Littell, *The Kindly Ones*, and on a few quotes from two Vasily Grossman's novels *Life and Fate* and *Everything Flows*.

We dare to tell the story of Max Aue, the story of a butcher, a German officer, the story of a member of an elite group called “masters of death”, which took an active part in the Holocaust of the Jews. It takes courage to tell the turbulent fate of an educated European, who believed in the “meaning of his work.” Jonathan Littell published the novel *The Kindly Ones* in August 2006. The book became a sensation among readers, dividing the literary audience into two camps: those impressed by it and those who succumbed to the scandal. The character of Max provokes from the beginning, addressing the readers: are you sure how would you act if you were in my place?”. Littell's text is a great material for theatre, his extraordinary factual meticulousness, accuracy in describing events stimulates the imagination. It also has an unusual reference to the Greek tragedy, *The Oresteia*. History of Max and Una is the story of Orestes and Electra. It is also the story of a friend of our hero, Thomas, the Greek

SPEKTAKL
PERFORMANCE

11.10.2017 · 18:30
SALA WIDOWISKOWA CK
MAIN AUDITORIUM
125 MIN
30/40 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH

Pylades, who is, somewhat devilishly, speaking rather than remaining silent. The script of the performance was also inspired by two Vasily Grossman's narratives, in order not to completely lose the perspective of the victim. Courage is also necessary to attempt another time to "speak from the stage" about the Holocaust. How to speak? Does it make sense to go back to what is unimaginable? It is precisely the unimaginable that one needs to be able to imagine – as Zygmunt Bauman reminds us in *The Modernity and the Holocaust*. We drew the first part of our title – "The Point Zero" – from Imre Kertész's reflection: "[...] In the end, Auschwitz did not happen in a void, but on the grounds of the Western culture and civilization [...]. The fire killed everything that we so far recognized as European values, and in this ethical point zero, in these moral and spiritual darkness the only point from which we can all begin, is what caused this darkness: the Holocaust [...]"

.. It is also Imre Kertész that we owe a certain kind of courage to try to tell the story. And finally, we dared to see the perfect bureaucrats in the doings of Max and his friends who somehow resemble the modern corporation."

Janusz Opryński

SCENARIUSZ I REŻYSERIA

Janusz Opryński

OBSADA

Eliza Borowska, Agata Góral,
Jacek Brzeziński, Sławomir
Grzymkowski, Artur Krajewski,
Łukasz Lewandowski

ASYSTENT REŻYSERA

Łukasz Lewandowski

MUZYKA

Rafał Rozmus

SCENOGRAFIA

Jerzy Rudzki

KOSTIUMY

Monika Nyckowska

WIZUALIZACJE

Aleksander Janas / kilku.com

ŚWIATŁO

Jan Piotr Szamryk

DŹWIĘK

Jarostaw Rudnicki

INSPICJENTKA

Marta Szczeblewska

PRODUCENTKA

Barbara Sawicka

WSPÓŁPRACA PRODUKCYJNA

Ewa Molik, Dorota Stochmalska,

Piotr Pękala

PRODUKCJA

Towarzystwo Edukacji

Kulturalnej w Lublinie

KOPRODUKCJA

Festiwal „Konfrontacje

Teatralne”, Centrum Kultury

w Lublinie

Projekt finansowany ze

środków Ministerstwa Kultury

i Dziedzictwa Narodowego

SPONSOR SPEKTAKLU

PKN ORLEN S.A.

www.zadrzwiami.tumblr.com

PREMIERA:

5 lutego 2016 r.

WRITTEN AND DIRECTED BY

Janusz Opryński

CAST

Eliza Borowska, Agata Góral,
Jacek Brzeziński, Sławomir
Grzymkowski, Artur Krajewski,
Łukasz Lewandowski

ASSISTANT TO THE DIRECTOR

Łukasz Lewandowski

MUSIC BY

Rafał Rozmus

STAGE DESIGN

Jerzy Rudzki

COSTUMES

Monika Nyckowska

VIDEO

Aleksander Janas / kilku.com

LIGHTS

Jan Piotr Szamryk

SOUND

Jarostaw Rudnicki

STAGE TECHNICIAN

Adam Szadkowski

STAGE MANAGER

Marta Szczeblewska

PRODUCED BY

Barbara Sawicka

PRODUCTION COOPERATION

Ewa Molik, Dorota Stochmalska,

Piotr Pękala

PRODUCTION:

Towarzystwo Edukacji

Kulturalnej w Lublinie

COPRODUCED BY:

Theatre Confrontations Festival,

Centre for Culture in Lublin

The project funded by the

Ministry of Culture and National
Heritage

**SPONSOR OF THE
PERFORMANCE**

PKN ORLEN SA

www.zadrzwiami.tumblr.com

PREMIERE:

5th February 2016

CZYTELNI DRAMATU THEATRE, LUBLIN
DADA CITY

Spektakl stawia pytanie o odpowiedzialność za miejsce, w którym się żyje.

Akcja toczy się w mieście zmagających się tłumów – kolaż elementów teraźniejszości i historii opowiedziany i wyśpiewany chórem. To energetyczny, dynamiczny spektakl – z jednej strony teatr ruchu, niemalże tańca, z drugiej jednak z mocno wyeksponowanym tekstem z akcentem postawionym na... odsensawianie treści. Czyli jak powiedzieć to, co chcemy wyrazić, tak, aby w końcu to powiedzieć i zostać szczerze wysłuchanym.

Tematyka spektaklu dotyka specyfiki miasta i świata wyczytanego z systemu znaków. Jest to spojrzenie przez pryzmat problemów współczesnej jednostki zderzonej z potęgą placu, jak i braku przestrzeni w publicznych środkach transportu, z problemem napięć rodzących się po obu stronach miski, a szczególnie na jej brzegach, gdzie gęstość zaludnienia powoduje, że każde państwo-miasto z narzecza przełożonego na język wszelkich przekładów tworzy sobie swój mały zalew i mały sąd najwyższy. Dlatego właśnie postanowiliśmy wspólnie podjąć ten temat, przyrzec mu się uważnie z bliska, a to, co zobaczyliśmy, przeraziło nas i daliśmy temu wyraz w naszej sztuce.

Wojciech Dunin-Kozicki

Sześcioro aktorów stale obecnych na scenie tworzy jeden organizm. Czasem coś w nim szwankuje, zgrzyta, jedna komórka się wybija, próbuje przemówić sama w swoim imieniu, jednak zawsze towarzyszy jej chór pozostałych osób. Jako ciało zbiorowe mają potężną moc. Opowiadają o tym, co boli, irytuje, w sposób na pozór zupełnie pozbawiony sensu, jakby wypowiedane przez nich słowa połączył zwykły przypadek.

Urszula Motyka, „Teatr dla Was”

The show confronts viewers with their responsibility for the place they reside in. The performance takes place in a city populated by struggling crowds – it constitutes a collage of the present and the history narrated and sung chorally. An energetic and dynamic show – theatre of movement, on the one hand, and a highly textual play that focuses on ... de-sensing / de-rationalising its very content, on the other. Or, a play aiming to express what we intend to express so as to express it eventually and to be listened to attentively and in earnest.

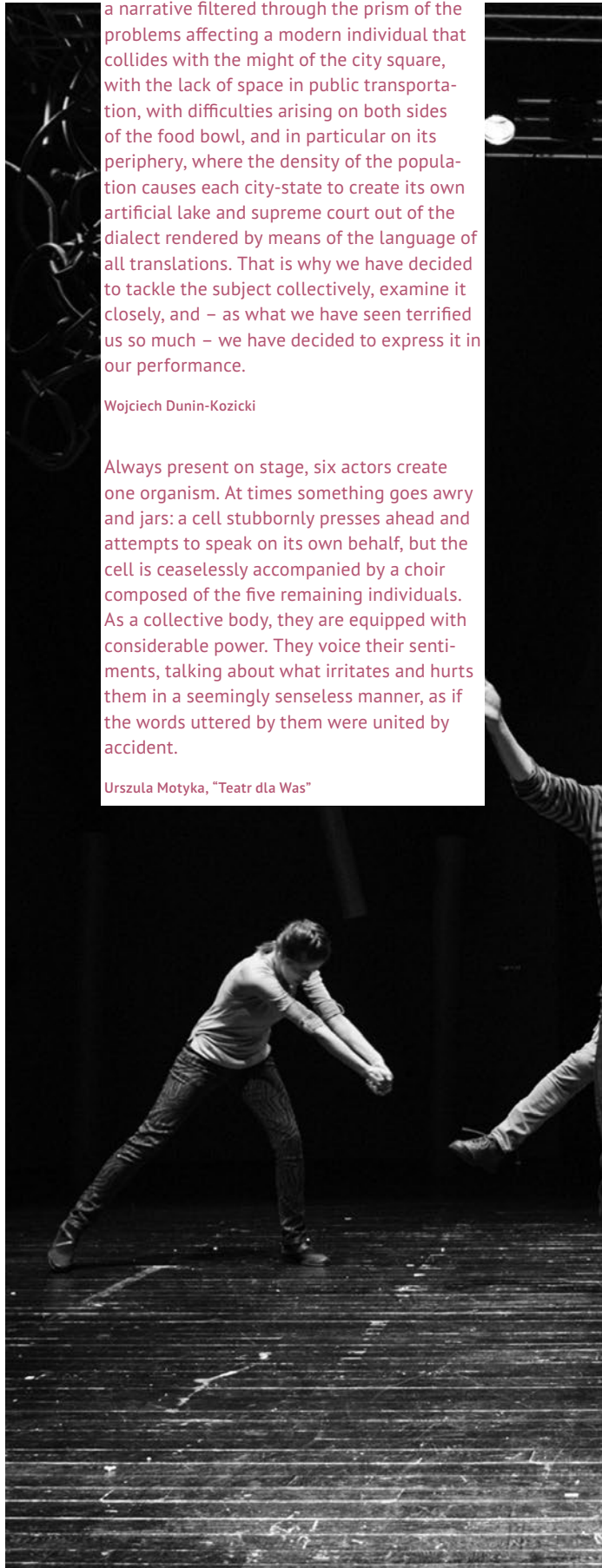
The theme of the play touches upon the specificity of the city and the world as read on the basis of the sign system. This is

a narrative filtered through the prism of the problems affecting a modern individual that collides with the might of the city square, with the lack of space in public transportation, with difficulties arising on both sides of the food bowl, and in particular on its periphery, where the density of the population causes each city-state to create its own artificial lake and supreme court out of the dialect rendered by means of the language of all translations. That is why we have decided to tackle the subject collectively, examine it closely, and – as what we have seen terrified us so much – we have decided to express it in our performance.

Wojciech Dunin-Kozicki

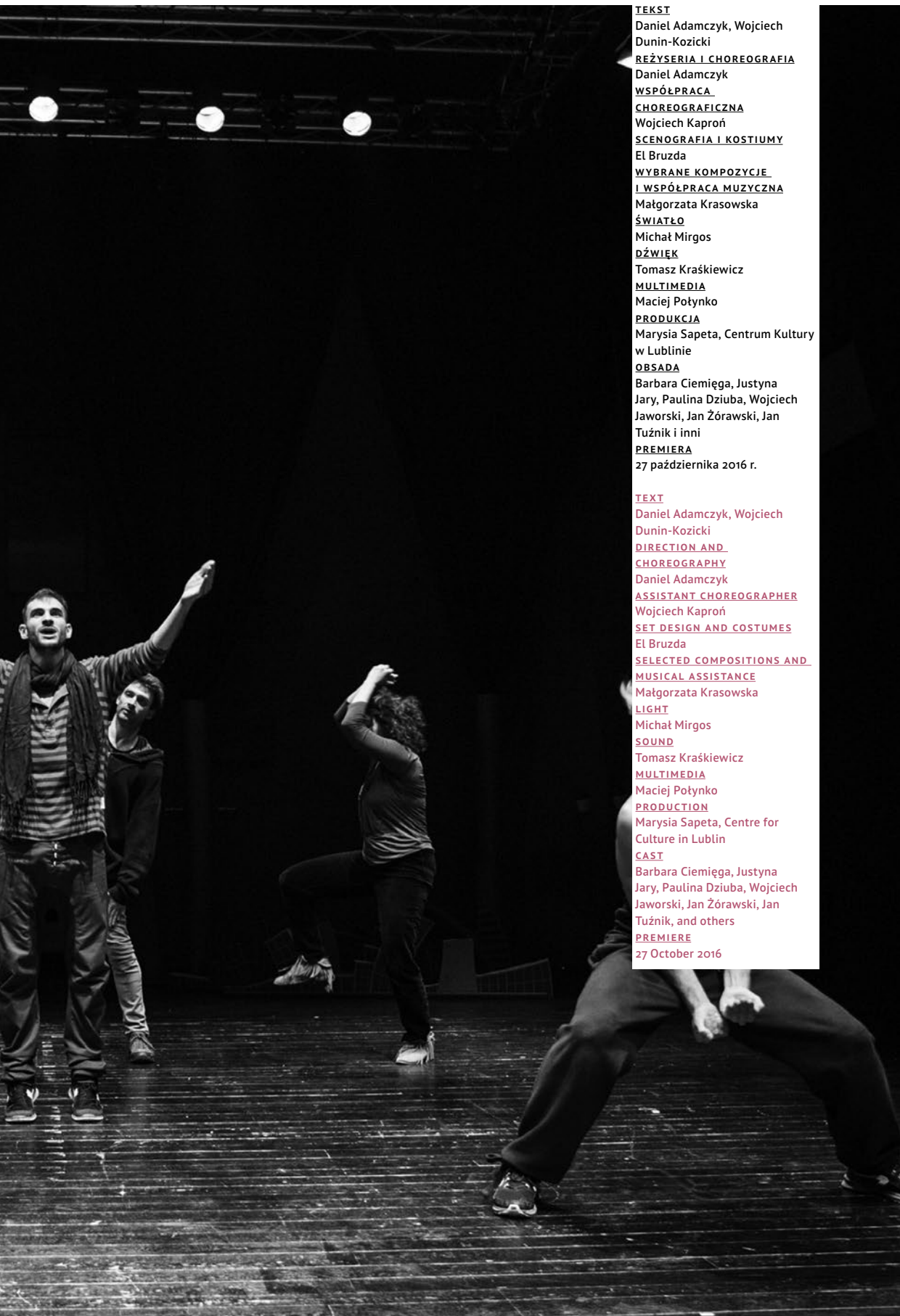
Always present on stage, six actors create one organism. At times something goes awry and jars: a cell stubbornly presses ahead and attempts to speak on its own behalf, but the cell is ceaselessly accompanied by a choir composed of the five remaining individuals. As a collective body, they are equipped with considerable power. They voice their sentiments, talking about what irritates and hurts them in a seemingly senseless manner, as if the words uttered by them were united by accident.

Urszula Motyka, „Teatr dla Was”



SPEKTAKL
PERFORMANCE

15.10.2017 · 17:00
SALA WIDOWISKOWA CK
MAIN AUDITORIUM
60 MIN
20/30 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH



TEKST

Daniel Adamczyk, Wojciech Dunin-Kozicki

REŻYSERIA I CHOREOGRAFIA

Daniel Adamczyk
WSPÓŁPRACA

CHOREOGRAFICZNA

Wojciech Kaproń

SCENOGRAFIA I KOSTIUMY

El Bruzda

WYBRANE KOMPOZYCJE

I WSPÓŁPRACA MUZYCZNA

Małgorzata Krasowska

ŚWIATŁO

Michał Mirgos

DŹWIĘK

Tomasz Kraśkiewicz

MULTIMEDIA

Maciej Połynko

PRODUKCJA

Marysia Sapeta, Centrum Kultury w Lublinie

QBSADA

Barbara Ciemięga, Justyna Jary, Paulina Dziuba, Wojciech Jaworski, Jan Żórawski, Jan Tużnik i inni

PREMIERA

27 października 2016 r.

TEXT

Daniel Adamczyk, Wojciech Dunin-Kozicki

DIRECTION AND

CHOREOGRAPHY

Daniel Adamczyk

ASSISTANT CHOREOGRAPHER

Wojciech Kaproń

SET DESIGN AND COSTUMES

El Bruzda

SELECTED COMPOSITIONS AND

MUSICAL ASSISTANCE

Małgorzata Krasowska

LIGHT

Michał Mirgos

SOUND

Tomasz Kraśkiewicz

MULTIMEDIA

Maciej Połynko

PRODUCTION

Marysia Sapeta, Centre for Culture in Lublin

CAST

Barbara Ciemięga, Justyna Jary, Paulina Dziuba, Wojciech Jaworski, Jan Żórawski, Jan Tużnik, and others

PREMIERE

27 October 2016

Jedna z ważniejszych i najciekawszych historii związanych z Lublinem. Opowieść inspirowana faktami o księdzu i filozofie, który dowiadyuje się, że nie jest tym, kim jest. Próbuje odkryć swoją prawdziwą tożsamość, ale we współczesnym świecie, gdzie trzeba jasno określić pochodzenie, wiarę czy narodowość, zaczyna coraz bardziej odczuwać inność i obcość. Próby scalenia na nowo swojej osobności raz po raz narażają go na nieoczekiwane sytuacje i przygody, które od tragizmu chroni śmiech i wartka, burleskowa akcja. Spektakl wyreżyserował Andrej Spišák, od ponad piętnastu lat współpracujący z Tadeuszem Słobodziankiem. Premiera spektaklu odbyła się w ramach Festiwalu Nowe Epifanie / Gorzkie Żale 2017.

Historia Jakuba Tadeusza Słobodzianka w Teatrze Dramatycznym w Warszawie potwierdza, że po latach omijania tematu polskie sceny dostrzegły patologie instytucji Kościoła.

Witold Mrozek, „Gazeta Wyborcza”

Zdarzają się też piękne i przejmujące momenty, jak kazanie Jakuba podczas mszy pogrzebowej za matkę. Tę polską, ale też te żydowskie – własną, spaloną w krematoryjnym piecu, i Jezusa. Zresztą temat kobiet – usługujących w pokorze mężom i synom, a jako zakonnice księżom – jest ważnym, choć pozostającym w tle wątkiem przedstawienia.

Aneta Kyzioł, „Polityka”

One of the most important and interesting Lublin stories. A narrative inspired by the life of priest and philosopher who finds out that he is not who (he thinks) he is. He tries to discover his true identity but in the contemporary world, where one has to clearly state one's origin, denomination or nationality, he is more and more starting to experience otherness and alienation. His attempts to piece together his identity anew frequently make him bear the brunt of unexpected situations and adventures, which are insulated against tragedy by laughter and a lively, burlesque plot. Directed by Andrej Spišák, who boasts an over fifteen-year-long creative partnership with Tadeusz Słobodzianek, the show premiered at the 2017 New Epiphanies – Lenten Lamentations Festival.

Tadeusz Słobodzianek's *Story of Jacob* confirms that – after years of dodging the issue – the Polish theatre has finally seen the institutional pathologies of the Church.

Witold Mrozek, „Gazeta Wyborcza”

There are beautiful and moving moments as well, such as Jacob's sermon during the funeral mass for mothers – both Polish and Jewish: his Polish own, perished in a cremation oven, and the mother of Jesus. After all, the theme of women – humbly serving their husband and sons, and – as nuns – attending to the needs of priests – is an important if background narrative strand of the play.

Aneta Kyzioł, „Polityka”

SPEKTAKL
PERFORMANCE

15.10.2017 · 19:00
CHATKA ŻAKA
CHATKA ŻAKA
170 MIN
30/40 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH

REŻYSERIA

Ondrej Spišák

SCENOGRAFIA, KOSTIUMY

Szilárd Boraros

WSPÓŁPRACA

KOSTIUMOGRAFICZNA

Aneta Suskiewicz

MUZYKA

Piotr Łabonarski

REŻYSERIA ŚWIATŁA

Andrzej Król

DRUGI REŻYSER

Anna Gryszkówna

KONSULTACJE WOKALNE

Małgorzata Hauschild

RUCH SCENICZNY

Anna Iberszer

KIEROWNIK PRODUKCJI

Rafał Łukasz Renner

OBSADA

Łukasz Lewandowski,
Małgorzata Roźniatowska,
Izabela Dąbrowska / Magdalena
Smalara, Zbigniew Działuch,
Magdalena Czerwińska / Marta
Król, Marcin Sztabiński, Otar
Saralidze

PREMIERA

17 marca 2017 r.

DIRECTED BY

Ondrej Spišák

SET DESIGN, COSTUMES

Szilárd Boraros

COSTUME DESIGN ASSISTANCE

Aneta Suskiewicz

MUSIC

Piotr Łabonarski

LIGHTING DESIGN

Andrzej Król

ASSISTANT DIRECTOR

Anna Gryszkówna

VOCAL CONSULTANT

Małgorzata Hauschild

STAGE MOVEMENT

Anna Iberszer

PRODUCTION MANAGER

Rafał Łukasz Renner

CAST

Łukasz Lewandowski,
Małgorzata Roźniatowska,
Izabela Dąbrowska / Magdalena
Smalara, Zbigniew Działuch,
Magdalena Czerwińska / Marta
Król, Marcin Sztabiński, Otar
Saralidze

PREMIERE

17 March 2017



A CO, JEŚLI...?

Coraz częściej mamy wrażenie, że znane nam modele funkcjonowania wytracają siłę i wydolność, rozsypują się, przestają działać. Oswojony świat przestaje być zrozumiały i wymyka nam się z rąk, a stosowane dotąd rozwiązania nie sprawdzają się. Demokrację w znanym nam modelu rozkładają społeczne nierówności, tendencje narodowościowe i populistyczne, a instytucje zamiast walczyć o włączanie rozmaitych grup społecznych, uparcie je wykluczają.

A zatem być może pokazywanie mechanizmów, w których funkcjonujemy, oraz demaskowanie ich wypaczeń nigdy nie było tak istotne jak dzisiaj. Bo przecież nie załatwiłszy dotychczasowych spraw i nie rozwiązaliśmy dotychczasowych problemów. Ale z tego samego powodu potrzebujemy również nowych rozwiązań i nowego sposobu myślenia. Potrzebujemy odwagi, by pomyśleć o tym, co niemożliwe. I nie ma do tego lepszego miejsca niż teatr.

Co mogłoby się wydarzyć, jeśli uznalibyśmy coś nieosiągalnego i niedostępnego za najzwyklej prawdopodobne? Jeśli przestalibyśmy traktować obowiązujące instytucje jako jedyne możliwe i podjęlibyśmy próbę wymyślenia ich na nowo? Co, jeśli otworzymy przestrzeń na to, co wydaje się niemożliwe? Jeśli funkcjonowalibyśmy w społeczeństwie równościowym? Jaki byłby festiwal w takim miejscu?

PozwólmY sobie pomyśleć o tym, co nie przyszłoby nam do głowy.

Marta Keil i Grzegorz Reske

AND WHAT IF...?

We are increasingly under the impression that the social and political models we are accustomed to are losing their momentum and efficiency, that they are crumbling and failing to work at all. The domesticated world ceases to be comprehensible: it seems to be slipping through our fingers and the already applied solutions are no longer effective. Democracies as we know them are rife with social inequalities, nationalist and populist tendencies, while institutions – instead of striving to include a diversity of social groups – painstakingly exclude them. For that reason, showing the mechanisms that we are governed by as well as revealing their perversions has maybe never been as important as it is at present. After all, we have not attended to all the pressing matters and not solved the current problems. And for that same reason, we are in high need of new solutions and new ways of thinking. We need to imagine what is impossible and open a room for it – theatre might be a great space to do so.

What would happen if we considered the unattainable and inaccessible to be perfectly plausible? If we no longer treated the current institutions as the only possible and attempted to invent them anew? What if we opened the space for the seemingly impossible? If we lived in a society of equality? What kind of festival would this space entail?

Let us try to embrace the impossible and find a space for all the ideas that would have never come to our mind.

Marta Keil and Grzegorz Reske

W. BOGUSŁAWSKI THEATRE IN KALISZ
K., OR A RECOLLECTION FROM THE CITY

Niektóre polskie miasta prowadzą podwójne życie. Jedno życie, widzialne i słyszalne dla wszystkich mieszkańców i dla każdej przyjezdnej osoby, zdaje się toczyć tu i teraz. Drugie życie, kiedyś głośne i wyraziste, prowadzone przez ludzi i miejsca, po których pozostały tylko ślady, toczy się podskórnym nurtem, obecnie ledwo zauważalnym. Van Der i Marco Polo – architekt i podróżnik znani ze spektaklu *Kłęski w dziejach miasta* – trafiają do K., miasta naznaczonego nieobecnością i dziwnym brakiem. Do K. sprowadza ich zagadkowe zlecenie, którego podejmują się już nie jako wędrowcy, ale detektywi. Nie wiedzą, kto ich wzywał i nie do końca rozumieją cel swojej misji. Podążają tropem niepokojących miastodźwięków.

K. albo wspomnienie z miasta to opowieść o fantomowym życiu pewnej społeczności. Opowieść o niepamięci i wywoływaniu wspomnień. Historia o pomieszaniu czasów. Emocjonalne śledztwo prowadzone w widzialnym mieście nawiedzonym przez niewidzialną przeszłość. Spektakl łączący teatralność z muzyczną instalacją i elementami słuchowiska na żywo stawia pytania o widmowy charakter naszej teraźniejszości. O życie w mieście, z którego zniknęła jedna trzecia mieszkańców. Mieście, którego osiemsetletni kształt został unicestwiony na zawsze i bezpowrotnie.

W spektaklu zachwyca zarówno subtelny sposób prowadzenia narracji, jak i bardzo interesujący koncept intelektualny wykorzystany do wykreowania działającego według własnych zasad świata, jednocześnie tak silnie związanego z rzeczywistością, będącego jej odbiciem. Szczawińska wie, co chce pokazać na scenie i realizuje swój pomysł z dużą konsekwencją. Reżyserka tworzy świetne przedstawienie o tym, co w K. nieobecne, i o odczuwaniu tej nieobecności. Braku nie da się przecież zastąpić niczym innym.

Katarzyna Niedurny, e-teatr.pl

K. albo wspomnienie z miasta to spektakl-intelektualna przygoda, do rozszyfrowywania, do delektowania się, znakomicie, spójnie skonstruowany.

Joanna Ostrowska, teatralny.pl

Some Polish cities lead a double life. One life, visible and audible to all residents and visitors alike, seems to be happening right here and right now. The other, once loud and distinctive, led by people and places that left only traces behind, is running its subcutaneous course – one that is barely noticeable at

present. Van Der and Marco Polo, architect and globetrotter known from *Fiascos in the History of the City (Kłęski w dziejach miasta)* – an earlier creative partnership of Agnieszka Jakimiak and Weronika Szczawińska, reach K., a city typified by absence and an uncanny sense of lack. They arrive in K. as a result of a mysterious job that they take up not as wanderers but as private investigators. They are unaware of the identity of their employer and they do not fully comprehend the aim of their mission. They are following the disturbing urban soundscape.

K., Or a Recollection from the City is a narrative about the phantom life of a community. A story about oblivion and evoking memories. A story about the confusion of tenses. An emotional investigation conducted in a visible city haunted by its invisible past. Merging the theatric with an audio installation and with elements of a live radio play, the performance confronts us with the phantom character of the reality we inhabit. It poses questions about the city whose every third resident has disappeared without a trace – the city whose eight-hundred-year-old shape has been irrevocably and forever destroyed.

What delights theatre audiences is both the subtle narrative construction and the very absorbing intellectual concept employed to create an imaginary world governed by a set of unique rules, which simultaneously remains firmly linked to the reality, constituting in fact its reflection. Szczawińska knows what she wants to show on stage and carries out her idea with considerable consequence. The director creates a brilliant theatre show about what is absent from K., and about the experience of the absence. Absence is irreplaceable, after all.

Katarzyna Niedurny, e-teatr.pl

K., Or a Recollection from the City is a performance and an intellectual journey in one – a brilliantly and coherently constructed play to be decoded and relished.

Joanna Ostrowska, teatralny.pl

SPEKTAKL
PERFORMANCE

6.10.2017 · 20:00
7.10.2017 · 20:00
SALA WIDOWISKOWA CK
MAIN AUDITORIUM
60 MIN
30/40 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH



REŻYSERIA
Weronika Szczawińska
TEKST I DRAMATURGIA
Agnieszka Jakimiak
KOSTIUMY I ARANŻACJA
PRZESTRZENI
Dagny Szwed
KOMPOZYCJA MUZYKI
I PRZYGOTOWANIE WOKALNE
AKTORÓW
Krzysztof Kaliski
INSTALACJE DŹWIĘKOWE
Maciej Szymborski
ASYSTENT REŻYSERKI
Mateusz Atman
AUTOR ZDJĘĆ
Bartek Warzecha
INSPICJENT
Nikola Brojerska
QBSADA
Natasza Aleksandrowitch,
Agnieszka Dzięcielska, Ewa
Kibler, Dawid Lipiński, Wojciech
Masacz, Marcin Trzęsowski, Maja
Wachowska (gościnnie)
PREMIERA
czerwiec 2016

DIRECTION
Weronika Szczawińska
TEXT AND DRAMATURGY
Agnieszka Jakimiak
COSTUMES AND SPATIAL
ARRANGEMENT
Dagny Szwed
COMPOSITIONS AND VOCAL
COACHING
Krzysztof Kaliski
SOUND INSTALLATIONS
Maciej Szymborski
ASSISTANT DIRECTOR
Mateusz Atman
PHOTOGRAPHY
Bartek Warzecha
STAGE MANAGER
Nikola Brojerska
CAST
Natasza Aleksandrowitch,
Agnieszka Dzięcielska, Ewa
Kibler, Dawid Lipiński, Wojciech
Masacz, Marcin Trzęsowski, Maja
Wachowska (guest performance)
PREMIERE
June 2016

SHE SHE POP, BERLIN

ORATORIO

A COLLECTIVE MEDITATION ON A WELL-KEPT SECRET

SHE SHE POP, BERLIN

ORATORIO

A COLLECTIVE MEDITATION ON A WELL-KEPT SECRET

She She Pop, jeden z najbardziej fascynujących kolektywów teatralnych w Europie wraca do Lublina – tym razem z najnowszym spektaklem na temat własności, który będzie współtworzyć z lubelskimi twórcami i publicznością.

Własność zmienia świadomość. Dzieli przyjaciół, komuś daje władzę, innych wyklucza. A przy tym traktowany jest jak oczywistość. O pieniądzach dżentelmeni nie rozmawiają. Nic, co konstytuuje nasze społeczeństwo lub nasze wspólne życie, nie różnicuje naszej społeczności tak bardzo, jak posiadanie (lub nie) pieniędzy. W *Oratorio* She She Pop wyjawia na scenie doskonale skrywaną tajemnicę własności.

Podobno teatr zachodni narodził się dzięki Tespisowi, pierwszemu aktorowi, który 2500 lat temu odłączył się od chóru. Ale równie dobrze można powiedzieć, że razem z teatrem narodziła się prywatyzacja sceny: od tamtej pory jednostka będzie nieustannie przeceniana, przeciążana i eksploatowana emocjonalnie. *Oratorio* chce rzucić odrobinę światła na skomplikowane relacje mieszczańskiej publiczności, własności i demokratycznym sposobom rozdzielania władzy. Wspólnie z lokalnym chórem i jego publicznością, She She Pop rozpocznie rozmowę na temat własności, by sprawdzić, co o niej myślimy, o jej dystrybucji i związanych problemach. Komu wolno mówić? Kto jest obecny, a kto reprezentowany? Wspólny monolog składa się z wielości głosów, niezgody i okazjonalnej, chwilowej harmonii.

Oratorio w Lublinie jest jednym z etapów pracy nad spektaklem, którego premiera odbędzie się w 2018 roku w Hebbel am Ufer w Berlinie. Pierwszy pokaz ma miejsce na festiwalu Theaterformen 2017 w Hanowerze, kolejny na Konfrontacjach Teatralnych w Lublinie oraz na Festiwalu Teatru Niezależnego ACT w Sofii. Z Sofii *Oratorio* wyruszy na tournée po Europie, w trakcie którego będzie zbierać wrażenia z rozmaitych ekonomicznych mikroświatów oraz – przy okazji każdego przystanku – przeradzać się w wielką i wielogłosową medytację.

One of the most fascinating performing arts collective in Europe comes back to Lublin with its new project based on the notion of property, which will be devoted by and with Lublin audience.

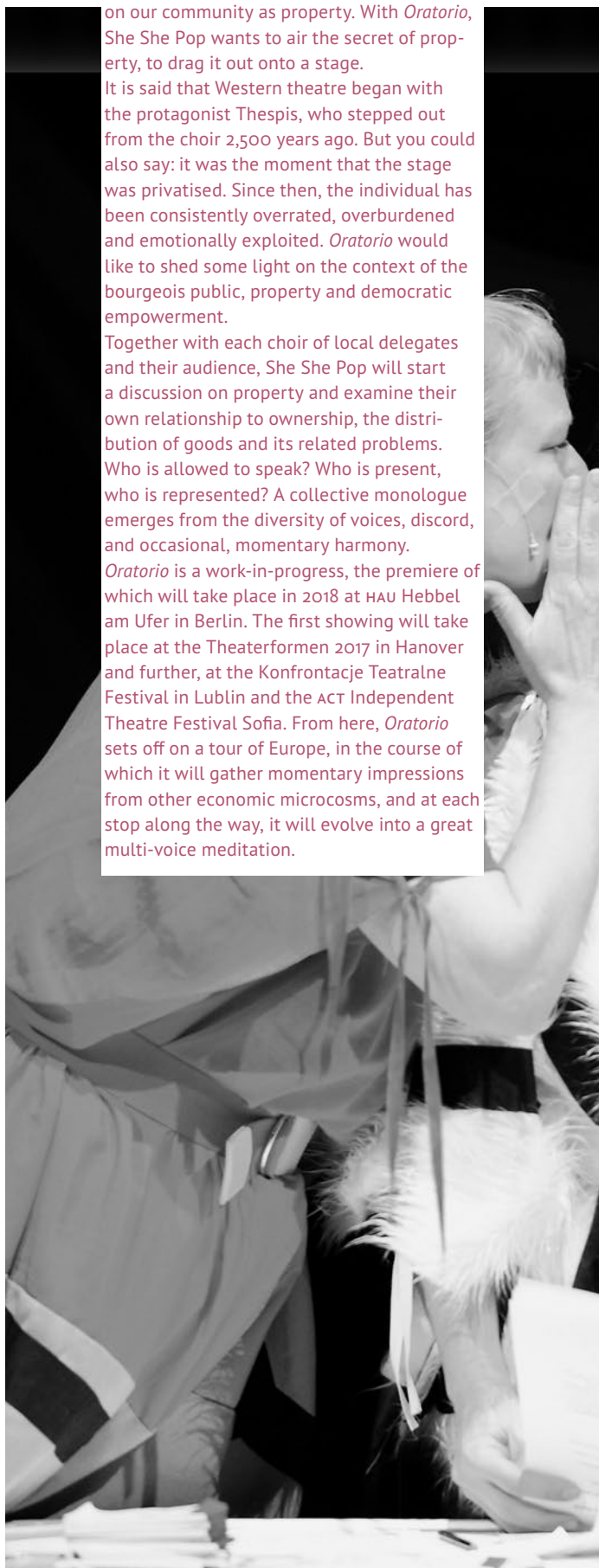
Property changes consciousness. It divides friends, gives one person power over others and excludes. Property is taken for granted. And people don't talk about it. Nothing is so constitutive of our society, or our lives together; nothing has such a divisive effect

on our community as property. With *Oratorio*, She She Pop wants to air the secret of property, to drag it out onto a stage.

It is said that Western theatre began with the protagonist Thespis, who stepped out from the choir 2,500 years ago. But you could also say: it was the moment that the stage was privatised. Since then, the individual has been consistently overrated, overburdened and emotionally exploited. *Oratorio* would like to shed some light on the context of the bourgeois public, property and democratic empowerment.

Together with each choir of local delegates and their audience, She She Pop will start a discussion on property and examine their own relationship to ownership, the distribution of goods and its related problems. Who is allowed to speak? Who is present, who is represented? A collective monologue emerges from the diversity of voices, discord, and occasional, momentary harmony.

Oratorio is a work-in-progress, the premiere of which will take place in 2018 at HAU Hebbel am Ufer in Berlin. The first showing will take place at the Theaterformen 2017 in Hanover and further, at the Konfrontacje Teatralne Festival in Lublin and the ACT Independent Theatre Festival Sofia. From here, *Oratorio* sets off on a tour of Europe, in the course of which it will gather momentary impressions from other economic microcosms, and at each stop along the way, it will evolve into a great multi-voice meditation.



SPEKTAKL
PERFORMANCE

6.10.2017 · 18:00
7.10.2017 · 18:00
GALERIA LABIRYNT
LABIRYNTH GALLERY
90 MIN
20/30 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH

KULTURSTIFTUNG
DES
BUNDES

REALIZACJA

Sebastian Bark, Johanna
Freiburg, Fanni Halmburger, Lisa
Lucassen, Mieke Matzke, Ilia
Papatheodorou, Berit Stumpf
oraz chór delegatów lokalnych

SCENOGRAFIA

Sandra Fox

KOSTIUMY

Lea Søvsø

MUZYKA

Max Knoth

WSPARCIE ARTYSTYCZNE

Ruschka Steininger

PRAKTYKANTKA

Laia Ribera

DYREKTOR TECHNICZNY,

ŚWIATŁO

Sven Nichterlein

PRODUKCJA

Anne Brammen

KOMUNIKACJA

ehrlische arbeit – freies

Kulturbüro

ORGANIZACJA TRASY

Tina Ebert

ADMINISTRACJA

Aminata Oelßner

MENADŻERKA ZESPOŁU

Elke Weber

PRODUKCJA SHE SHE POP WE

WSPÓŁPACY Z:

HAU Hebbel am Ufer Berlin,
Festival Theaterformen,
Münchener Kammerspiele,
Kampnagel Hamburg, Schauspiel
Leipzig, Schauspiel Stuttgart,
Kaserne Basel, ACT Independent
Theater Festival Sofia, oraz
Festiwałem Konfrontacje
Teatralne w Lublinie.

SPINANSOWANO PRZEZ

Niemiecką Federalną Fundację
Kulturalną oraz Miasto Berlin
– Departament ds. Kultury
i Europy.

POKAZ PRZEDPREMIEROWY

BY AND WITH

Sebastian Bark, Johanna
Freiburg, Fanni Halmburger, Lisa
Lucassen, Mieke Matzke, Ilia
Papatheodorou, Berit Stumpf and
the choir of local delegates

SETS

Sandra Fox

COSTUMES

Lea Søvsø

MUSIC

Max Knoth

ARTISTIC ADVICE

Ruschka Steininger

TRAINEE

Laia Ribera

TECHNICAL DIRECTOR &

LIGHTDESIGN

Sven Nichterlein

PRODUCTION

Anne Brammen

COMMUNICATION

ehrlische arbeit - freies

Kulturbüro

TOUR-ORGANISATION

Tina Ebert

ADMINISTRATION

Aminata Oelßner

COMPANY MANAGEMENT

Elke Weber.

A PRODUCTION OF SHE SHE POP

IN CO-PRODUCTION WITH

HAU Hebbel am Ufer Berlin,
Festival Theaterformen,
Münchener Kammerspiele,
Kampnagel Hamburg, Schauspiel
Leipzig, Schauspiel Stuttgart,
Kaserne Basel, ACT Independent
Theater Festival Sofia,
Konfrontacje Teatralne Festival
Lublin.

FUNDED BY

the German Federal Cultural
Foundation and by the City of
Berlin – Department for Culture
and Europe

WORK IN PROGRESS

BENJAMIN VERDONCK
SONG FOR GIGI (A FIRST ATTEMPT)

BENJAMIN VERDONCK
SONG FOR GIGI (A FIRST ATTEMPT)

W 2014 roku, związany ze sztukami wizualnymi i teatrem Benjamin Verdonck zrealizował *notallwhowanderarelost* i urzekł publiczność bez reszty. „Spektakl, wypełniony ciszą i spokojem, to krystalicznie czysta odpowiedź na gorączkowość, chaos i codzienny pęd naszego społeczeństwa”, stwierdziło jury Festiwalu Teatralnego w Flandrii (2014). Po tym sukcesie artysta stworzył dwa „spektakle na stół” – *One More Thing* (2014) oraz *Gille Learns to Read* (2016). *Liedje voor Gigi* (*Piosenka dla Gigi*) to jego najnowsza produkcja z tej serii. Na pierwszą część składa się kilka miniaturowych krajobrazów, z których każdy reprezentuje tę samą przestrzeń, ale w innym momencie. Druga część składa się z serii paneli, które pojawiają się, znikają, otwierają i zamykają, nieustannie pokazując nowe miejsca w jednej i tej samej przestrzeni. To elegia wizualna, w której Benjamin Verdonck – tym razem przy akompaniamencie dwóch instrumentalistów – Brama Devensa i Tomasa Desmeta, staje się maszynistą, uruchamiającym kolejne obrazy i ich transformacje, by następnie samemu przepaść pośród nich.

In 2014, theatre maker and visual artist Benjamin Verdonck made *notallwhowanderarelost*, where without using words or music he enthralled his audiences with lots of strings, colours and a trick with a chair. "Brimming with stillness and tranquillity, this production is a crystal-clear response to the hectic chaos and overly spectacular speed of our society," said the jury of the Flanders Theatre Festival in 2014. After that came two "table theatre" shows *One More Thing* (2014) and *Gille Learns to Read* (2016). *Liedje voor Gigi* (*Song for Gigi*) is his newest work in this genre. The first part consists of a succession of miniature landscapes, all of which represent the same space, albeit at a different moment in time. The second part consists of a well-nigh endless series of panels that appear, disappear, open and close again, and in doing so continually represent new spaces within one and the same space. A visual elegy whereby Benjamin Verdonck once again is the machinist that starts the transformation of images only to become lost within it, this time accompanied by two musicians, Bram Devens and Tomas Desmet.



SPEKTAKL
PERFORMANCE

8.10.2017 · 21:00
SALA CZARNA CK
BLACK HALL
20 MIN
10 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH

REALIZACJA
Benjamin Verdonck
PRODUKCJA
Toneelhuis

BY AND WITH
Benjamin Verdonck
PRODUCTION
Toneelhuis



BENJAMIN VERDONCK
GILLE LEARNS TO READ

BENJAMIN VERDONCK
GILLE LEARNS TO READ

Miniatura trwająca około dziesięciu minut, stworzona na bazie zajęć w szkole, gdzie Verdonck uczy. Mały, rozkładany teatr, który mieści się na rowerze, tak by można było wszędzie zabrać ze sobą, gdziekolwiek się zatrzymać i bez uprzedzenia pokazać.

A miniature show lasting approximately ten minutes which was originally made as didactic material for a school where Benjamin Verdonck was working.

A small fold-out theatre that fits behind a bicycle. Now the idea is that you ride around with it and make unannounced stops at obscure establishments.



SPEKTAKL
PERFORMANCE

8.10.2017 · 16:00

8.10.2017 · 17:00

SALA CZARNA CK

BLACK HALL

20 MIN

10ZŁ

POLSKI / ANGIELSKI

POLISH / ENGLISH

KONCEPCJA I WYKONANIE

Benjamin Verdonck

PRODUKCJA

Toneelhuis

BY AND WITH

Benjamin Verdonck

PRODUCTION

Toneelhuis



BENJAMIN VERDONCK

ONE MORE THING. EVEN I MUST UNDERSTAND IT

Spektakl w pudełku, które mieści się w drewnianej skrzyneczce
co wieczór inny muzyk
słowa, które ślizgają się po kolorowych obrazach
obrazach
sznurki, gumki
zastony, które rozsuwają się i zamykają
przenośny, czternastominutowy spektakl
-miniaturka dla dwudziestu widzów
do wystawienia w pokojach stołowych,
świetlicach parafialnych, kawiarniach festiwalowych i ciemnych lasach
zainspirowany zdaniem z powieści Cesare Pavese *Il diavolo sulle colline (Diabeł w górach)*

Benjamin Verdonck jest twórcą teatralnym, pisarzem i artystą sztuk wizualnych; jest laureatem Flamandzkiej Nagrody Kulturalnej w kategorii Sztuk Performatywnych. Verdonck występuje zarówno na scenach teatralnych, jak i w przestrzeni publicznej. Do jego produkcji teatralnych należą *KALENDER | ZWART* (2010), *DISISIT* (2011), *Song#2* (2012, współautorstwo: Abke Haring), *notallwhowanderarelost* (2014), *One More Thing* (Raz jeszcze, 2014), *We Don't Speak To Be Understood* (*Nie mówimy, by nas zrozumiano*, 2015, współautorstwo: Pieter Ampe), oraz *Wat ik graag zou zijn als ik niet was wat ik ben* (*Kim bym chciał być, gdybym nie był kim jestem*) (2017) przy współpracy z Willy Thomasem. Tworzy także interwencje w przestrzeń publiczną, wśród nich: *Hirondelle / Dooi vogeltje / The Great Swallow* (ptasie gniazdo dla dorosłego człowieka zamontowane na szklanym budynku na wysokości 32 metrów nad ziemią), *KALENDER 09* (365 dni „akcji artystycznych” w Antwerpii), *Vogelenzangpark 17bis* oraz *BOOT* (BOAT, trwający 10 dni projekt rozgrywający się w szczecińskim bloku). Jego prace wizualne pokazywano m.in. w Wiels (Bruksela), M HKA (Antwerpia) oraz Smak (Gandawa).

Pod nazwą *EVEN I MUST UNDERSTAND IT* kryje się seria instalacji, akcji artystycznych, miniaturowych spektakli i działań, przy pomocy których Benjamin Verdonck stara się skierować uwagę widzów na brak debaty publicznej na temat nieuchronnych zmian zachodzących w otaczającym nas ekosystemie. *De finale* (Finale, 2015) oraz *nest* (2015) to dwie instalacje, natomiast *1000 bomen en granaten* (1000 drzew i granatów, 2015), *Terug naar huis* (Z powrotem w domu, 2015-2016), *Het Geheime Experimentele Observatorium voor Wereldaangelegenheden* (*Sekretne, eksperymentalne obserwatorium spraw globalnych*, współpraca: Maria Lucia Cruz Correia, 2016) oraz *friedmans potlood* (Ołówek Friedmana,

2016) to akcje artystyczne zrealizowane w ramach tej samej serii. W skład tego cyklu wchodzi także *Nocturama*, stworzona w 2016 roku wspólnie z Thomasem Verstraetenem (Fc Bergman).

A show-box that fits into a wooden case
a different musician every evening
words that glide past coloured areas
strings, elastic bands
curtains that open and close
a mobile miniature show for twenty people
that lasts 14 minutes
suitable for sitting-rooms, parish halls, festival cafés and dark forests
inspired by a sentence from Cesare Pavese's novel *Il diavolo sulle colline* (*The Devil in the Hills*)

Benjamin Verdonck is a theatre-maker, writer and visual artist, HE lives and works in Antwerp. In 2009, he was awarded the Flemish Culture Prize for Performing Arts. Verdonck performs in both the regular theatre auditorium and in the public space. His theatre productions have included *KALENDER | ZWART* (2010), *DISISIT* (2011), *Song#2* (2012, with Abke Haring), *notallwhowanderarelost* (2014) and its little brother *One More Thing* (2014), and *We Don't Speak To Be Understood* (2015, with Pieter Ampe), and *Wat ik graag zou zijn als ik niet was wat ik ben* (*What I would like to be if I wasn't what I am*) (2017) with Willy Thomas.

Interventions in the public space include *Hirondelle / Dooi vogeltje / The Great Swallow* (a man-size bird's nest against a glass building 32 metres above the ground), *KALENDER 09* (365 days of "actions" in Antwerp), *Vogelenzangpark 17bis* and *BOOT* (BOAT, a 10-day project on a block of flats in Szczecin in Poland). His visual work has been shown at (among other places) Wiels, M HKA and Smak.

Under the title *EVEN I MUST UNDERSTAND IT*, Benjamin Verdonck bundles a series of installations, actions, miniature shows and activities in which he tries to address the absence of a public debate on the inevitable changes gradually taking place in our ecosystem. *De finale* (*The Finale*, 2015) and *nest* (2015) were installations in this series. *1000 bomen en granaten* (1,000 trees and grenades, 2015), *Terug naar huis* (*Back Home*, 2015-2016), *Het Geheime Experimentele Observatorium voor Wereldaangelegenheden* (*The Secret Experimental Observatory for Global Matters*, with Maria Lucia Cruz Correia, 2016) and *friedmans potlood* (*The Pencil of Friedman*, 2016) were actions in this cycle. *Gille leert lezen* (*Gille Learns to Read*, 2016) is the second

SPEKTAKL
PERFORMANCE

7.10.2017 · 16:00

7.10.2017 · 17:00

SALA CZARNA CK

BLACK HALL

20 MIN

10ZŁ

POLSKI / ANGIELSKI

POLISH / ENGLISH

miniature show in a series that started with *One More Thing*. The other part of this series is *Nocturama*, which he made in 2016 with Thomas Verstraeten (FC Bergman).

POMYSŁ

Benjamin Verdonck

PRZY WSPÓŁPRACY

Iwana Van Vlierberghe, Griet

Stellamans

PRODUKCJA

Toneelhuis, kvs Brussels

KOPRODUKCJA

Kunstenfestivaldesarts,

Steirischer Herbst (AT), NXTSTP

Przy wsparciu Unii Europejskiej

CONCEPT

Benjamin Verdonck

WITH

Iwan Van Vlierberghe,

Griet Stellamans

PRODUCTION

Toneelhuis, kvs Brussels

COPRODUCTION

Kunstenfestivaldesarts,

Steirischer Herbst (AT), NXTSTP

with the support of the

Culture Programme of the

European Union



Co może się wydarzyć kiedy kompozytor Matteo Fargion zredukuje *Króla Olch* do jego podstawowych struktur, a następnie odda go wybitnym tancerzom i choreografom, by zbudować z nimi dialog? W wyniku tego wyjątkowego eksperymentu powstało sześć bardzo indywidualnych i osobistych prezentacji solowych. Artyści pracowali w duetach: Christopher Roman z bułgarskim artystą sztuk performatywnych Ivo Dimchevem, Amancio Gonzalez z londyńskim artystą sztuk wizualnych Hetainem Patelem, Jone San Martin z brytyjskim reżyserem, autorem i performerem Timem Etchellsem, Ty Boomershine z nowojorską choreografką Beth Gill, Brit Rodemund z londyńską choreografką i tancerką Lucy Suggate, a Frédéric Tavernini z francuskim choreografem Noé Soulierem. Na styku tak różnych głosów powstał spektakl złożony z choreografii, performansu i teatru tańca. Na festiwalu Konfrontacje Teatralne zaprezentowane zostaną 3 wybrane pokazy solowe.

Lubelscy widzowie z pewnością doskonale pamiętają duet Jonathana Burrowsa i Matteo Fargion, który zrobił furorę kilka lat temu podczas Międzynarodowych Spotkań Teatru Tańca. Tym razem Matteo Fargion wraca do Lublina z przedstawieniem stworzonym przez jedyny w Europie profesjonalny zespół taneczny skupiający wybitnych praktyków tańca i choreografów w „wieku emerytalnym” – co w tym zawodzie oznacza 40 lat. Twórczyni projektu, Madeleine Ritter, nie tylko stworzyła znakomitą twórczynią i twórcom przestrzeń dalszego rozwoju, ale także pokazała, że ciało doświadczonego tancerza znaczy o wiele więcej.

„Pianści ćwiczą tak długo, dopóki starczy im sił, a kompozytorzy zwykle tworzą swoje najlepsze dzieła u schyłku życia. Przejście na emeryturę w wieku 40 lat w przypadku tancerza nie ma dla mnie najmniejszego sensu. Ja sam zostałem tancerzem dopiero po czterdziestce, gdy zacząłem pracować w duecie z Jonathanem Burrowsem...!”

Matteo Fargion

Dance on ensemble, to projekt agencji DIEHL+RITTER GUG, finansowany przez pełnomocnika Rządu Federalnego Niemiec ds. kultury i mediów.

What do you get when composer Matteo Fargion reduces Schubert's *Erlkönig* to its basic structure and hands this over to six highly skilled dance artists and six renowned choreographers and theatre makers to engage in a dialogue on stage? The answer is an extraordinary experiment yielding six very individual and personal solos. Christopher Roman has been working with the Bulgarian performance artist Ivo Dimchev, Amancio Gonzalez with the London-based visual artist Hetain Patel, Jone San Martin with the British director, author and performer Tim Etchells, Ty Boomershine with the New York choreographer Beth Gill, Brit Rodemund with the London-based choreographer and dancer Lucy Suggate and Frédéric Tavernini with the French choreographer Noé Soulier. These distinctive voices come together to create work of pure dance, performance and dance theatre. Matteo Fargion is the seventh interlocutor as well as the composer of the music and the overall piece, in an evening that introduces the DANCE ON ENSEMBLE.

During Konfrontacje Teatralne Festival, 3 selected solos will be presented.

The Lublin audience will surely remember the Jonathan Burrows and Matteo Fargion duet, which was an absolute hit at the International Dance Theatres Festival a few years ago. This time, Matteo Fargion is coming back to Lublin with a show created within the only professional dance ensemble in Europe, which gathers great dancers of “retirement age”, that is 40 years for this profession. The author of the project, Madeleine Ritter, not only provided the artists with the space for their further development, but she also showed that the body of an experienced dancer has much more to offer.

Pianists get better and better until they drop dead, and composers usually produce their best work late in life. A dancer's career ending at 40 makes no sense to me. I actually became a dancer in my 40s when I started making duets with Jonathan Burrows!

Matteo Fargion

Dance on ensemble is a project by DIEHL+RITTER GUG funded by the Federal Government Commissioner for Culture and the Media, co-funded by the Creative Europe programme of the European Union as part of DANCE ON, PASS ON, DREAM ON.

SPEKTAKL
PERFORMANCE

8.10.2017 · 18:00
BRAIN DAMAGE GALLERY
45 MIN
20/30 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH

DIEHL+
RITTER

Die Beauftragte der Bundesregierung
für Kultur und Medien

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

DYREKTOR ARTYSTYCZNY/

KOMPOZYCJA

Matteo Fargion

WSPÓŁPRACA ARTYSTYCZNA

Ty Boomershine i Beth Gill
Amancio Gonzalez i Hetain Patel
Brit Rodemund i Lucy Suggate
Christopher Roman i Ivo Dimchev
Jone San Martin i Tim Etchells
Frédéric Tavernini i Noé Soulier

ŚWIATŁO

Benjamin Schälke

DŹWIĘK

Florian Fischer/Mattef Kuhlmei

KOSTIUMY

Claudia Hill

OBSADA (POKAZU NA

KONFRONTACJACH

TEATRALNYCH)

Ty Boomershine, Brit Rodemund,
Jone San Martin

PRODUKCJA

DIEHL+RITTER gUG

KOPRODUKCJA

Holland Dance Festival, Theater
im Pfalzbaus oraz tanzhaus nrw

PREMIERA

28 stycznia 2016 r.

WSPARCIE

BASF SE

ARTISTIC DIRECTION/

COMPOSITION

Matteo Fargion

AN ARTISTIC COLLABORATION

WITH, BY AND FROM

Ty Boomershine and Beth Gill
Amancio Gonzalez and Hetain
Patel

Brit Rodemund and Lucy Suggate
Christopher Roman and Ivo
Dimchev

Jone San Martin and Tim Etchells
Frédéric Tavernini and Noé
Soulier

ARTISTIC DIRECTION

DANCE ON ENSEMBLE

Christopher Roman

LIGHTING DESIGN

Benjamin Schälke

SOUND

Florian Fischer/Mattef Kuhlmei

COSTUMES

Claudia Hill

CAST (PRESENTATION AT

KONFRONTACJE TEATRALNE)

Ty Boomershine, Brit Rodemund,
Jone San Martin

PRODUCTION

DIEHL+RITTER gUG

CO-PRODUCTION

Holland Dance Festival, Theater
im Pfalzbaus and tanzhaus nrw

PREMIERE

28 January 2016



TEATR 21, WARSZAWA

CLOWNS, OR ABOUT THE FAMILY

Jedną z najważniejszych grup teatralnych w Polsce i bardzo docenianą w Europie. Teatr 21 zrodził się w 2005 r. z warsztatów w Zespole Społecznych Szkół Specjalnych „Dać Szansę” w Warszawie. Okazało się, że zarówno aktorów i reżyserkę interesuje systematyczna oraz intensywna praca. Postanowili powołać do życia teatr. Potrzebowali miejsca idealnego do twórczych poszukiwań i spotkań towarzyskich, bezpiecznej przestrzeni na coraz odważniejsze i bliższe spotkania z sobą i widzem – zawsze w kontekście teatru.

Członkami zespołu są uczniowie oraz absolwenci szkoły „Dać Szansę”, osoby z zespołem Downa i autyzmem. Początkowo grupa pracowała nad nietypowymi szkolnymi przedstawieniami jasełkowymi, z czasem zaczęła realizować spektakle autorskie. Większość powstała na bazie własnych, wypracowanych w czasie prób, scenariuszy. W ciągu 10 lat dodatkowe zajęcia z teatru zmieniły się w pracę, za którą aktorzy otrzymują wynagrodzenie.

Spektakle Teatru 21 można było oglądać w warszawskich teatrach (Dramatyczny, Studio, Powszechny, Baj, Soho), Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN oraz Instytucie Teatralnym im. Zbigniewa Raszewskiego, który jest głównym miejscem aktywności zespołu. Grupa występowała również na festiwalach w kraju (Brave Festival we Wrocławiu, Malta Festival Poznań, All About Freedom w Gdańsku, Dni Sztuki Współczesnej w Białymstoku, Hurra Art! w Kielcach oraz Karuzela i Perspektywy w Łodzi) i za granicą (Normal Festival w Pradze, Menteatral w Neratovie oraz No Limits w Berlinie).

Teatr 21 jest jedynym tego typu teatrem w Polsce. Grupę prowadzi Justyna Sobczyk, szefowa działu pedagogiki teatru w Instytucie Teatralnym w Warszawie, pedagożka teatru i reżyserka, laureatka m.in. „Kamyka” Puzyny (2016) i Wdech „Gazety Wyborczej” w kategorii Człowiek Roku (2017).

Liczba 21 w nazwie oznacza dodatkowy chromosom w ich 21. parze. – W Teatrze 21 badamy, co się dzieje, gdy otwieramy przestrzeń dla tematów tabu – mówi jego założycielka Justyna Sobczyk. – Czy nie jest tak, że przekazujemy innym jako wzór normalności obraz znormalizowanego człowieka, którym sami wcale nie jesteśmy? Pompujemy im złudę. (...) Teatr 21 wnosi głęboką refleksję nad innością. Mówi o prawie do bycia innym i do posiadania własnego miejsca w społeczeństwie. Czy nie w imię podobnych racji – choć kogoś to porównanie może szokować – twórcy queerowi nie zgadzali się na to,

że są „tacy sami jak inni”? W Teatrze 21 „inni” to nie tylko oni. To także my, widzowie. Aktorzy przekazują nam poczucie dystansu do świata, jego hasa, iluzji, frazesów.

Tadeusz Sobolewski, „Gazeta Wyborcza”

To właśnie aktorzy Teatru 21 formułują najlepiej, bo z bezwstydną prostotą, istotę auto-teatru: „Aktor opowiada w tym teatrze o sobie”, ideę auto-teatru: „Po co ludziom teatr? Żeby być otwartym na innych ludzi” i zasadę auto-teatru: „Aktor widzi widza, a widz widzi aktora”. Te trzy punkty to gwarancja, że kwestie wynikające z kontekstu politycznego, ekonomicznego i społecznego są podejmowane nie w ramach ideologicznego sporu, ale realnego doświadczenia; że demokracja bądź jej brak nie jest abstrakcją, ale praktyką; że teatr może być miejscem upodmiotowienia, a nie wcielania i oglądania.

Joanna Krakowska

One of the most important theatre groups in Poland and in Europe. Teatr 21 (21 Theatre) came into being in 2005 at the Special Education School Complex “Dać Szansę” (Give a Chance) in Warsaw. As it turned out, both actors and the director were interested in systematic and intensive work, so they decided to establish a theatre. They needed a place that would be perfect for creative work and socialising; a safe space for braver and closer meetings with themselves and with the audience – yet always in the theatre context.

The team members are students and graduates of the “Dać Szansę” school, people with Down syndrome or autism. Initially, the group worked on non-typical school nativity plays, but then started to prepare original performances. Most of those performances were created on the basis of the group’s own scripts, which they worked out during rehearsals. Within 10 years, the additional theatre courses have turned into work with remuneration for actors.

The Teatr 21 stage their shows in Warsaw theatres (Dramatyczny, Studio, Powszechny, Baj, Soho), the POLIN Museum of the History of Polish Jews and the Zbigniew Raszewski Theatre Institute in Warsaw, which serves as the group’s headquarters. The theatre also performed at festivals in Poland (Brave Festival in Wrocław, Malta Festival Poznań, All About Freedom in Gdańsk, Modern Art Days Festival in Białystok, Hurra Art! in Kielce, Karuzela and Perspektywy in Łódź) and abroad (Normal Festival in Prague, Menteatral in Neratov and No Limits in Berlin). Teatr 21 is the only theatre of its kind in Poland. The group is led by Justyna Sobczyk,

SPEKTAKL
PERFORMANCE

9.10.2017 · 18:00
GALERIA LABIRYNT
LABIRYNTH GALLERY
110 MIN
20/30 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH

head of the education department at the Theatre Institute in Warsaw, theatre trainer and director, winner of, e.g. "Kamyk", the Konstanty Puzyna Award (2016) and the Wdech Award in the poll announced by the Gazeta Wyborcza, in the Person of the Year Category (2017).

The number 21 in the name of the theatre refers to the extra copy of chromosome 21. "Teatr 21 studies what happens when we open the space for taboo topics", says its founder, Justyna Sobczyk. "Isn't it so that what we present as an example of normality is the image of a normalised human being who is not us at all? We pump up an illusion. (...) Teatr 21 provokes a deep reflection on otherness. It speaks about the right to be different and having one's own place in the society. Wasn't it so that for similar reasons, though some people may be shocked with the comparison, queer artists did not agree to be considered "the same as others"? "Others" in Teatr 21 are not only them. It is also us, the audience. The actors show us the sense of distance to the world, its slogans, illusions and clichés.

Tadeusz Sobolewski, "Gazeta Wyborcza"

With shameless simplicity, in the best possible way, the actors of Teatr 21 formulate the essence of auto-theatre: "The actor in this theatre tells a story about the self, about oneself", practise the idea of auto-theatre: "Why do people need theatre? To open to other people", and disseminate the rule of auto-theatre: "The actor can see the viewer, and the viewer can see the actor." These three points guarantee that questions arising from the political, economic and social context are addressed not as part of an ideological argument, but rather out of real experience; that democracy, or the lack of it, is not an abstraction, but rather a practice; that theatre can be a place of empowerment, rather than of integration and mere watching.

REŻYSERIA

Justyna Sobczyk

WSPÓŁPRACA REŻYSERSKA

Justyna Wielgus, Justyna Lipko-Konieczna

DRAMATURGIA/SCENARIUSZ

Justyna Lipko-Konieczna

TEKSTY

aktorzy Teatru 21

RUCH

Justyna Wielgus

SCENOGRAFIA, KOSTIUMY

Wiśta Nicieja

ASYSTENTKA SCENOGRAFKI

Kamila Białkowska

MUZYKA

Paweł Andryszczyk

WIDEO

Tomasz Michalczewski

ŚWIATŁO

Sebastian Klim

CLOWNING

Monika Dąbrowska-Jarosz

PRODUKCJA

Dagna Dąbrowiecka, Marcelli Sulecki, Katarzyna Pawłowska

PRODUCENT

Fundacja Win-Win

OBSADA

Piotr Boruta, Grzegorz Brandt, Anna Drózd, Teresa Foks, Daniel Krajewski, Maja Kowalczyk, Katarzyna Lalik, Barbara Lityńska, Anna Łuczak, Aleksander Orliński, Michał Pęszyński, Emilia Rajca, Piotr Sakowski, Cecylia Sobolewska, Marta Stańczyk, Piotr Swend, Aleksandra Skotarek, Magda Świątkowska

PREMIERA

17 grudnia 2015

DIRECTED BY

Justyna Sobczyk

COLLABORATION

Justyna Wielgus, Justyna Lipko-Konieczna

SCRIPT

Justyna Lipko-Konieczna

TEXTS

Actors of Teatr 21

MOVEMENT

Justyna Wielgus

SET DESIGN AND COSTUMES

Wiśta Nicieja

ASSISTANT SET DESIGNER

Kamila Białkowska

MUSIC

Paweł Andryszczyk

VIDEO

Tomasz Michalczewski

LIGHT

Sebastian Klim

CLOWNING

Monika Dąbrowska-Jarosz

PRODUCTION

Dagna Dąbrowiecka, Marcelli Sulecki, Katarzyna Pawłowska

PRODUCED BY

Win-Win Foundation

CAST

Piotr Boruta, Grzegorz Brandt, Anna Drózd, Teresa Foks, Daniel Krajewski, Maja Kowalczyk, Katarzyna Lalik, Barbara Lityńska, Anna Łuczak, Aleksander Orliński, Michał Pęszyński, Emilia Rajca, Piotr Sakowski, Cecylia Sobolewska, Marta Stańczyk, Piotr Swend, Aleksandra Skotarek, Magda Świątkowska

PREMIERE

17 December 2015

EISA JOCSON

DOUBLE BILL: DEATH OF THE POLE DANCER & MACHO DANCER

EISA JOCSON

DOUBLE BILL: DEATH OF THE POLE DANCER & MACHO DANCER

Death of the Pole Dancer pokazuje rozmaite rodzaje postrzegania i odstania złudzenia na temat tego, co oglądamy. Czym właściwie jest taniec na rurze, któremu się przyglądamy? Sportem? Ucieleśnieniem naszego wyobrażenia o seksualności? Co kieruje naszym spojrzeniem? I kto decyduje o tym, co widzimy? W ramach spektaklu na nowo zastanawiamy się nad znaczeniem podglądania i wycofania, bezbronności i przemocy, seksualności i władzy.

Death of the Pole Dancer interrogates the way we look at what we think we look at. The audience is brought to reflect on what they witness: a woman during the act of pole dancing. The performance renegotiates notions such as voyeurism and restraint, vulnerability and violence, sexuality and power.



SPEKTAKL
PERFORMANCE

10.10.2017 · 21:00

11.10.2017 · 21:00

PIWNICE CK

BASEMENT

90 MIN

30/40ZŁ

BEZ SŁÓW

NONVERBAL

DEATH OF THE POLE DANCER
POMYSŁ, CHOREOGRAFIA

I WYKONANIE

Eisa Jocson

COACHING, KONSULTACJA

DRAMATURGICZNA

Rasa Alksnyte

PRODUKCJA I TECHNIKA

Yap Seok Hui | ARTFACTORY

MUZYKA

I Just Don't Know What to Do
with Myself

w wykonaniu Dusty Springfield

PRODUKCJA

In Transit 2011

HKW Berlin

WSPARCIE

Nadine, Bruksela

DEATH OF THE POLE DANCER
CONCEPT, CHOREOGRAPHY &
PERFORMANCE

Eisa Jocson

COACH & DRAMATURGICAL
ADVICE

Rasa Alksnyte

PRODUCTION & TECHNICAL
MANAGEMENT

Yap Seok Hui | ARTFACTORY

SONGS

I Just Don't Know What to Do
with Myself by Dusty Springfield

COMMISSIONED BY

In Transit 2011 performance art
festival

HKW Berlin

SUPPORTED BY

Nadine, Brussels



„Taniec macho” (Macho Dancing) praktykowany jest przez młodych mężczyzn w nocnych klubach Filipin, odwiedzanych zarówno przez mężczyzn, jak i kobiety. Jest mocno skodyfikowaną formą choreografii, podporządkowaną określonej partyturze i kanonowi fizyczności. Taniec ten jest ekonomicznie umotywowanym językiem uwodzenia, opartym na pojęciach męskości jako kapitale cielesnym.

W solowym spektaklu *Macho Dancer* tytułowy taniec wykonywany jest przez kobietę. Artystka zadaje pytanie o sposób, w jaki postrzegamy seksualność i pokazuje, jak płęć kulturowa stała się narzędziem społecznej mobilności. Bo chociaż tancerze zajmujący się zawodowo tańcem macho funkcjonują na marginesie społeczeństwa, na scenie ucieleśniają wyobrażenie o silnym mężczyźnie, najbardziej uprzywilejowanej grupie społecznej. Kobieta wykonująca „taniec macho” przejmuje ten wizerunek, przekraczając zarazem społeczne i kulturowe granice; na chwilę zmienia swój własny status. Tylko na chwilę: wykonuje przecież zawód nie mieszczący się w społecznych ramach oraz należy do uprzedmiotowionej grupy kobiet. Spektakl pokazuje pułapkę płci kulturowych (gender loop), w którą uwikłana jest zarówno publiczność, jak i wykonawczyni.

„Realizuje swój potencjał i sięga po władzę, wracając [do klubu] co noc. Pragnienie i praktyka mobilności społecznej są koniec końców wyłącznie złudzeniem. W barach gejowskich, tak jak i na Filipinach, realna społeczna mobilność jest nieuchwytna, ograniczona i tymczasowa. Każdej nocy jej pragnienie i praktyka odgrywane są na nowo.”

ROLANDO B. TOLENTINO, *MACHO DANCING, THE FEMINIZATION OF LABOR, AND NEOLIBERALISM IN THE PHILIPPINES* (TANIEC MACZO, FEMINIZACJA PRACY I NEOLIBERALIZM NA FILIPINACH)

Eisa Jocson jest choreografką i tancerką pochodzącą z Filipin. Z wykształcenia artystka wizualna i tancerka baletowa, pierwszy konkurs tańca na rurze wygrała w Manili w 2010 roku. Jej trzy spektakle solowe: *Death of the Pole Dancer* (2011), *Macho Dancer* (2013) oraz *Host* (2015) były pokazywane na znakomitych festiwalach w Europie, Azji, Ameryce Północnej i Australii. Sięgając do tańca na rurze czy zawodu hostessy, Eisa Jocson bada pracę i wizerunki tańczącego ciała w przemyśle usługowym, pokazując rozmaite sposoby kształtowania tożsamości i płci kulturowej, politykę uwodzenia oraz dotykając problemów społecznej mobilności na Filipinach. W najnowszym projekcie *Princess and Your Highness under the Happyland* zajmuje się badaniem sposobów

produkcji szczęścia i fantazji, jakie obowiązują w filipińskim przemyśle rozrywkowym.

Macho dancing is performed by young men in nightclubs for male as well as female clients. Macho dancing with its specific movement vocabulary and physicality seems to be a Philippine phenomenon. It is an economically motivated language of seduction, using notions of masculinity as body capital.

Macho Dancer is a solo piece of a woman performing a macho dance. Her becoming a macho dancer challenges our perception of sexuality and questions gender as a tool for social mobility: the macho dancer through his practice is pushed into a marginal, weak position in society. However the image that a macho dancer simulates is that of a strong male. The woman performing a macho dance assimilates that role of a strong male, and with transgressing gender; the performer also seems to change her social status. Nevertheless, since she engages in that marginal practice that is macho dance she remains vulnerable, weak, just like the social status of an objectified woman. The performance thus generates a “gender loop” in which performer and audience are entangled.

“He realizes his potential, and exercises his individual empowerment, only to return the following night. Desire and performance of social mobility, after all, are only posed in simulation. In gay bars, as in the Philippine nation, real mobility is evasive, restricted, and temporary. Yet every night, the desire and the performance of social mobility are reenacted.”

ROLANDO B. TOLENTINO, *MACHO DANCING, THE FEMINIZATION OF LABOR, AND NEOLIBERALISM IN THE PHILIPPINES*

Eisa Jocson is a contemporary choreographer and dancer from the Philippines. Trained as a visual artist, with a background in ballet, she won her first pole-dancing competition in Manila in 2010. Her 3 solos; *Death of the Pole Dancer* (2011), *Macho Dancer* (2013) and *Host* (2015) have toured extensively in Europe, Asia, North America and Australia.

From pole to macho dancing to hostess work, Eisa investigates the labour and representations of the dancing body in the service industry, and exposes identity and gender formation, seduction politics, and Filipino social mobility. Her new creation *Princess and Your Highness under the Happyland* series is a continuation of her investigation into the performance of happiness and production of fantasy of Filipino entertainers within the happiness empire.



MACHO DANCER
POMYSŁ, CHOREOGRAFIA

I WYKONANIE

Eisa Jocson

LIGHT DESIGN

Jan Maertens

MUZYKA

Lina Lapelyte

COACHING

Rasa Alksnyte

KONSULTACJA

DRAMATURGICZNA

Arco Renz

TECHNIKA

Yap Seok Hui

MUZYKA

Metallica Devil's Dance, Boney Tyler, Total Eclipse of The Heart, Erik Santos Pagbigyang Muli, Wham! Careless Whisper

KOPRODUKCJA:

Workspacebrussels, Beursschouwburg

REZYDENCJE ORAZ WSPARCIE:

Workspacebrussels, Beursschouwburg, Wpzimmer, Antwerpia

PREMIERA

24 kwietnia 2013

MACHO DANCER

CONCEPT, CHOREOGRAPHY AND PERFORMANCE

Eisa Jocson

LIGHT DESIGN

Jan Maertens

MUSIC COMPOSITION

Lina Lapelyte

COACH

Rasa Alksnyte

DRAMATURGICAL ADVICE

Arco Renz

TECHNICAL MANAGER

Yap Seok Hui

SONGS

Devil's Dance by Metallica, Total Eclipse Of The Heart by Boney Tyler, Pagbigyang Muli by Erik Santos, Careless Whisper by Wham!

CO-PRODUCTION

Workspacebrussels, Beursschouwburg

RESIDENCY AND SUPPORT:

Workspacebrussels, Beursschouwburg, Wpzimmer

PREMIERE

24th April 2013

Pomost zawieszony między zasadami a praktyką to nic innego jak walka o przetrwanie. W praktyce teatralnej postępujemy się opowieściami, by mówić o świecie zewnętrznym, odkrywamy role, by mówić o naturze ludzkiej, a na koniec udajemy, że stół jest stołem. Tymczasem nasz cel jest odwrotny. Nie możemy mówić z przekonaniem i przy zachowaniu artystycznej uczciwości o niczym innym poza nami samymi, naszą pozycją, naszymi zasadami (lub ich brakami) – wszystko inne to jedynie opowieści moralizatorskie, jęklliwe wymówki czy próby zrzucenia z siebie odpowiedzialności. Pomiedzy praktyką a uczciwością artystyczną pojawiają się właśnie te wszystkie elementy, których artysta posiadać nie powinien: izolacja, faszyzm, seksizm, narcyzm, mizantropia... Te drobne perwersje pokazują, że nie jesteśmy zwolnieni z odpowiedzialności, nawet jeśli udajemy, że jest inaczej.. Koniec końców, musimy przyznać się sami przed sobą, że inaczej nie możemy. *Ich kann nicht anders*. I ta podwójna pozycja jest więcej niż perwersyjna.

Ich kann nicht anders (Nie mogę inaczej) to piąta w historii produkcja Beton Ltd. To spektakl, w którym widzowie stają się podglądaczami wybranych, intymnych momentów z życia trzech osób. Ich relacja jest zmienna, ich role ciągle nowe, ich słowa... ich słowa to coś, czego nigdy by nie zapisali, nigdy by nie wypowiedzieli w obecności nieznanomych, nigdy by nie powtórzyli. A wszystko dlatego, że są tak intymne, tak banalne, tak codzienne, tak powiązane ze wszystkim, z czym mamy codziennie do czynienia, ale czego nie możemy w pełni zrozumieć: z terroryzmem, z kapitalizmem, z hashtagami, z patriachatem, z seksem, z jedzeniem... ale także z innymi ludźmi. Co rozgrywa się za zamkniętymi drzwiami i za zaciągniętymi zastonami?

The bridge between being principled and practical is called survival. In theatre, we always use stories to be able to talk about the world, we play roles to be able to speak of human nature, and we pretend that a table is a table. But we were aiming for a reverse principle. Since we cannot speak with any certainty and artistic integrity of anything else than ourselves, our position, our principles and non-principles – all the rest are moralistic discourses or whining excuses and guilt washing – precisely the things that an artist should not possess can emerge between practicality and integrity: detachment, fascism, sexism, narcissism, misanthropy ... It is these little perversions which show that we are not exempted, even if we pretend that we are. In the end, we have to admit to ourselves that we can do no other. *Ich kann nicht anders*. And this dual position is more than perverse.

Ich kann nicht anders (I Can Do No Other) is Beton Ltd.'s fifth performance. It is a performance where audience members feel like voyeurs peeking into selected intimate moments of three people. Their relationship is fluid, their roles are ephemeral, their words ... their words are something we would never write down, never say out loud in front of people we do not know, never repeat. Because they are so intimate, so banal, so everyday, so connected to everything that is daily omni-present, but cannot grasp it fully: terrorism, capitalism, hashtags, patriarchy, sex, food ... and also: other people. What happens behind closed doors or a curtain?

SPEKTAKL
PERFORMANCE

10.10.2017 · 18:00

11.10.2017 · 17:00

ORATORIUM

ORATORIO

70 MIN

30/40 Zł

POLSKI / ANGIELSKI

POLISH / ENGLISH

KONCEPCJA I REŻYSERIA

Beton Ltd.

WYKONAWCY

Primož Bežjak, Branko Jordan,
Katarina Stegnar

MUZYKA

Dead Tongues

ARANŻACJA PRZESTRZENI

sonda4, Toni Soprano

KOSTIUMY

Mateja Benedetti

DŹWIĘK

Jure Vlahovič

KONSULTACJA

DRAMATURGICZNA

Urška Brodar

REDAKCJA JEZYKOWA

Barbara Rogelj

TECHNIKA

Andrej Petrovčič

PRODUKCENTKA WYKONAWCZA

Maja Vižin

PRODUKCYJA

Bunker, Ljubljana

PRZY WSPARCIU

Ministerstwa Kultury Republiki
Słowenii, Miasta Lublana.

MECENAS SPEKTAKLU

Elektro Ljubljana d.d., Slovensko
mladinsko gledališče

PREMIERA

26 sierpnia 2016

CONCEIVED AND DIRECTED BY

Beton Ltd.

PERFORMERS

Primož Bežjak, Branko Jordan,
Katarina Stegnar

MUSIC

Dead Tongues

SPACE DESIGN

sonda4, Toni Soprano

COSTUME DESIGN

Mateja Benedetti

SOUND DESIGN

Jure Vlahovič

DRAMATURGICAL ADVISER

Urška Brodar

LANGUAGE EDITING

Barbara Rogelj

TECHNICAL DIRECTOR

Andrej Petrovčič

EXECUTIVE PRODUCER

Maja Vižin

PRODUCED BY

Bunker, Ljubljana

THE PERFORMANCE WAS

SUPPORTED BY:

Ministry of Culture of
the Republic of Slovenia,
Municipality of Ljubljana

WITH HELP OF

Elektro Ljubljana d.d., Slovensko
mladinsko gledališče

PREMIERE

26th August 2016

Hymn do miłości na orkiestrę, chór pluszaków i innych to spektakl o Europie, która zwiera szyki. Kolejne narody podnoszą okrzyk: Oddajcie nam nasz kraj! A Polacy gorliwie stają w tym chórze. To spektakl o tym, że każdy naród lubi zapominać. A ludzie-bomby są już tak wkurzeni, że wybuchają. W ten sposób wszystko się powtarza. Więc specjalnie dla nas chór zaśpiewa Piosenkę o Zapominalskim Narodzie:

PRAWDA jest taka, że ten NARÓD pozwolił na to, by to się stało. Żeby umarły te niektóre, te wybrane dzieci, choć przecież to nie były jego dzieci, dzieci tego narodu. Ok. Więc w porządku. I w ogóle to nie był TEN kraj, tylko TAMTEN: NIEMCY. I o tym nic nie wiemy. Tego nie wiedzieliśmy. Pewne fakty zostały dopasowane do potrzeb fabuły. I ponieważ na własność mamy od niedawna ten kraj i ten naród, więc walczymy, walczymy, żeby to był NASZ kraj, nasza POLSKA, wyłącznie NASZA, NASZA WŁASNA.

Więc teraz też nie możemy sobie pozwolić przyjąć tych Uciekających. Ach, nie możemy sobie pozwolić. Mamy dużo miejsca, ale nie wystarczająco dużo. Nic już nie wciśniemy. Kochajmy ich na ich własnej ziemi i w ogóle niech najpierw pomogą ci, co zawinili.

A w dodatku wszyscy dostaliby nasze promocje na smartfony i wszystkie przeceny na wyprzedających.

A My Polacy tak mamy...

GOŚĆ W DOM – BÓG W DOM

... lubimy niskie ceny!

Hymn do miłości to majstersztyk. Precyzja i energia, dynamizm i rytmiczna perfekcja. Kunsztowna muzyczna aranżacja młodej kompozytorki Teoniki Rożynek wznosi sprawdzoną chórową formę na jeszcze wyższy poziom.

Witold Mrozek, „Gazeta Wyborcza”

Tekst – i to, co się wydarza na scenie, uderza z mocą o wiele większą, niż się można spodziewać, przynosząc – jakkolwiek patetycznie to brzmi – krzyk o Zagładzie. (...) Efekt pracy Górnickiej jest tym razem nie po prostu zaskakujący i odkrywczy, do czego przywykliśmy, a wstrząsający. I nie jest to ocena przesadzona. Żołniersko-matematyczna precyzja, z jaką autorka w obrębie kreowanej fonosfery odmierza pamięć o Holokauście, wbija w fotel. Tu nie ma miejsca na niedopowiedzenie albo nadinterpretację. Górnicka wprost mówi o przyzwoleniu i współodpowiedzialności Polaków za Holokaust. (...) Dzięki wypowiedziom [Breivika] wiemy, w jakim kierunku prowadzi nas reżyserka: zbrodni unieruchomionych w pamięci sankcją władzy zdystansowanego oglądu, które

można, jak film, przewinąć i pominąć lub wymazać. A patrzeć na ludzką tragedię, obcować z nią z pozycji widza, odżegnywać się od działania to znaczy być współodpowiedzialnym i przyzwalać na zło, konstatuje Górnicka.

Patryk Czaplicki, "Didaskalia"

Hymn to Love for orchestra, teddy bear choir and others is a show about Europe that has ordered its ranks to fall in. Successive nations make a racket: Give us our country back! And the Poles are zealously joining the chorus. This is a show about the forgetfulness that every nation enjoys so much. And about people-bombs that are so pissed off that they go off. In this way, everything repeats itself. So specially for us, the chorus will sing "The Song About the Forgetful Nation":

THE TRUTH is that the NATION allowed it to happen. It let some, selected children die although they were not its children, children of the nation. OK. So be it. It was not THIS country, after all, but THAT: GERMANY. And we do not know anything about it. We did not know that. Some facts have been tampered with for the sake of the narrative. And since we have had this country to ourselves for a relatively short period of time, we are striving to make this country OURS, our POLAND, exclusively OURS, OUR OWN.

So now we cannot afford to accept the Refugees. Oh, we simply cannot afford. We have a lot of space but not enough. We cannot squeeze anybody in. We should love them on their own turf and those who are to blame should help them in the first place, after all. Everybody would receive our smartphone offers and all the discounts would be available to them as well.

It is our Polish way...

OUR HOUSE IS AT YOUR DISPOSAL – YOU ARE VERY WELCOME

...we adore low prices!

Hymn to Love is a masterpiece. Precision and energy, dynamism and rhythmic perfection. Sophisticated musical arrangement authored by young composer Teonika Rożynek lifts the tried-and-tested form onto an even higher level.

Witold Mrozek, "Gazeta Wyborcza"

The text – and everything that unfolds on stage – delivers a stronger punch that one could have bargained for, foregrounding – regardless of how exalted it may sound – the cry of the Shoah. (...) This time around, the

SPEKTAKL
PERFORMANCE

10.10.2017 · 20:00
TEATR IM. J. OSTERWY
J. OSTERWA THEATRE
50 MIN
30/40 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH

effect of Górnicka's work is not simply astonishing and revelatory – as we have already grown accustomed to – but shocking. This is by no means a hyperbole. Her military and mathematic precision, which she employs to measure out the memory of the Holocaust, has us on the edge of our seats. There is no room left here for understatement or over-interpretation. Górnicka speaks openly about consent, complicity, and co-responsibility on the part of the Poles for the Holocaust. (...) Due to the inclusion of the statements by Breivik, we are aware of the direction we are led into by Górnicka: we are approaching the crimes freeze-framed in the memory, as sanctioned by the authority of hindsight, which – not unlike film – one can rewind, fast-forward, or delete. Looking at human tragedy – Górnicka concludes – experiencing it as a viewer, and refraining from taking a stand means joint responsibility for and condonation of evil.

KONCEPT, REŻYSERIA, TEKST

LIBRETTO

Marta Górnicka

MUZYKA

Teoniki Rozynek

CHOREOGRAFIA

Anna Godowska

DRAMATURGIA

Agata Adamięcka

SCENOGRAFIA

Robert Rumas

KOSTIUMY

Anna Maria Karczmarska

LALKI

Konrad Czarkowski (Kony Puppets)

REŻYSERIA ŚWIATEŁ

Artur Sienicki

PRODUKCJA

Izabela Dobrowolska, Agnieszka Różyńska

ASYSTENT REŻYSERKI

Arnold Prządka

ASYSTENTKA CHOREOGRAFKI

Anna Krysiak

ASYSTENTURA I KONSULTACJA

MUZYCZNA

Joanna Piech-Stawecka

ASYSTENTKA KOSTIUMOGRAFKI

Agnieszka Majkutewicz

KIEROWNIK PRODUKCJI

Andrzej Szwaczyk

INSPICJENT

Magdalena Matusiewicz

OBSADA

Sylwia Achu, Pamela Adamik, Anna Andrzejewska, Maria Chleboś, Konrad Cichoń, Piotr B. Dąbrowski, Tymon Dąbrowski, Maciej Dużyński, Anna Gierczyńska, Paula Głowacka, Maria Haile, Wojciech Jaworski, Borys Jaźnicki, Katarzyna Jaźnicka, Ewa Konstanciak, Irena Lipczyńska, Kamila Michalska, Izabela Ostolska, Filip P. Rutkowski, Michał Sierostawski, Ewa Sottysiak, Ewa Szumska, Krystyna Lama Szydtowska, Kornelia Trawkowska, Anastazja Żak

KOPRODUCENCI

Fundacja Chór Kobiet, Teatr Polski w Poznaniu, Ringlokschuppen Ruhr, Maxim Gorki Theater

PARTNERZY

Goethe-Institut, Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski Projekt współfinansuje m.st. Warszawa oraz Kunststiftung NRW

PREMIERA

21 stycznia 2017 r.

CONCEPT, DIRECTION,

LIBRETTO

Marta Górnicka

MUSIC

Teoniki Rozynek

CHOREOGRAPHY

Anna Godowska

DRAMATURGY

Agata Adamięcka

SET DESIGN

Robert Rumas

COSTUMES

Anna Maria Karczmarska

DOLLS

Konrad Czarkowski (Kony Puppets)

LIGHTING DESIGN

Artur Sienicki

PRODUKCJA

Izabela Dobrowolska, Agnieszka Różyńska

ASSISTANT DIRECTOR

Arnold Prządka

ASSISTANT CHOREOGRAPHER

Anna Krysiak

MUSIC ASSISTANT AND

CONSULTANT

Joanna Piech-Stawecka

SET DESIGN ASSISTANCE

Agnieszka Majkutewicz

PRODUCTION MANAGER

Andrzej Szwaczyk

STAGE MANAGER

Magdalena Matusiewicz

CAST

Sylwia Achu, Pamela Adamik, Anna Andrzejewska, Maria Chleboś, Konrad Cichoń, Piotr B. Dąbrowski, Tymon Dąbrowski, Maciej Dużyński, Anna Gierczyńska, Paula Głowacka, Maria Haile, Wojciech Jaworski, Borys Jaźnicki, Katarzyna Jaźnicka, Ewa Konstanciak, Irena Lipczyńska, Kamila Michalska, Izabela Ostolska, Filip P. Rutkowski, Michał Sierostawski, Ewa Sottysiak, Ewa Szumska, Krystyna Lama Szydtowska, Kornelia Trawkowska, Anastazja Żak

COPRODUCERS

Chór Kobiet Foundation, Polski Theatre in Poznań, Ringlokschuppen Ruhr, Maxim Gorki Theater

PARTNERS

Goethe-Institut, Centre for Contemporary Art Ujazdowski Castle

Subsidised by the Municipality of Warsaw and Kunststiftung NRW

PREMIERE

21 January 2017

Polska premiera najnowszego spektaklu legendarnej brytyjskiej grupy. *Real Magic* tworzy świat absurdalnej izolacji, walki i komicznych powtórzeń. Przy dźwiękach zapętlonych oklasków i nagranych śmiechu grupa performerów tworzy iluzję niemożliwą, która jest po części seansem czytania w myślach, kabaretem i chaotycznym teleturniejem, i w której nieustannie powracają chwile porażki, nadziei i wyczekiwania. Osadzeni w świecie kolejnych szans i zagadek, wariacji i zmian, zniekształceń i transformacji, *Real Magic* zaprasza widzów do udziału w halucynacyjnej podróży, w spektaklu na temat optymizmu, indywidualnej sprawczości i pragnienia zmiany.

Beckett spotyka tabloidową telewizję.
„Nachtkritik“

Diabelsko prosty i przyjaźnie skomplikowany.
„The Guardian“

W tym spektaklu pracujemy na cytatach, obrazach i scenach, które wydają się zapożyczone skąd indziej – w tym przypadku ze świata teleturniejów czy absurdalnego kabaretu czytania w myślach. Zajmujemy się też rozmaitymi formami powtarzania, odgrywania i przetwarzania, które od dawna stanowią część naszej pracy, ale tutaj obecne są w bardziej wyraźnej i skondensowanej formie. Nieustannym punktem odniesienia są dla nas ograniczenia: każdy zrealizowany przez nas projekt traktujemy w pewnym sensie jako działanie wewnątrz określonego zbioru ograniczeń – ograniczenie jest tym, co nadaje spektaklowi kształt, charakter i energię. Bardzo często badamy, dokąd możemy zajść w określonym języku lub w ramach danego ograniczenia, jak daleko możemy przesunąć punkt krytyczny, czy możliwe jest jego przekroczenie. To dla nas ważne, by w przedstawieniu widoczne były konsekwencje decyzji, które podejmowaliśmy w trakcie pracy. Nie dopuszczamy zmian na scenie ot tak, dla efektu; wolimy, aby spektakl był głębokim przepracowaniem materiału i języka, był „wypracowany”, wynikał z całego procesu, logiki i parametrów pracy, a nie z bezsensownego odgrywania takich czy innych ruchów.

W tę strategię wpisuje się też *Real Magic*. I chociaż jego materiał bazowy wywodzi się z pop kultury, to sięga także dalej: po trudny kontekst polityczny, w jakim się obecnie znajdujemy – na wyboistej drodze do Brexitu, w królestwie ciemności Trumpe. Zawsze staraliśmy się stworzyć związek pomiędzy naszą pracą w teatrze a światem zewnętrznym. Po realizacji takich spektakli, jak *Showtime* (1998) czy *First Night* (2001) – z elementami

wodewilu, kabaretu i pantomimy – zaczęliśmy rozumieć te teatralne dekonstrukcje jako próby opowiedzenia o prawdziwie niebezpiecznej ekonomii spektaklu, reprezentacji i relacjach społecznych istniejących poza teatrem. *Real Magic* również podejmuje taką próbę. W labiryncie luster niemożliwego teleturnieju („w teleturnieju z samymi przegrany”, jak napisał jeden z krytyków) pokazuje zniekształcony obraz miejsca, w którym znaleźliśmy się w tym momencie XXI wieku, niewyobrażalną presję destrukcyjnego kapitalizmu, eskalację globalizacji i kryzys gospodarczy, wolność, która okazuje się nie mieć z prawdziwą wolnością nic wspólnego, oszukaną grę.

Tim Etchells, *Hall of Mirrors: A Note on „Real Magic“*

Polish premiere of the latest play by a legendary British “Forced Entertainment” group. *Real Magic* creates a world of absurd disconnection, struggle and comical repetition. To the sound of looped applause and canned laughter, three performers take part in an impossible illusion – part mind-reading feat, part cabaret act, part chaotic game show – in which they endlessly revisit moments of defeat, hope and anticipation. Caught in a world of second-chances and second-guesses, variations and changes, distortions and transformations, *Real Magic* takes the audience on a hallucinatory journey, creating a compelling performance about optimism, individual agency and the desire for change.

“Beckett meets trash tv”

Nachtkritik (DE)

“Devilishly simple and fiendishly intricate”

The Guardian (UK)

In the performance we’re working with quotations, with images and scenes that at least feel like they are borrowed from something else, in this case from the world of tv game show or absurdist cabaret mind-reading routine. We’re also working with ideas about repetition, replaying and transformation, which have been part of our work for a long time, but which are present here in a more extreme and focused form. We’re always very interested in restriction, and in a sense, we think of every project we’ve made as operating inside a particular set of constraints and limits – the limit is the thing that makes a performance what it is, gives it its flavour, its landscape, its particular take and energy. Very often when creating performances, we’ve set ourselves the task of seeing how far we can go inside a particular language or restriction, how far we can push it – to

11.10.2017 · 19:00
12.10.2017 · 17:00
GALERIA LABIRYNT
LABIRYNTH GALLERY
80 MIN
30/40 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH

breaking point, and, if possible, beyond. There's something for us in this process about demanding that the work onstage has to live with the consequences of decisions we've made in it along the way. We don't allow ourselves to change things onstage just for the sake of it, just for effect; instead we want there to be a thorough working-through of material and language, so that what happens is "earned", arising from the process, logic and parameters of the work at hand, rather than a gratuitous display of moves.

Real Magic takes this kind of line, and whilst its raw material comes from pop culture, it seeks to question things more broadly, picking at the complex political place we find ourselves in these days – down the bumpy road to Brexit, in the dark realm of Trump. Of course this is what we've always been concerned with: making a relation between the work we do inside the theatre and the wider world beyond it. Ever since our performances like *Showtime* (1998) and *First Night* (2001) – with their hints of vaudeville, cabaret and pantomime – we've tended to understand these theatrical deconstructions and critiques as attempts to speak about much more pernicious economies of spectacle, representation and social relations in the landscape outside the theatre. *Real Magic* makes such an attempt also. In the honey trap and hall of mirrors of its impossible game show ("a game show where there are only losers", as one critic wrote) a distorted echo of the place we seem to have come to at this point in the 21st Century; the triple-bind of destructive capitalism, escalating globalisation and economic austerity, the kind of freedom that is not really freedom at all, the rigged game.

Tim Etchells, *Hall of Mirrors: A Note on "Real Magic"*

KONCEPCJA I PRZYGOTOWANIE

REŻYSERIA

Tim Etchells

OPRACOWANIE I WYKONANIE

Jerry Killick, Richard Lowdon i Claire Marshall

WSPARCIE MERYTORYCZNE

Robin Arthur i Cathy Naden

ŚWIATŁO

Jim Harrison

SCENOGRAFIA

Richard Lowdon

KIEROWNICTWO PRODUKCJI

Jim Harrison

TECHNIKA DŹWIĘKU

Greg Akenhurst, Doug Currie

ASYSTENT PROJEKTU

Anna Krauss

ELEKTRONIKA I REALIZACJA

DŹWIĘKU

John Avery

ZAPĘTENIA

Tim Etchells *Grave* z Fantazji B-dur nr 1 Telemanna – Aisha Orazbayeva

ZESPÓŁ FORCED

ENTERTAINMENT

Robin Arthur, Tim Etchells (dyrektor artystyczny), Richard Lowdon (scenograf), Claire Marshall, Cathy Naden i Terry O'Connor, Eileen Evans (dyrektorka zarządzająca), Jim Harrison (kierownik produkcji), Natalie Simpson (kierowniczka biura), Callum Berridge (stażysta działu marketingu)

Spektakl *Real Magic* jest produkcją Forced Entertainment.

KOPRODUKCJA

PACT Zollverein Essen, HAU Hebbel Am Ufer Berlin, Künstlerhaus Moustonturm Frankfurt, Tanzquartier Wien Wiedeń, Attenborough Centre for the Creative Arts, University of Sussex oraz Spalding Gray Consortium – On the Boards Seattle, Walker Art Center Minneapolis oraz Warhol Museum Pittsburgh.

Forced Entertainment jest jednym z zespołów objętych Arts Council England National Portfolio.

CONCEIVED AND DEVISED BY THE COMPANY

DIRECTOR

Tim Etchells

DEVISED WITH AND

PERFORMED BY

Jerry Killick, Richard Lowdon and Claire Marshall

CREATED WITH INPUT FROM

Robin Arthur and Cathy Naden

LIGHTING DESIGN

Jim Harrison

DESIGN

Richard Lowdon

PRODUCTION MANAGEMENT

Jim Harrison

SOUND TECHNICIANS

Greg Akenhurst, Doug Currie

PROJECT ASSISTANT

Anna Krauss

MUSIC ELECTRONICS & SOUND

EDITING

John Avery

LOOPS

Tim Etchells

Grave", from Telemann's Fantasia Number 1 in B-Flat Major

Aisha Orazbayeva

FORCED ENTERTAINMENT

CREATIVE TEAM

Robin Arthur, Tim Etchells (Artistic Director), Richard Lowdon (Designer), Claire Marshall, Cathy Naden and Terry O'Connor.

FORCED ENTERTAINMENT

MANAGEMENT TEAM

Eileen Evans (Executive Director), Jim Harrison (Production Manager), Natalie Simpson (Office Manager), Callum Berridge (Marketing Intern)

Real Magic is a Forced Entertainment production.

CO-PRODUCED BY

PACT Zollverein Essen, HAU Hebbel Am Ufer Berlin, Künstlerhaus Moustonturm Frankfurt, Tanzquartier Wien Vienna, Attenborough Centre for the Creative Arts, University of Sussex and the Spalding Gray Consortium – On the Boards Seattle, ps122 nyc, Walker Art Center Minneapolis and Warhol Museum Pittsburgh.

Forced Entertainment is an Arts Council England National Portfolio Organisation.

Théroigne de Méricourt, feministyczna działaczka rewolucji francuskiej, walcząca o prawa kobiet-obywaterek, o równość, wolność, solidarność.

Jej nazwisko nie pojawia się jednak obok Dantona i Robespiera, nie ma jej w podręcznikach i encyklopediach. Za działalność i poświęcenie sprawom kobiet została natomiast nagrodzona linczem. Sprawczyniami tego były kobiety, o prawa których bezkompromisowo walczyła. Jej poglądy i postulaty były zbyt radykalne również dla liderów Rewolucji Francuskiej. Jej odwaga i zaangażowanie zostały przez historię przykryte diagnozą szaleństwa, fanatyzmu politycznego. Postać Théroigne de Méricourt jest dla twórców spektaklu pretekstem do zastanowienia się nad ideami, metodami, narzędziami, które mogłyby obudzić rewolucyjny zryw dzisiaj, teraz, w XXI wieku. Czy radykalizm zwany często fanatyzmem jest skuteczną metodą budzenia uspionych obywateli? Jak wzbudzić w sobie odwagę, entuzjazm i wiarę w możliwość zmiany?

Teatr polityczny w najlepszym wydaniu i wykonaniu.

Edwin Bendyk, tygodnik „Polityka”

„Czarny protest” pod teatrem. *Żony stanu, dziwki rewolucji...* to jeden z najmocniejszych spektakli politycznych ostatnich lat.

Witold Mrozek, „Gazeta Wyborcza”

Teatr Polski w Bydgoszczy jak zwykle szybko zareagował na aktualny i społecznie znaczący temat. Spektakl *Żony stanu, dziwki rewolucji, a może i uczone białogłowy* Jolanty Janiczak w reżyserii Wiktora Rubina dotyka wyjątkowo trudnego problemu – równouprawnienia. Jest też gromkim głosem w sprawie aborcji. W przedstawieniu temat nierówności społecznej płci jest pokazany dość szeroko. Dotyczy nie tylko sytuacji Francji z okresu Wielkiej Rewolucji, ale też krajów trzeciego świata, no a przede wszystkim naszego polskiego „tu i teraz”.

Anita Nowak, „Teatr dla Was”

Théroigne de Méricourt, feminist activist of the French Revolution fighting for woman's rights, for equality, freedom and solidarity. Her name doesn't appear next to Danton and Robespier though, though; it's nowhere to be found in school books and encyclopaedias. She was rewarded with lynching for her activism and devotion to women's issues. Her beliefs and postulates were too radical, even for leaders of the French Revolution. History described her bravery and engagement as insanity and political fanaticism. For people involved in creating the spectacle, Théroigne de Méricourt serves as an excuse to think about ideas, methods and tools that could rouse a revolutionary rebellion today, in the 21st century. Is radicalism, often named fanaticism, an effective method of waking up dormant citizens? How to be brave and enthusiastic and how to have faith in the possibility to change?

Political theatre in its best possible form.

Edwin Bendyk, weekly „Polityka”

“Black protest” in front of the theatre. *Stateswomen, Sluts of Revolution...* is one of the strongest political theatre performances that have been staged in Poland last years.

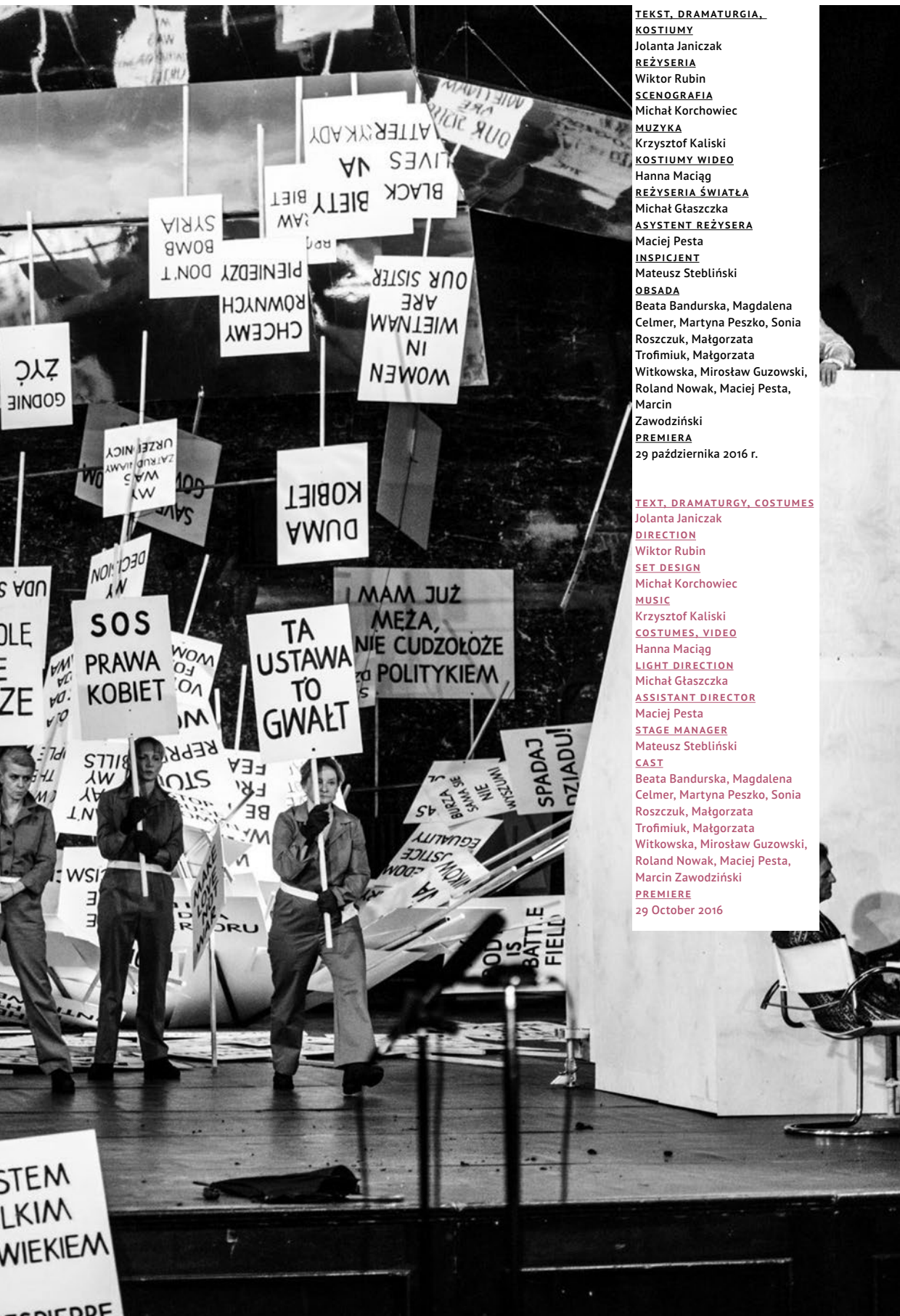
Witold Mrozek, „Gazeta Wyborcza”

As usually, Teatr Polski in Bydgoszcz has reacted quickly on the current and socially important problem. The performance *Stateswomen, Sluts of Revolution, or the Learned Ladies* by Jolanta Janiczak, directed by Wiktor Rubin tackles the problem that remains especially tough - gender equality. It is also a strong voice in the debate on abortion.

Anita Nowak, „Teatr dla Was”

SPEKTAKL
PERFORMANCE

12.10.2017 · 19:00
CHATKA ŻAKA
CHATKA ŻAKA
115 MIN
30/40 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH



TEKST, DRAMATURGIA,
KOSTIUMY
Jolanta Janiczak
REŻYSERIA
Wiktor Rubin
SCENOGRAFIA
Michał Korchowiec
MUZYKA
Krzysztof Kaliski
KOSTIUMY WIDEO
Hanna Maciąg
REŻYSERIA ŚWIATŁA
Michał Głuszczka
ASYSTENT REŻYSERA
Maciej Pesta
INSPICJENT
Mateusz Stebliński
OBŚADA
Beata Bandurska, Magdalena
Celmer, Martyna Peszko, Sonia
Roszczuk, Małgorzata
Trofimiuk, Małgorzata
Witkowska, Mirosław Guzowski,
Roland Nowak, Maciej Pesta,
Marcin
Zawodziński
PREMIERA
29 października 2016 r.

TEXT, DRAMATURGY, COSTUMES
Jolanta Janiczak
DIRECTION
Wiktor Rubin
SET DESIGN
Michał Korchowiec
MUSIC
Krzysztof Kaliski
COSTUMES, VIDEO
Hanna Maciąg
LIGHT DIRECTION
Michał Głuszczka
ASSISTANT DIRECTOR
Maciej Pesta
STAGE MANAGER
Mateusz Stebliński
CAST
Beata Bandurska, Magdalena
Celmer, Martyna Peszko, Sonia
Roszczuk, Małgorzata
Trofimiuk, Małgorzata
Witkowska, Mirosław Guzowski,
Roland Nowak, Maciej Pesta,
Marcin Zawodziński
PREMIERE
29 October 2016

Czy pamiętasz swoją pierwszą kupioną rzecz? Czy jest coś, co chciałabyś przekazać innym po śmierci? Gdybyś był Faraonem, z czym chciałbyś zostać pochowany?

Still life (Martwa natura) to spektakl, który skupia się na relacji człowieka z codziennymi przedmiotami i naturą. W godzinnym wywiadzie/performance, Agata Maszkiewicz wraz z Vincentem Tirmarche przywołują do życia wypowiedzi Alexa, Jenny, Marco i Emmy na temat ich najbliższego otoczenia, natury rzeczy oraz śmierci. Na scenie, unikając fizycznej obecności przedmiotów, tancerka poprzez ruch stara się odnieść do pytań postawionych swoim rozmówcom. Angażując swoje ciało, bada granice między trwaniem a przemijaniem, bezruchem a zamieraniem, stawianiem się a przepoczwarczaniem, zwodząc przy tym zmysły publiczności, ich poczucie czasu i przestrzeni. W efekcie kolażowa kompozycja tańca, światła, kostiumów oraz projekcji wideo sama staje się martwą naturą.

What was the first thing you bought? Is there something you would like to pass on? If you were a Pharaoh, what thing would you like to be buried with?

Still life is a piece that focuses on our relation with objects and things. In a performance-long interview, Agata Maszkiewicz together with Vincent Tirmarche bring into life the stories of Jenny, Marco, Alex and Emmy. As a response to that, a dancer on stage is dealing with the surrounding, the nature of things and death. Avoiding the real presence of any object on stage, she plays with the notions of becoming, adjusting, discovering, appearing, redoing, creating. Her body replays, acts, repeats, gets still, re-starts, rests. The dance choreographed together with costumes, the light, the sound and the videos, manages to create a still life in itself.



SPEKTAKL
PERFORMANCE

12.10.2017 · 22:00

13.10.2017 · 21:00

SALA CZARNA CK

BLACK HALL

60 MIN

20/30 ZŁ

POLSKI / ANGIELSKI

POLISH / ENGLISH



POMYSŁ/CHOREOGRAFIA/
TANIEC

Agata Maszkiewicz

VIDEO/DRAMATURGIA

Vincent Tirmarche

ŚWIATŁO

Henri Emmanuel Doublier

KOSTIUMY

Sofie Durnez

PRODUKCJA

teatr L'Avant-Scène Cognac,
Francja

KOPRODUKCJA

Art Stations Foundation, Poznań
oraz Superamas

WSPARCIE REZYDENCYJNE

BUDA Art Center Kortrijk/Belgia,
Maison de la Culture Amiens/
Francja, L'Avant-Scène Cognac/
Francja, Art Stations Foundation
Poznań

PRZY DOFINANSOWANIU

Ministerstwa Kultury - DRAC
Nouvelle-Aquitaine/Francja

IDEA/CHOREOGRAPHY/DANCE

Agata Maszkiewicz

VIDEO/DRAMATURGY

Vincent Tirmarche

LIGHT DESIGN

Henri Emmanuel Doublier

COSTUMES

Sofie Durnez

PRODUCTION

teatr L'Avant-Scène Cognac,
Francja

COPRODUCTION

Art Stations Foundation, Poznań
oraz Superamas

RESIDENCY SUPPORT

BUDA Art Center Kortrijk/
Belgium, Maison de la Culture
Amiens/France, L'Avant-Scène
Cognac/France, Art Stations
Foundation Poznań,

with funding provided
by the Ministry of Culture
- DRAC Nouvelle-Aquitaine
/ France

Powiem wam, co mnie fascynuje: że nie potrafię o tym mówić. Moje słowa okazują się nieporadne, niezdarne. Język, którego używam, wydaje mi się nieadekwatny do mówienia o językach migowych i ogólniej, o świecie Głuchych.

Ale nie chcę być gołosłowny. Na dobry początek przeczytajcie parę truizmów z kolekcji *Truizmy* Jenny Holzer. Te zdania, pozornie proste jak cep, w kontekście języka migowego odjeżdżają w nowych kierunkach: Słuchaj, kiedy twoje ciało mówi.

Ludzie, którzy nie pracują rękami, to pasożyty.

Słowa zwykle nie wystarczają.

Opis jest ważniejszy, niż metafora.

Abstrakcja jest rodzajem dekadencji.

Jesteś odpowiedzialny za określenie, co rzeczy znaczą.

Jeden gest to rzecz o językach migowych.

To spektakl o porozumiewaniu się ze światem – światem słyszących i światem innych Głuchych. Interesuje mnie tu komunikacja – przekazywanie (i wytwarzanie, przetwarzanie) wiedzy, emocji, kultury. Jeśli język określa rzeczywistość („Granice mojego języka są granicami mojego świata”, jak to opisuje Wittgenstein), to czego możemy dowiedzieć się o świecie z języków Głuchych? Co w ich doświadczeniach komunikacji jest uniwersalne, a co – wyjątkowe? (jakim cudem nikt z moich przyjaciół nie ma Głuchych przyjaciół?)

Tyle na dziś. Ale pisząc te słowa, jestem na początku pracy. Nie rozumiem krajobrazu, który przed sobą widzę. Nie wiem, co się w nim ukáže.

Wojtek Ziemilski

Ale jakie to jest performatywne. Niektóre sceny to prawdziwe taneczne popisy. Bo gdy się miga, to zaangażowane jest całe ciało. Gra się całym ciałem, całe ciało jest w ruchu. I jest to ciało z założenia wystawione na widok – inaczej się nie da porozumieć. Nie ma żadnych tekstów – aktorzy wykonują hymn głuchych „Dawajcie razem!”, ale nie-słyszący nie mają żadnego kanonu literackiego – żadnych piosenek, żadnych wierszy. Wszystko jest w ciele. I wcale nie przeszkadza to Adamowi Stoyanowowi być poetą.

Piotr Morawski, „Dwutygodnik”

Do you have deaf people among your friends? Or maybe one of your friends does? No? Exactly. It's fascinating that our language proves inefficient and awkward in describing sign languages and the world of the deaf in general. To give some substance to my words, let me cite a number of truisms from the eponymously titled collection by Jenny Holzer, an American neo-conceptual artist. Considered from the standpoint of sign language, these simple phrases have different ramifications:

Listen when your body talks.

People who don't work with their hands are parasites.

Words tend to be inadequate.

Description is more important than metaphor.

Abstraction is a type of decadence.

You are responsible for constituting the meaning of things.

One Gesture is about communicating with the world of Those Who Can Hear and with that of the Deaf. How does communication work? How is knowledge, emotion and culture transmitted, produced and processed? If language is the only reality we have access to (“The limits of my language mean the limits of my world”, as Wittgenstein observed), what can we learn about the world from the language of the deaf? What is universal about their experience of communicating, and what is unique? And how is it that none have any deaf friends?

Let's call a day. But writing these words, I am merely beginning my work. I cannot comprehend the landscape I am seeing in front of me. I do not what may come into view.

Wojtek Ziemilski

And how performative it is! Some scenes remain virtuosic dance performances.

Because the sign language involves all your body. When one performs, sets his or her body entirely in motion, with the premise that it will be exposed – otherwise one would have not be able to communicate.

There are no texts – the actors perform the Deaf anthem “Go on together!”, but that's it: they do not have their own literary canon, no songs or poems. Everything is composed by and within the body – but it does not stop Adam Stoyan from being a poet.

Piotr Morawski, „Dwutygodnik”

SPEKTAKL
PERFORMANCE

13.10.2017 · 19:00
SALA WIDOWISKOWA CK
MAIN AUDITORIUM
75 MIN
30/40 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH

REŻYSERIA

Wojtek Ziemilski

SCENOGRAFIA, WSPÓŁPRACA

REŻYSERSKA

Wojciech Pustoła

REŻYSERIA ŚWIATEŁ

Artur Sienicki

MUZYKA

Aleksander Żurowski

KOSTIUMY

Krystian Jarnuszkiewicz

OBSADA

Marta Abramczyk, Jolanta

Sadłowska, Paweł Sosiński,

Adam Stoyanov

INSPIJENTKA

Marta Śmierchalska

ASYSTENTKA REŻYSERA

Joanna Niemirska

KONSULTACJE

Katarzyna Głozak

TŁUMACZENIE

Katarzyna Głozak, Joanna

Ciesielska, Agnieszka Misiewicz,

Anna Borycka

PRODUKCJA

Maria Wilska

ASYSTENTKA PRODUKCJI

Marta Kielar

KOORDYNACJA TECHNICZNA

Bartek Braun

REALIZACJA ŚWIATEŁ

Patryk Adamski

REALIZACJA WIDEO

Marek Kurpios

REALIZACJA DŹWIĘKU

Wojciech Starowicz

PARTNERZY

Ministerstwo Kultury

i Dziedzictwa Narodowego

Fundacja Burdąg

Polski Związek Głuchoniemych,

Oddział Mazowiecki

Instytut Adama Mickiewicza

Nagranie utworu Fryderyka

Chopina Nocturn cis-moll op.

27 nr 1 w wykonaniu Marty

Sosińskiej zostało udostępnione

dzięki uprzejmości Narodowego

Instytutu Fryderyka Chopina

PREMIERA

24 września 2016 r.

DIRECTOR

Wojtek Ziemilski

SET DESIGN, ASSOCIATE

DIRECTOR

Wojciech Pustoła

LIGHT DIRECTION

Artur Sienicki

MUSIC

Aleksander Żurowski

COSTUMES

Krystian Jarnuszkiewicz

CAST

Marta Abramczyk, Jolanta

Sadłowska, Paweł Sosiński,

Adam Stoyanov

STAGE MANAGER

Marta Śmierchalska

DIRECTOR'S ASSISTANT

Joanna Niemirska

CONSULTANT

Katarzyna Głozak

TRANSLATION

Katarzyna Głozak, Joanna

Ciesielska, Agnieszka Misiewicz,

Anna Borycka

PRODUCTION

Maria Wilska

PRODUCTION ASSISTANT

Marta Kielar

TECHNICAL COORDINATOR

Bartek Braun

LIGHT

Patryk Adamski

VIDEO

Marek Kurpios

SOUND

Wojciech Starowicz

PARTNERS

Ministerstwo Kultury i

Dziedzictwa Narodowego

Burdąg Foundation

Polski Związek Głuchoniemych,

Oddział Mazowiecki

Adam Mickiewicz Institute

Recording of Fryderyk Chopin's

Nocturn cis-moll op. 27 no 1,

performed by Marta Sosińska

was made available thanks to

Fryderyk Chopin Institute.

PREMIERE

24 september 2016

Anna Karasińska w swoim spektaklu zajmuje się tematem wyobraźni i teatrem jako miejscem, w którym rodzi się fikcja. Jak powstaje umowa między publicznością a twórcami i wykonawcami przedstawienia? Co jest potrzebne, byśmy uwierzyli w rzeczywistość sceniczną? Czy wyobraźnia ma swoje granice? Czy są rzeczy, zjawiska, postaci, których nie da się pomyśleć w teatrze?

Tytuł spektaklu nawiązuje do muzycznej fantazji, która jest utworem o swobodnej, często improwizowanej formie, łączącej różne gatunki muzyczne.

Anna Karasińska debiutowała w TR Warszawa głośnym spektaklem *Ewelina płacze*, który widzowie lubelscy mogli obejrzeć na Konfrontacjach w 2016 roku.

Spektakl prosty wyrafinowaną prostotą, obłudnie dowcipny, a chwilami wzruszający. (...) *Fantazja* domyka cykl, który można by chyba nazwać tetralogią o patrzaniu i wczuwaniu się. W debiutanckim *Ewelina płacze* aktorzy TR grali zastępujących ich stażystów, wyobrażających sobie, jak to jest być aktorami TR. W *Drugim spektaklu* z Teatru Polskiego w Poznaniu usadzeni na scenie aktorzy odgrywali różne typy wyobrażonych reakcji widzów i ich oczekiwania. Wreszcie, w *Urodzinach* z Komuny Warszawa sama Karasińska, milcząc, stała nieruchomo na scenie, a z offu słuchało się jej monologu o strachu przed publicznymi wystąpieniami, skrępowaniu własnym ciałem – przechodzącego w opis wyobrażonej sytuacji tytułowego święta.

Gra teatralną formą i wyobraźnią, statycznie rozstawieni aktorzy i głos. „Zawsze to samo”? A może powiedzieć, że spektakle Karasińskiej są do siebie podobne, to jak powiedzieć, że podobne są do siebie wszystkie przedstawienia klasycznego teatru dramatycznego – bo w końcu zawsze jest jakaś sztuka, postaci i scenografia?

Witold Mrozek, „Gazeta Wyborcza”

In *Fantasia* Anna Karasińska tackles the theme of imagination and theatre as the space in which fiction is born. How does the covenant between the audience and the creative team (authors, performers) behind the performance come into being? What is necessary for us to suspend our disbelief and embrace the on-stage reality? Is there a limit to imagination? Are there things, phenomena, individuals that cannot be imagined in theatre?

The title of the performance alludes to fantasy / fantasia, a musical composition typified by a loose, often improvised form, which combines a number of genres. Anna Karasińska made her debut at TR Warszawa with her critically acclaimed *Ewelina's Crying (Ewelina płacze)* that the Lublin viewers saw during the 2016 Konfrontacje Festival.

A simple yet refined, madly funny, and at times touching play (...) *Fantasia* is the final part of the cycle, which one could term “tetralogy about looking and empathising.” In her debut *Ewelina's Crying* TR Warszawa actors and actresses played interns substituting them and imagining what being a TR Warszawa thespian felt like. In *The Other Show (Drugi spektakl)* staged at the Polski Theatre in Poznań, the performers enacted a wide range of imaginary audiences' reactions and expectations. Finally, in *Birthday (Urodziny)* produced by Komuna Warszawa, Karasińska herself was standing motionless on the stage while audiences were treated to her pre-recorded off-stage monologue about her own fear of public performance and body image anxiety, which segued into the description of the title festivity. A play of form and imagination, static actors and a voice. “Always the same?” Or perhaps to assert that Karasińska's creative output is similar is like stating that all the plays of classic drama theatre are similar to one another, as there is always some play, characters, and some set design?

Witold Mrozek, “Gazeta Wyborcza”

SPEKTAKL
PERFORMANCE

14.10.2017 · 18:00
14.10.2017 · 21:00
SALA WIDOWISKOWA CK
MAIN AUDITORIUM
55 MIN
30/40 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH

TEKST I REŻYSERIA

Anna Karasińska

SCENOGRAFIA

Paula Grocholska

CHOREOGRAFIA

Magda Ptasznik

DRAMATURGIA

Magdalena Rydzewska, Jacek
Telenga

REŻYSERIA ŚWIATEŁ

Szymon Kluz

KIEROWNICZKA PRODUKCJI

Katarzyna Białach

ASYSTENTKA REŻYSERKI

Malwina Szumacher

OBSADA

Agata Buzek, Dobromir
Dymecki, Rafał Maćkowiak,
Maria Maj, Zofia Wichłacz, Adam
Woronowicz

PREMIERA

9 kwietnia 2017 r.

DIRECTION

Anna Karasińska

SET DESIGN

Paula Grocholska

CHOREOGRAPHY

Magda Ptasznik

DRAMATURGY

Magdalena Rydzewska, Jacek
Telenga

LIGHTING DESIGNER

Szymon Kluz

PRODUCTION MANAGER

Katarzyna Białach

ASSISTANT DIRECTOR

Malwina Szumacher

CAST

Agata Buzek, Dobromir
Dymecki, Rafał Maćkowiak,
Maria Maj, Zofia Wichłacz, Adam
Woronowicz

PREMIERE

9 April 2017



Henrietta Lacks? Nie znam. Takiej odpowiedzi udzieli większość. Anonimowa bohaterka czy ofiara medycyny? Czarnoskóra kobieta wykorzystana do badań naukowych czy jedna z nieuleczalnie chorych pacjentek, której komórki, pobrane do prowadzenia eksperymentów naukowych, okazały się jako pierwsze w historii nauki zdolne do nieśmiertelnego wysiłku?

To było w 1951 roku w Baltimore. 31-letnia Henrietta zachorowała na raka macicy, zmarła po kilku miesiącach nieefektywnego leczenia. Nie wiedziała o tym, że pobrano jej komórki, które okazały się zdolne do namnażania. Nie dowiedziała się o komórkach HeLa i emocjach, jakie wzbudziły w naukowcach. Osierociła piątkę dzieci, które nie dostały żadnego wsparcia, a nieojalni lekarze zbili na niej kapitał symboliczny i/lub materialny. To melodramat godny hollywoodzkiego kina. Ale czy nie lepiej spojrzeć na historię Henrietty Lacks z perspektywy wspólnej i na chłodno zastanowić się nad sprawą własności komórek? Czy postęp nauki byłby możliwy, gdybyśmy mieli prawo żądać rekompensaty finansowej za oddane tkanki? Czy powstałby cennik komórek? Ile kosztowałyby te zdrowe, a ile zrakowacię? Które z nich są cenniejsze? Otwierają się też wątpliwości dotyczące demokratyczności postępu medycyny. Kto na nim zarabia i kto na nim korzysta? Historia Henrietty i komórek HeLa porusza bardzo wiele tematów i nie daje żadnych odpowiedzi. Staje się grą z sumieniem, doświadczeniem i przeświadczeniem. A tymczasem gdzieś tam nasze komórki pobrane rutynowo podczas badań prowadzą już swoje własne życie. Czy tęsknisz za nimi?

(...) chodzi tu nie tyle o komórki HeLa, ile o ich dawczynię, która w przeciwieństwie do pobranych od niej komórek nie zyskała nieśmiertelności – również w historii nauki. Bo była kobietą, Afroamerykanką, bo była biedna i niewydukowana.

Piotr Morawski, „Dialog”

Czy stworzenie linii HeLa należy traktować jako spełnienie marzeń o nieśmiertelności? Czy można mówić o nieśmiertelności bez świadomości? Ile tak naprawdę znaczy triumf postępu w konfrontacji z osobistą tragedią? Czy zdecydowałbyś się zachować matkę przy życiu za cenę setek ofiar choroby Heinego-Medina? Tych pytań jest o wiele więcej. Nie znaleziono wiążącej odpowiedzi na żadne z nich – bo takowe zwyczajnie nie istnieją. Chodzi o to, żeby je stawiać. (...) W tym miejscu spotykają się nauki przyrodnicze z humanizmem. *Henrietta Lacks* stanowi świetny przykład splotu obydwu dziedzictw. Warto.

Agata Tomasiewicz, „Teatr dla Was”

Henrietta Lacks? I don't know her. Most people will say so. An anonymous character or a victim of medicine? A black woman used for scientific research or one of the terminally ill patients whose cells, collected for scientific experiments, turned out to be the first to be capable of immortal effort in the history of science.

It all happened in 1951 in Baltimore. 31-year old Henrietta got cervical cancer and died after a few months of ineffective treatment. She did not know that she had her cells collected and that they turned out to be capable of multiplying. She never learnt about HeLa cells and emotions these cells stirred among scientists. She orphaned five children who did not receive any support, and disloyal doctors built symbolic and/or material capital on her. It is a melodrama that is worth producing as a Hollywood movie. Yet, wouldn't it be better to look at the story of Henrietta Lacks from the common perspective and to calmly think over the issue of the ownership of cells? Would the scientific progress be possible, if we had the right to claim compensation for donated tissues? Would we make a cells price-list? How much would healthy and cancer cells be? Which are more precious? Other doubts also arise that concern the democratic progress of medicine. Who is making money and who is benefiting from it? The story of Henrietta and HeLa cells touches many subjects and provides no answers. It becomes a play of conscience, experience, and conviction. And, meanwhile, the routine samples of our cells, collected during examination, have their own life. Do you miss them?

(...) What I am thinking about here are not the HeLa cells, but rather their donor, who, quite unlike her cells, has neither become immortal nor recorded in the history of science. Because she was a woman, an African American; she was poor and uneducated.

Piotr Morawski, „Dialog”

Can creation of the HeLa line be treated as the fulfilment of our dreams of immortality? Can you speak of immortality without consciousness? How much does the triumph of progress mean when confronted with personal tragedy? Would you decide to keep your mother alive for the sake of hundreds of polio victims? Such questions abound. No binding answer has been found to any of them, as such answers simply do not exist. The thing is to pose them. (...) Here, natural science meets humanism. *Henrietta Lacks* is a perfect example of the combination of both kinds of heritage. Definitely worth seeing.

Agata Tomasiewicz, „Teatr dla Was”

SPEKTAKL
PERFORMANCE

14.10.2017 · 20:00
CHATKA ŻAKA, MEDIA LAB
ARTISTIC AND MEDIA INCUBATOR CHATKA ŻAKA
90 MIN
30/40 ZŁ
POLSKI / ANGIELSKI
POLISH / ENGLISH



SCENARIUSZ
Anna Smolar, Marta Malikowska,
Maciej Pesta, Sonia Roszczuk, Jan
Sobolewski

REŻYSERIA

Anna Smolar

WSPÓŁPRACA DRAMATURGICZNA

Piotr Gruszczyński

SCENOGRAFIA I KOSTIUMY

Anna Met

MUZYKA I OPRACOWANIE

MUZYCZNE

Natalia Fiedorczyk-Cieślak

ŚWIATŁA

Rafał Paradowski

RUCH

Jan Sobolewski & ensemble

FRYZURY

Marek Nowak

OBSADA

Marta Malikowska, Sonia

Roszczuk, Maciej Pesta, Jan

Sobolewski

KOPRODUKCJA

Nowy Teatr i Centrum Nauki

Kopernik

PARTNER SPEKTAKLU

Fundacja Onkocafe – Razem

Lepiej

PREMIERA

23 kwietnia 2017 r.

SCRIPT

Anna Smolar, Marta Malikowska,

Maciej Pesta, Sonia Roszczuk, Jan

Sobolewski

DIRECTED BY

Anna Smolar

DRAMATURGY COLLABORATION

Piotr Gruszczyński

SET DESIGN AND COSTUMES

Anna Met

MUSIC AND MUSIC

ARRANGEMENT

Natalia Fiedorczyk-Cieślak

LIGHTS

Rafał Paradowski

MOVEMENT

Jan Sobolewski & ensemble

HAIRSTYLE

Marek Nowak

CAST

Marta Malikowska, Sonia

Roszczuk, Maciej Pesta, Jan

Sobolewski

COPRODUCTION

Nowy Teatr and Copernicus

Science Centre

PERFORMANCE PARTNER

Onkocafe – Razem Lepiej

Foundation

PREMIERE

23 April 2017

Dziewica konsekrowana, hodowca lwów z Wojciechowa, pięciokrotna dzieciobójczyni, niepełnosprawni z domu opieki, którzy domagają się uznania ich potrzeb seksualnych, nastolatki nawiedzone przez diabła, homoseksualista, który rozpaczliwie pragnie wyleczyć się ze swojej orientacji – bohaterowie reportaży Pawła Piotra Reszki układają się w barwną plejadę postaci, w obraz Polski magicznej, zabobonnej i pełnej wewnętrznych sprzeczności. Tutaj młoda dziewczyna poślubia Jezusa Chrystusa, przystojnego mężczyznę z długimi włosami, ksiądz leczy gejów metodą „misiaczków”, namiętnych przytuleń, a w przerażającym, skrajnym przypadku Joli K., kobieta radzi sobie z niechcianą ciążą, mordując kolejno pięcioro swoich dzieci. Gdzieś w tle majaczy historia Żydów na Lubelszczyźnie, zbiorowy grób w Rechcie, na którym obecny gospodarz wybudował podjazd do garażu, i lęk przed ostracyzmem dzieci i wnuków tych, którzy Żydom w czasie wojny pomagali. Za każdym, nawet najkrótszym i najbardziej błahym tekstem Reszki kryje się społeczny problem, ale to zawsze bohater, człowiek jest na pierwszym miejscu. I to w moim odczuciu stanowi o atrakcyjności jego tekstów dla teatru.

Bohaterowie reportaży Pawła Piotra Reszki stanowią swoisty margines społeczny. Niezależnie od tego, czy odsiadują wyrok w więzieniu, czy trwają w dziewictwie poświęconym Bogu, jak niespełna trzysta dziewczinek konsekrowanych w Polsce, czy też oddają krew, żeby przynieść ośmiorgu dzieci czekoladę i zarobić trzydzieści sześć złotych zwrotu kosztów dojazdu, jak Stanisław Jaworski z Holeszowa – stanowią pewien wyjątek, osobliwe zjawisko, są mniejszością. Nie dowiedzielibyśmy się o nich, gdyby nie teksty autora. Nie usłyszeliśmy ich głosu. W dzisiejszych czasach, kiedy coraz częściej poddawane są w wątpliwość wartości liberalnej demokracji, kiedy coraz częściej słyszymy, że „tego chce większość”, a coraz rzadziej pamiętamy, że siłą demokracji jest ochrona praw mniejszości – ten gest autora wydaje mi się szczególnie cenny i ważny.

Paweł Piotr Reszka pokazuje nam „małych” ludzi – małych nie ze względu na swoje przymioty, małych, bo wypchniętych na margines, wyśmiewanych, ignorowanych, wyszydzanych, niekiedy znieawidzonych. Patrzy na nich ze szczególną mieszkanką ciepłego humoru i dystansu, ale przede wszystkim – empatii. I ten gest autora próbujemy przenieść na deski teatru. W kameralnej i demokratycznej przestrzeni, zacierając tradycyjny podział na widownię, scenę i scenografię, próbujemy zrealizować to najbardziej

podstawowe, najprostsze, a zarazem najtrudniejsze zadanie: wzbudzić empatię widza, choćby na chwilę postawić go na miejscu postaci. Na ile współodczuwania nas stać? I czy potrafimy na czas trwania spektaklu stworzyć razem, widzowie i aktorzy, otwartą, empatyczną wspólnotę?

Kuba Kowalski

Paweł P. Reszka w *Diabie i tabliczce czekolady* nie szuka sensacji. Nie pokazuje marginesów ani patologii. Przede wszystkim próbuje zrozumieć. Kuba Kowalski, który przeniósł na scenę reportaże autora, wziął sobie to do serca. Do zadania podszedł z rozwagą i rozsądkiem. Efekt? W Teatrze Osterwy powstał spektakl z klasą i ze smakiem, który powinno się pokazywać nie tylko w Lublinie.

Kacper Sulowski, „Gazeta Wyborcza

A consecrated virgin, a lion breeder from Wojciechów in the Lublin region, a five-time infanticide, less able-bodied residents of the nursing home demanding the acknowledgement of their sexual needs, teenagers haunted by the devil, a homosexual desperately trying to cure himself of his sexual identity – protagonists of narrative accounts by Paweł Piotr Reszka constitute a flamboyant array of individuals, creating a panorama of Poland that is simultaneously magical, god-fearing and internally contradictory. Here, a young woman marries Jesus Christ, a handsome long-haired man, a priest treats gays by means of intimate bear hugs, and in the terrifying, extreme case of Jola K., the woman deals with her unwanted pregnancy by killing one by one all her five children. Somewhere in the background the past shimmers faintly: the history of the Jewish presence in the Lublin region, the collective grave in Rechta (Strzyżewice) that the present landowner built a garage driveway on, the fear of ostracism that may affect the children and grandchildren of those who helped the Jews in the wartime. Each, even the shortest and the most trifling text by Reszka features a social issue, but it is always the human being that takes centre stage. This is, to my mind, the crux of the theatrical attractiveness of his writings.

The characters portrayed by Paweł Piotr Reszka represent the so-called social periphery. Whether they are doing time, dedicating their virginity to god, as almost three hundred consecrated virgins in Poland have done, or donating blood, so as to provide their eight children with chocolate and earn thirty-eight zlotys of travel expenses reimbursement, as does Stanisław Jaworski of Holeszów, they are an exception to a rule,

14.10.2017 · 19:00
TEATR IM. J. OSTERWY
J. OSTERWA THEATRE
110 MIN
30/40 ZŁ

a peculiar phenomenon – they are the minority. But for Reszka's texts, we would not know about their existence. We would not hear their voices. At present, when more and more frequently the values of liberal democracy are being questioned, when more often than ever we hear that "this is what the majority want" and we less and less remember that the strength of democracy lies in the protection of the rights of the minority, Reszka's writerly gesture seems particularly valuable and important.

Paweł Piotr Reszka shows us the "small" people – small not because of their intrinsic qualities, but rather belittled, disenfranchised, marginalised, ignored, snubbed, often reviled. He looks at them with a specific mixture of wry humour and reserve, but most predominantly with empathy. We try to translate the author's gesture onto the theatre stage. In the intimate and democratic space, blurring the boundary between the audience, the stage, and the set design, we attempt to carry out the most basic, the simplest and the most demanding task: to instill empathy in audience members and to – if only fleetingly – put them in the characters' shoes. How much empathy are we capable of feeling? Can we together – audience and cast – create an open, empathetic space for the duration of the performance?

Kuba Kowalski

In *The Devil and the Bar of Chocolate*, Paweł P. Reszka is no mere sensationalist. He does not focus on the margins and the pathologised. Primarily, he attempts to understand. Kuba Kowalski, who transferred Reszka's literary non-fiction onto the stage, took the author's rationale seriously. He approached the task with deliberation and reason. The outcome? The Osterwa Theatre has produced a classy and tasteful show that ought to be staged not only in Lublin.

Kacper Sulowski, "Gazeta Wyborcza"

TEKST

Paweł Piotr Reszka

REŻYSERIA

Kuba Kowalski

ADAPTACJA

Kuba Kowalski

ADAPTACJA I DRAMATURGIA

Julia Holewińska

SCENOGRAFIA I KOSTIUMY

Agata Skwarczyńska

MUZYKA

Radek Duda

RUCH SCENICZNY

Katarzyna Chmielewska

REŻYSERIA ŚWIATEŁ

Damian Pawella

PREMIERA

31 marca 2017 r.

TEXT

Paweł Piotr Reszka

DIRECTION

Kuba Kowalski

ADAPTATION

Kuba Kowalski

ADAPTATION AND DRAMATURGY

Julia Holewińska

SET DESIGN AND COSTUMES

Agata Skwarczyńska

MUSIC

Radek Duda

STAGE MOVEMENT

Katarzyna Chmielewska

LIGHTING DESIGN

Damian Pawella

PREMIERE

31st March 2017

Kilka godzin do świtu. Jesteś w półśnie, ale ciągle obserwujesz to, co dzieje się wokół ciebie. Odkrywasz, mimo że mija właśnie czwarta godzina spektaklu, tancerze dalej z matematyczną precyzją wypełniają partyturę. Za chwilę usypiasz. Albo tak ci się wydaje. I nie jesteś już pewny, co widziałeś, a co tylko chciałeś zobaczyć. *Natten* dzieje się pomiędzy nocą a dniem, światłem i ciemnością, tańcem a bezruchem, czujnością i snem. Jest aktem poezji w działaniu i doświadczeniem czasu – może jednym z najważniejszych, jakie możesz spotkać w teatrze.

Jeden z najnowszych spektakli Mårtena Spångberga i jedno z najgłośniejszych wydarzeń w europejskim teatrze ostatnich lat. Spångberg to choreograf, performer, nauczyciel i krytyk sztuki; jego koncepcje rzucają wyzwanie fundamentom choreografii. *Natten* to jego „taniec (jak z horroru)”. Dla Spångberga tylko noc pozwala człowiekowi prawdziwie istnieć, uciec od tyranii czasu, schronić się w ciemności, które nie oznacza śmierci, ale samo życie. *Natten* to sześciopółgodzinna podróż w abstrakcyjną wieczność i niezgłębioną głębię. To bańka, do której możesz wejść i z której możesz wyjść w każdym momencie. Możesz patrzeć, marzyć, śnić, spać, ale jeśli zdecydujesz się wejść do środka, będziesz musiał samodzielnie uporać się ze swoimi demonami.

Czerń nie wystarcza. *Natten* jest ciemniejsze niż czerń. To czerń, która jest brakiem czerni. To nie statyczna ciemność, która na ciebie czeka poza strefą światła. To iluminowany brak światła, który żyje i rośnie. Cisza, która emanuje z ryczącej pustki. Czasami jest tak, jakby ciemność była wszechogarniająca. Jakby wszystko pokryło się czernią, zniknęło, zapanowało kompletne wyciemnienie, chociaż wcale nie zasnęłaś. Czasami jest trochę tak, jakby ciemność wcale nie była nieruchoma. To miłe i przerażające zarazem, gdy noc odrobinę bulgocze albo pustka zaczyna się poruszać. Nawet nie chcesz wiedzieć, co to jest. Przynajmniej ja nie chcę. To fascynujące, jeśli pomyślisz, że więcej jest stworzeń prowadzących nocny tryb życia niż tych aktywnych podczas dnia. Czasami aż chciałoby się je wszystkie poznać, iść nimi na kolację, ale na tym kończy się ich nocna przynależność. Noc jest realna, dzień to tylko jej odbicie. Dlatego to nocą rozmyślasz o największych problemach albo śmiesz się histerycznie, by odpędzić ciemność. Dzień związany jest z życiem, ale to nocą istniejesz. Noc nie jest śmiercią – istnieje i jest czymś większym niż życie. Czas i światło żyją razem. I w czasie zawsze można się schronić,

zawsze. To dzięki niemu umiesz rozróżniać. W ciemności czas nie stoi w miejscu, nie przestaje pracować, ale usuwa się na bok i znika, jakby go nigdy nie było. W najgłębszej ciemności nie istnieje później czy dalej: jest tylko teraz, trwające cały czas. (...)
Nocą kończy się naśladowanie.”

Mårten Spångberg

A few hours before dawn. You are in your half-sleep, but you are still observing what is going on around you. You have just discovered that although it is past the fourth hour of the show the dancers are still engaged in their meticulous performance of the script. You drift off. Or so it seems. You are unsure of what you have witnessed or what you have desired to notice. *Natten* takes place between the night and the day, light and darkness, dance and stillness, alertness and dream-like reverie. It is an act of poetry regarding the action and experience of time – perhaps one of the most important you can encounter in theatre.

One of the new works by Mårten Spångberg and one of the most acclaimed events in the European performing arts field in recent years. Spångberg is a choreographer, performer, teacher, and art critic, but above all, he's an artist with ground-breaking ideas who challenges the concept of choreography. *Natten* is his “dance of horror.” For Spångberg, the night is the only place where a human being can truly be, where he can escape the tyranny of time, in a darkness that does not represent death but life. *Natten* is a six-and-a-half-hour journey into an abstract eternity and an unfathomable depth. It is a bubble that you can step into and out of whenever you want. You are allowed to look, dream, sleep... But there you must face your own monsters.

“Black is not enough. *Natten* is darker than black. The black that is the absence of black. It's not a static darkness that awaits you beyond the light. It is an illuminated lack of light that is alive and grows. A silence that emanates out of a roaring abyss. Sometimes it is as if the dark is extra much there. As if everything just goes black and disappears, a total blackout though one is still awake. Sometimes it's like the darkness isn't still, isn't immobile. That's totally nice, but *shit scary*, when the night bubbles a little or the abyss starts to move. You don't want to know what it is. Not me at least. It's captivating to think about that the creatures of the

SPEKTAKL
PERFORMANCE

14.10.2017 · 22:00
GALERIA LABIRYNT
LABIRYNTH GALLERY
400 MIN
30/40 ZŁ
BEZ SŁÓW
NONVERBAL

night are way more than those of the light. In numbers and all. Sometimes one would want to get to know them all, go for dinner, but then that's just the end of their belonging to the night. It is the night that is real, the day is just reflections. That's why one thinks of really heavy stuff then, or laugh hysterically to keep the dark away. The day is linked to life, it is at night that one exists. The night is not death – it exists and is more, much more than life. Time and light exist together. Time can be used as protection, always. It after all differentiates things. In the dark time isn't standing still, it doesn't cease, instead it slips away and disappears as if it never had been. For in the deepest obscurity there is neither then nor later; there is only now and all the time.

(...)

The night expires the mimetic.”

UDZIAŁ BIORA

Tamara Alegre, Simon Asencio, Linda Blomqvist, Louise Dahl, Emma Daniel, Hana Lee Erdman, Adriano Wilfert Jensen, Márten Spångberg, Else Tuvemyr, Marika Troili, Alex Tveit

WE WSPÓŁPRACY Z

XING Bologna, Kunstenfestivaldesarts Brussels, Black Box Theatre Oslo, Santarcangelo Festival, MDT Stockholm

SPEKTAKL POWSTAŁ DZIĘKI

WSPARCIU

PAF St. Erme

Spektakl otrzymał wsparcie Szwedzkiej Komisji Grantów Artystycznych oraz Szwedzkiej Rady ds. Sztuki

PREMIERA

13 maja 2016

WITH AND BY

Tamara Alegre, Simon Asencio, Linda Blomqvist, Louise Dahl, Emma Daniel, Hana Lee Erdman, Adriano Wilfert Jensen, Márten Spångberg, Else Tuvemyr, Marika Troili, Alex Tveit

IN COLLABORATION WITH

XING Bologna, Kunstenfestivaldesarts Brussels, Black Box Theatre Oslo, Santarcangelo Festival, MDT Stockholm

MADE POSSIBLE WITH THE

SUPPORT OF

PAF St. Erme

SUPPORTED BY

The Swedish Arts Grants Committee, The Swedish Art Council

PREMIERE

13th May 2016

„Jak to możliwe, że wybory w Stanach wygrał Donald Trump? Kto właściwie na niego głosował? Przecież nikt z moich znajomych!” Pamiętacie te reakcje? Wrażenie, że obecna rzeczywistość nie jest waszą rzeczywistością, że nie przewidzieliście, nie traktowaliście poważnie, bo przecież zagrożenie wydawało się dalekie i nierealne. A co, jeśli to my straciliśmy kontakt z rzeczywistością, zamykając się w szklanej bańce w towarzystwie wyłączonej tych, którzy podzielają nasze poglądy? Bogna Burska i Magda Mosiewicz przyglądają się obecnej sytuacji, w której podziały przecinające polskie społeczeństwo wydają się niemożliwe do zasypania – i wyciągają z niej konsekwencje:

„Telewizja, szkoła, sąsiedzi, politycy, kierowcy, napisy na murach – mała codzienna przemoc wywołuje natarczywe myśli o emigracji. Tylko że na emigracji też będą sąsiedzi, politycy, kierowcy... Proponujemy wyjście z tego ślepego zaułka, błędnego koła, spirali hejtu. Koniec przemocy. Proponujemy nowy ustrój, to będzie proste, niedrogie, wymaga tylko zwrotu wyobraźni.”

Magda Mosiewicz

How come Donald Trump won the elections in the States? Who in fact voted for him? None of my friends, for sure!” Do you remember such reactions? An impression that the present reality is not your reality, that you have not anticipated, not treated something seriously, as the danger seemed to be far away and unreal. What, however, if it is us who lost touch with reality, closing ourselves in a glass bubble with the company of only those who share our views?

Bogna Burska and Magda Mosiewicz observe the current situation, in which divisions in Polish society seem not possible to eliminate at all—and draw conclusions:

“Television, school, neighbours, politicians, drivers, wall inscriptions – little everyday violence triggers persistent thoughts about moving abroad. Yet, there are neighbours, politicians, and drivers in other countries, too. We propose a way out of this dead end, this vicious circle or spiral of hate. The end of violence. We propose a new system; it will be simple and cheap: it only requires bringing back our imagination.”

Magda Mosiewicz



SPEKTAKL
PERFORMANCE

14.10.2017 · 17:00

PIWNICE CK

BASEMENT

60 MIN

20/30 zł

POLSKI

POLISH



PAŃSTWOWA GALERIA SZTUKI
UL. BIELIŃSKA 10 20-031 SÓPOLNO



72. FESTIWAL
KONFRONTACJE
TEATRALNE
04-11.10.2017



SCENARIUSZ I REŻYSERIA

Bogna Burska i Magda Mosiewicz

MUZYKA

Maciej Salamon i Adam Witkowski (Zespół Nagrobki)

OBSADA

Anna Grycewicz, Piotr Trojan, Izabela Warykiewicz

KURATORKA I PRODUCENTKA

Emilia Orzechowska

WSPÓŁPRACA

Lena Dula (Festiwal ARTLOOP)

KOPRODUCENCI

Państwowa Galeria Sztuki w Sopocie, Konfrontacje Teatralne w Lublinie

PARTNERZY

Miasto Sopot, Festiwal ARTLOOP, Teatr na Plaży, Centrum Kultury w Lublinie

PREMIERA

11 października 2017, Sopot
14 października 2017, Lublin

TEXT AND DIRECTION

Bogna Burska AND Magda Mosiewicz

MUSIC

Maciej Salamon i Adam Witkowski (Zespół Nagrobki)

CAST

Anna Grycewicz, Piotr Trojan, Izabela Warykiewicz

CURATOR AND PRODUCER

Emilia Orzechowska

COOPERATION

Lena Dula (ARTLOOP Festival)

COPRODUCERS

National Gallery of Art in Sopot, Konfrontacje Festival in Lublin

PARTNERS

The City of Sopot, ARTLOOP Festival, Theatre on the Beach, Centre for Culture in Lublin

PREMIERE

11 October 2017, Sopot
14 October 2017, Lublin

Zapraszamy na performans party!
Międzynarodowa grupa artystów otwiera bezpieczną, twórczą przestrzeń rozmów *O miłości*. Wspólnie, w działaniu badamy zróżnicowane spektrum miłosnych afektów, miłość toksyczną, miłość inspirującą, odświeżający flircik, a nawet miłość spełnioną, totalną. Miłość niemożliwą. Jaka jest Twoja?

Artyści z Polski, Węgier, Turcji i Białorusi zbudują tymczasowy zespół, który przy użyciu interdyscyplinarnych narzędzi stworzy nieformalny performans *O miłości*. Zbadają, jakimi słowami, emocjami artykułuje się miłość idealną w mainstreamowej kulturze każdego z uczestników. Finałowy performans będzie wynikiem sześciodniowej pracy warsztatowej. Wykonawcy-gospodarze przeprowadzą swoje akcje w swobodnej atmosferze stworzonej przez gości klubu festiwalowego.

W performans party artyści skorzystają z form sztuk wizualnych, performans art, ruchu, muzyki na żywo, setu DJ-skiego, przyjrzą się też polskiej i węgierskiej literaturze. W każdej chwili festiwalu będzie można do nich dołączać i podzielić się swoim doświadczeniem i wyobrażeniem miłości.

Feel cordially invited to a performance party!
An international group of artists opens a safe, creative space called "About Love". Together, through action we are researching the diversified spectrum of affection: toxic love, inspiring love, a refreshing fling, and even fulfilled, total love. Impossible love. What kind is your love?

Artists from Poland, Hungary, Turkey and Belorussia will found a temporary band that – by means of an interdisciplinary toolbox – will create an informal performance entitled *About Love*.

Collectively, they will examine what words and emotions ideal love is expressed and articulated by in the mainstream culture of each participant. The final performance will be the end result of their six-day workshop. Performers-cum-hosts will conduct their activities in the laidback atmosphere provided by the guests of the festival club. During the performance party, the artists will make use of visual arts, performance art, movement, live music, DJ set, as well as inspect Polish and Hungarian literature. At any given moment of the festival, everyone will be free to join them and share their own experiences and representations.

SPEKTAKL / WARSZTAT
PERFORMANCE / WORKSHOP

6.10.2017 · 21.00

7.10.2017 · 21.00

PIWNICE CK

BASEMENT

90 MIN

20/30 zł

POLSKI / ANGIELSKI

POLISH / ENGLISH



OPIEKA ARTYSTYCZNA

Martin Boross, Julia Jakubowska,
Paweł Korbus

WSPÓŁPRACA I WYKONANIE

Márk Bartha (STEREO Akt), Martin
Boross (STEREO Akt), Marina
Dashuk, Paweł Korbus, Emrah
Gokdemir, Julia Jakubowska
(STEREO Akt)

ARTISTIC DIRECTORS

Martin Boross, Julia Jakubowska,
Paweł Korbus

BY AND WITH

Márk Bartha (STEREO Akt), Martin
Boross (STEREO Akt), Marina
Dashuk, Paweł Korbus, Emrah
Gokdemir, Julia Jakubowska
(STEREO Akt)





BIESIADA WOKÓŁ CEZAREGO WODZIŃSKIEGO
CEZARY WODZIŃSKI / RETROSPEKCJE

BIESIADA WOKÓŁ CEZAREGO WODZIŃSKIEGO
CEZARY WODZIŃSKI / RETROSPECTIVES

Niecodzienny wieczór poświęcony Cezaremu Wodzińskiemu. Spotkanie z zaproszonymi gośćmi odbędzie się w bliskiej Profesorowi konwencji filozoficznej biesiady, w ramach której oddamy się wspomnieniom, wrócimy do najciekawszych i nieznanych spotkań z filozofem, porozmawiamy o literaturze, o życiu i o śmierci. Wśród gości wydarzenia znajdą się m.in. Krzysztof Majchrzak, Piotr Augustyniak, Jan Bernad, Adam Woronowicz i Janusz Opryński. W rolę gospodarza podczas tej wyjątkowej uczyty wcieli się jeden z najbliższych przyjaciół filozofa – Janusz Palikot.

SPOTKANIE
MEETING

8.10.2017 · 19:00

PIWNICE CK

BASEMENT

240 MIN

BEZPŁATNE WEJŚCIÓWKI, LICZBA MIEJSC
OGRANICZONA

COMPLIMENTARY TICKETS, LIMITED SEATING

An unusual evening dedicated to Cezary Wodziński. A meeting with invited guests will take place in a convention dear to the late Professor – in the form of a philosophical feast during which we will reminisce, return to our memories of the most interesting and the least known meetings with the thinker, as well as discuss literature, life, and death. Guests include: Krzysztof Majchrzak, Piotr Augustyniak, Jan Bernad, Adam Woronowicz, and Janusz Opryński. This one of a kind intellectual feast will be hosted by Janusz Palikot, one of the closest friends of Cezary Wodziński.

CEZARY WODZIŃSKI
GRAPPLING WITH DOSTOJEVSKY AND OTHER LUBLIN
LECTURES

8.10.2017 · 17:00
KINO CK
SCREENING ROOM
WSTĘP WOLNY
FREE ADMISSION
JĘZYK POLSKI
LANGUAGE POLISH

„Cezary Wodziński rozpoczął swoją przygodę z Lublinem w czasie studiów. Tu – jeszcze jako student – miał swój debiut akademicki. Powrócił do Lublina w ostatnich latach swojego życia, u szczytu akademickiej kariery. Powrócił jako w pełni ukształtowany, dionizyjski filozof TRANSU po to, aby zrobić kolejny w swoim życiu krok poza zamknięty krąg życia akademickiego, które na naszych oczach staje się coraz bardziej skupione na sobie, a tym samym bezproduktywne i – mimo wszechobecnej nadaktywności – martwe. Wodziński nigdy nie porzucił akademii, ale szukał okazji, żeby ją zdradzić. W Lublinie zdradził ją z teatrem i w teatrze. I była to bodaj najbardziej nieprzypadkowa ze wszystkich jego zdrad, bowiem świat teatru nie tylko w czasach greckich ale i dziś jest świątynią Dionizosa. Zdrada ta zatem była gestem jeszcze pełniejszego oddania się swojemu boskiemu przewodnikowi. (...) Zawartość prezentowanego przez nas wyboru lubelskich wykładów Wodzińskiego jest odzwierciedleniem archiwaliów, którymi dysponujemy. W jego prywatnym archiwum odnaleźliśmy dzięki uprzejmości żony Cezarego Justyny Góreckiej teczkę, w której zebrane są odręcznie spisane notatki do wykładów. To te notatki, odpowiednio zredagowane, publikujemy.”

Z przedmowy Piotra Augustyniaka
Wydawca: Centrum Kultury w Lublinie.

“Cezary Wodziński began his relationship with Lublin during his studies. Here, as a student, he made his academic debut. He returned to the city in the twilight of his life, yet at the peak of his scholarly career. He returned here as a fully-fledged Dionysian philosopher of TRANCE so as to once again step beyond the closed circle of academic life, which – right in front of our very own eyes – is becoming more and more focused on itself, self-centred, and thus unproductive as well as – despite ubiquitous hyperactivity – lifeless. Wodziński has never abandoned the academe, but was always on the lookout for opportunities to betray it. In Lublin he betrayed it with theatre and in theatre. And this was perhaps the least accidental of all his betrayals, as the theatre world has always – not only in ancient Greece – been the temple of Dionysius. His betrayal was therefore a gesture of even deeper devotion to his divine guardian. (...) The contents of the presented selection of Wodziński’s Lublin lectures are a reflection of the archival materials that are at our disposal. It was in the philosopher’s private archives that – courtesy of Cezary’s wife Justyna Górecka – we found a file containing hand written notes taken down in preparation for lectures. Diligently edited, these notes are collected in the present book.”

Piotr Augustyniak, *Preface* (extract)
Publisher: Centre for Culture in Lublin

POLISH THEATRE JOURNAL (PTJ)

jest internetowym, anglojęzycznym, naukowym czasopiśmie poświęconym współczesnemu polskiemu teatrowi i performansowi, wydawanym dwa razy do roku przez Instytut Teatralny im. Zbigniewa Raszeńskiego w Warszawie. Głównymi celami PTJ są:

- animowanie międzynarodowego dialogu na temat współczesnego polskiego teatru i performansu przez umożliwienie wymiany idei i doświadczeń między polskimi i zagranicznymi badaczami, uwzględniającej różne punkty widzenia, intelektualne i kulturowe tradycje oraz praktyki;
- badanie polskiego teatru i sztuki performansu w ich istotnej roli – zarówno w lokalnym, jaki i globalnym kontekście – jako medium spraw publicznych, mechanizmów wyłaniania i przepracowywania tożsamości i świadomości zbiorowej, ujawniania afektów i dynamiki życia zbiorowego;
- wskazanie na miejsce polskiego teatru i performansu w świecie współczesnej globalnej cywilizacji oraz ich udział w debacie o najważniejszych problemach współczesności.

Skupienie na polskim teatrze nie oznacza ograniczenia do jego specyficznych, lokalnych aspektów. To, co postrzegane jest jako lokalne i swoiste często działa w trwałej relacji z tym, co globalne. Dlatego proponujemy ujęcia problemowe, które polskich twórców i zjawiska charakterystyczne dla polskiego teatru umieszczą w szerszym kontekście.

WYDAWCA

INSTYTUT TEATRALNY IM. ZBIGNIEWA RASZEWSKIEGO W WARSZAWIE zajmuje się dokumentacją, promocją i animacją polskiego życia teatralnego. Instytut powołuje publiczną debatę o współczesnym polskim teatrze, poszerza perspektywę towarzyszącą mu refleksji naukowej, wspiera działalność badawczą i edukacyjną. Prowadzi największy wortal poświęcony w całości polskiemu teatrowi www.e-teatr.pl, tworzy Encyklopedię Teatru Polskiego łączącą elementy klasycznie uporządkowanego wydawnictwa naukowego i źródłowej platformy tematycznej – www.encyklopediateatru.pl. W Instytucie działa księgarnia teatralna PROSPERO www.prospere.e-teatr.pl. Od 1 stycznia 2014 roku dyrektorem Instytutu jest Dorota Buchwald, poprzednim szefem placówki od momentu jej powstania w 2003 roku, był Maciej Nowak.

W Instytucie Teatralnym znajduje się największe w Polsce archiwum tematyczne gromadzące dokumentację współczesnego teatru. Do dyspozycji wszystkich

POLISH THEATRE JOURNAL (PTJ)

is an online English-language academic magazine examining contemporary Polish theatre and performance, published twice yearly by the Theatre Institute in Warsaw and The Department of Theatre Studies of Theatre Academy in Warsaw.

PTJ aims to:

- boost international dialogue on contemporary Polish theatre by encouraging exchange of ideas and experiences between Polish and international researchers, taking into account various points of view and intellectual and cultural traditions and practices
- research Polish theatre and performance art in their vital role – in both local and global contexts – as a medium of public affairs, mechanisms of the emergence and development of collective identity and consciousness, and unveiling the affects and dynamics of community life
- identify the place of Polish theatre and performance in the world of contemporary global civilisation, as well as the role they play in the debate on major problems of our times. Focusing on Polish theatre is not confined to its unique local aspects. What is viewed as local and peculiar to Poland often shares a lasting relation with global issues. We therefore propose problem-based approaches placing Polish artists and the phenomena characteristic of Polish theatre in a broader context.

PUBLISHER

THE ZBIGNIEW RASZEWSKI THEATRE INSTITUTE IN WARSAW

documents, promotes and stimulates theatre life in Poland. The Institute ignites public debate on contemporary Polish theatre, broadens the perspectives of the accompanying academic reflection, and promotes research and educational activity. It runs www.e-teatr.pl, the largest portal devoted entirely to Polish theatre, and produces the Encyclopedia of Polish Theatre (www.encyklopediateatru.pl), which combines aspects of a traditionally laid-out academic publication with a source thematic platform. The Institute also operates the PROSPERO theatre bookshop (www.prospere.e-teatr.pl). Since 1 January 2014 the Institute's director has been Dorota Buchwald, who replaced Maciej Nowak, at the helm since its inception in 2003.

The Theatre Institute is home to Poland's largest archives of contemporary theatre documentation. Any curious visitors can access a vast collection of press articles, reviews, photos, theatre programmes, playbills, posters, and documents relating to the operation of individual theatres. You can also find

13.10.2017 · 17:00
KINO CK
SCREENING ROOM
WSTĘP WOLNY
FREE ADMISSION

zainteresowanych jest olbrzymi zbiór artykułów prasowych, recenzji, zdjęć, programów teatralnych, afiszy, plakatów, dokumentów związanych z działalnością poszczególnych scen. Także teczki z wycinkami prasowymi dotyczącymi pracy poszczególnych artystów, edycji festiwali teatralnych i filmowych, szkół teatralnych, pism branżowych są dostępne w czytelni. Wiele zdigitalizowanych dokumentów udostępnianych jest w części wirtualnej archiwum na stronie www.e-teatr.pl.

WYDZIAŁ WIEDZY O TEATRZE

jest częścią Akademii Teatralnej w Warszawie. Powstał w 1975 roku, przyjmuje studentów po maturze i przygotowuje ich do zawodu historyka i krytyka teatru oraz kierownika literackiego w teatrze. Studia licencjackie trwają trzy lata, magisterskie zaś dwa lata. Obecnie oferta studiów uwzględnia fakt, że coraz więcej absolwentów staje się specjalistami od zarządzania, PR i mediów, producentami teatralnymi i animatorami kultury. Studenci mają zatem możliwość uczestniczenia w zajęciach dotyczących prawa, public relations czy marketingu. Wśród profesorów i wykładowców Wydziału znajdują się najbardziej znani badacze i praktycy polskiego teatru: Zbigniew Raszewski, Jerzy Koenig, Marta Fik, Tomasz Kubikowski, Michał Zadara. Od 2016 roku dziekanem Wydziału Wiedzy o Teatrze jest Tomasz Plata. www.akademia.at.edu.pl

ZESPÓŁ REDAKCYJNY:

Agata Adamiecka-Sitek
Dariusz Kosiński
Maria Kłaman
Tomasz Plata
Zofia Smolarska
Marta Keil – redaktorka gościnnie *Polish Theatre Journal* 3/2016 „Teatr i Demokracja. Praktyki instytucjonalne w polskim teatrze”.
Igor Stokfiżewski – redaktor gościnnie *Polish Theatre Journal* 2/2016: „Teatr i społeczeństwo”

RADA NAUKOWA:

prof. Halina Filipowicz
prof. Richard Gough
prof. Paul Allain
prof. Elżbieta Matynia
prof. Ian Watson

<http://www.polishtheatrejournal.com>

folders with press cuttings on the work of individual artists, editions of theatre and film festivals, drama schools, and industry magazines in the library. Many digitalised documents can be accessed in the virtual section of the archive at www.e-teatr.pl.

THE DEPARTMENT OF THEATRE STUDIES

is part of Theatre Academy in Warsaw. It was founded in 1975 for students with secondary school certificate and prepares for the profession of historian, theatre critic and literary manager of the theatre. The BA studies last three years and the MA studies last two years. Currently studies take into consideration the fact that more and more graduates are becoming managers, PR and media specialists, theatre producers and culture animators. Students have now an opportunity to attend law, public relations and marketing classes. Among professors and lecturers of the department were and are the most renowned Polish theatre scholars and practitioners: Zbigniew Raszewski, Jerzy Koenig, Marta Fik, Tomasz Kubikowski, Michał Zadara. Tomasz Plata has been Dean of the Department of Theatre Studies since 2016.

EDITORIAL BOARD:

Agata Adamiecka-Sitek
Dariusz Kosiński
Maria Kłaman
Tomasz Plata
Zofia Smolarska
Marta Keil – guest editor of *Polish Theatre Journal* 3/2016: Theatre and Democracy.
Institutional Practices in Polish Theatre
Igor Stokfiżewski – guest editor of *Polish Theatre Journal* 2/2016: Theatre and Community

ACADEMIC BOARD:

Prof. Halina Filipowicz
Prof. Richard Gough
Prof. Paul Allain
Prof. Elżbieta Matynia
Prof. Ian Watson

<http://www.polishtheatrejournal.com>



Initiated by:



Jointly organized with:



Jak wobec społecznych i ekonomicznych uwikłań festiwalu przechwycić go jako przestrzeń dla działań krytycznych; jak go, jak powiedziałby MacKenzie Wark, zhakować, by stworzyć przestrzeń na nowe rozwiązania – przede wszystkim na te, które są dzisiaj niemożliwe do pomyślenia? Proponujemy młodym europejskim kuratorom, badaczom i praktykom sztuk performatywnych wspólny namysł nad tym, jak odzyskać festiwal jako dobro wspólne, jak przywrócić mu krytyczny i emancypacyjny potencjał. Co, jeśli zakwestionujemy dotąd obowiązujące reguły myślenia o festiwalu i zaproponujemy zupełnie inne? Co może się wydarzyć, jeśli potraktujemy festiwal jako przestrzeń otwartą na to, co niemożliwe i jeszcze nie wymyślone? Co, jeśli nie przetrwają żadne ze znanych nam warunków i (już teraz nielicznych i trudno osiągalnych) możliwości pracy? Co, jeżeli pomyślimy o instytucji sztuki jako o dobru wspólnym, należącym także do tych grup społecznych, które byłyby dotąd z niej wykluczane? Być może pomyślenie o fikcji jako obszarze badań i poszukiwania utopijnych rozwiązań jest jednym z bardzo niewielu narzędzi, jakie jeszcze pozostały nam w rękach.

Prowadzący: Gundega Laivina, Daniel Blanga Gubbay

Gundega Laivina prowadzi Instytut Nowego Teatru Łotewskiego, organizacji zajmującej się współczesnymi sztukami performatywnymi. Od 2009 roku jest dyrektorką artystyczną i zarządzającą międzynarodowego festiwalu teatru współczesnego Homo Novus. Studiowała muzykologię, teorię kultury i antropologię społeczną. W latach 2011 i 2015 była kuratorką narodowej wystawy łotewskiej podczas praskiego Quadrennial of Performance Design and Space (wystawa The Submission zdobyła złoty medal w 2015 roku); między 2010 a 2014 rokiem była członkinią rady artystycznej projekty Ryga - Europejska Stolica Kultury 2014, gdzie była odpowiedzialna za projekty site-specific oraz działania artystyczne z lokalnymi społecznościami.

Daniel Blanga Gubbay mieszka w Brukseli, jest badaczem i kuratorem. Ukończył studia w pracowni Giorgio Agambena na Uniwersytecie Architektonicznym w Wenecji, uzyskał tytuł doktora kulturoznawstwa oraz habilitację z transformacji koncepcji możliwości w nowoczesności w Düsseldorfie. Wykłada polityczną filozofię sztuki, obecnie jest dyrektorem Zakładu Performansu i Choreografii na Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych w Brukseli. Pracuje jako dramaturg dla Kunstenfestivaldesarts. Jest członkiem zespołu kuratorskiego Live Works oraz

Festivals are definitely one of the most influential art institutions in the contemporary performing arts field. They showcase the works of artists, but frequently produce and promote them as well; they act as an intermediary between the artist and the audience; they co-create and actively shape critical discourse accompanying artistic praxis (catalogues, translations, publishing series, thematic books, etc.), thus actively informing the ways of thinking about theatre and dance, and participating in setting out the directions in which these develop. An examination of the current international circulation of performing arts will show that it is primarily shaped by festivals. What is the impact of the understanding of the festival as situating it in the space of public institutions of art? What task and what responsibility (to artists as well as to audiences) does the festival have; what role does it play in forming the exchange of thoughts and experiences and in shaping new artistic proposals?

We would like to propose that young performing arts curators, thinkers, researchers and practitioners reflect on the contemporary position, role and responsibility of a festival, to workshop together the possible (and impossible!) ideas on how to hijack it, how to regain it as a common space. Let us try to think of the impossible as possible; to embrace the impossible and to find a space for it. What if none of the conditions and ways of working that we know is left? What if the festival was another attempt to embrace the public space? What if, instead of presenting works to more or less professional audiences, we contradict the festival mode and use its tools to create a space which is not production-driven, but focused only on the present time? What if the art institution turns out to be a common space, inclusive of the groups in society that have always been excluded? What if we are delayed? What if that was the last edition of your festival – how would you think about its programming then? Let us imagine the impossible, let us make a room for it – the circumstances and contexts we have known until now are shrinking anyway and there definitely is a space (and need!) for the unthinkable.

Tutors: Gundega Laivina, Daniel Blanga Gubbay

Gundega Laivina runs the New Theatre Institute of Latvia, a project-based organization working in the field of contemporary performing arts. Since 2009 she has been the artistic and managing director of Homo Novus, the International Festival of Contemporary Theatre. Gundega has studied

inicjatorem i kuratorem Aleppo, platformy badawczej zaangażowanej w programy publiczne zajmujące się performansem i teorią polityczną, która realizowana jest poprzez otwarte i bezpłatne Imaginary Schools.

Centrum Performatywne jest międzynarodowym laboratorium łączącym działania badawcze i artystyczne w kontekście współczesnych sztuk performatywnych. Jednym z podstawowych zadań Centrum jest budowanie i rozwijanie dyskursu oraz krytycznej refleksji wokół współczesnych praktyk choreograficznych i performatywnych. Program Centrum, oparty na ciągłym przenikaniu się perspektywy teoretycznej z praktyką artystyczną, będzie składał się m.in. z rezydencji badawczych i artystycznych, seminariów, debat i warsztatów z udziałem polskich i międzynarodowych twórców oraz teoretyków.

Kluczowym założeniem Centrum jest stworzenie przestrzeni, w której możliwy jest swobodny, żywy dialog, nie podporządkowany regułom rynku i wolny od hierarchicznych struktur akademickich. Naszym podstawowym celem jest zaferowanie artystom, badaczom i producentom sztuki czasu oraz przestrzeni do pracy, która nie musi zakończyć się pokazem „gotowego produktu”. Przestrzeń Centrum jest przestrzenią wolną od konieczności ciągłego wytwarzania nowych produkcji, spektakli, wydarzeń, premier, pokazów. W zamian proponuje czas na rozwijanie własnych praktyk artystycznych i badawczych, tworzy przestrzeń wymiany doświadczeń i wspiera rozwój krytycznej refleksji na temat współczesnych praktyk choreograficznych i performatywnych w politycznym, społecznym i ekonomicznym kontekście.

Centrum Performatywne jest nowym projektem EEPAP (www.eepap.culture.pl) i Centrum Kultury w Lublinie www.ck.lublin.pl. Kuratorką CP jest Marta Keil.

music, theory of culture and social anthropology. In 2011 and 2015 she was a curator of the Latvian National exposition at the Prague Quadrennial of Performance Design and Space (“The Submission” exhibition was awarded with the golden medal for the total performance design in 2015); from 2010 till 2014 she was a member of the artistic board of Riga – the European Cultural Capital 2014 and was specifically responsible for site-specific initiatives and projects involving communities.

Daniel Blanga Gubbay is a Brussels-based researcher and curator of public programs. He graduated in Italy with Giorgio Agamben at the Architecture University of Venice, and got a PhD in Cultural Studies and a post-doc in Düsseldorf on the transformation of the concept of the possible in Modernity. He teaches Political Philosophy of the Arts, and currently holds the position of the head of the performance and choreography department at the Royal Academy of Fine Arts in Brussels. He works as a dramaturge for Kunstenfestivaldesarts. He is part of the curatorial board for LiveWorks and is the initiator and curator of Aleppo, a research platform engaged in public programs in performance and political theory, appearing as open and free Imaginary Schools.

EEPAP Performative Centre is conceived as a research and artistic practice laboratory which creates and elaborates the discourse around contemporary performing arts practices. The Centre's mission is to create a space which enables an open, animated dialogue, not subordinated to the market principles and free from hierarchical academic structures. The program will consist of research and residency projects, seminars, discussions and workshops, always combining theory and practice in the field of contemporary performing arts.

The Centre's main goal is to offer artists, thinkers and culture workers a time and space to think and practice instead of forcing them to produce new events. The Centre offers a space which is focused on developing choreographic and performing arts practices and strengthening critical reflections around them in the social, political and economic context.

EEPAP Performative Centre is a new initiative by EEPAP (www.eepap.culture.pl) and the Centre for Culture in Lublin, Poland (<http://ck.lublin.pl/en/>) and is curated by Marta Keil.

Festival Campus podczas Konfrontacji to kilkudniowe spotkanie studentów polskich teatrologii, które staje się przestrzenią wymiany myśli i doświadczeń, dyskusji na temat obejrzanych spektakli, indywidualnych spotkań z artystami oraz debat. Seminaria prowadzone przez wykładowców z Uniwersytetów w Krakowie, Poznaniu oraz Akademii Teatralnej w Warszawie dotyczyć będą zarówno tematyki tej edycji festiwalu, jak i jej szerokiego kontekstu. Dodatkowo uczestnicy Campusu wezmą udział w spotkaniach z artystami goszczącymi na festiwalu.

Podczas czwartej edycji projektu weźmie udział 30 osób, m.in. z Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu, Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie oraz z krakowskiego Uniwersytetu Jagiellońskiego. Zajęcia poprowadzą m.in. prof. Ewa Guderian-Czaplińska (UAM), dr Tomasz Kowalski (UAM), dr Monika Kwaśniewska (UJ) oraz Zofia Smolarska (AT).

Kuratorką projektu jest Marta Keil.

Held during the Konfrontacje Festival as a meeting of students of theatre studies departments of Polish universities, the Festival Campus becomes a space of intellectual and experiential exchange, a site of discussions about very recently attended plays and shows, a place of meetings with artists as well as a platform for debates that reach far beyond the scope of the Festival itself. Conducted by researchers from the universities of Kraków, Poznań and Warszawa, the seminars will tackle both the issues related to this year's festival and its wider context. In addition, Campus participants will also be given a chance to participate in specially tailored meetings with artists participating in the Festival.

The fourth iteration of the project in Poland will be attended by 30 students of Adam Mickiewicz University in Poznań, The Aleksander Zelwerowicz National Academy of Dramatic Art in Warszawa and Jagiellonian University in Kraków. Seminars will be conducted by Prof. Ewa Guderian-Czaplińska (Adam Mickiewicz University), Dr Tomasz Kowalski (Adam Mickiewicz University), Dr Monika Kwaśniewska (Jagiellonian University) and Zofia Smolarska (The Aleksander Zelwerowicz National Academy of Dramatic Art).

Project is curated by Marta Keil



„Robert Piotrowicz – artysta dźwiękowy, kompozytor, improwizator. Jest autorem słuchowisk, instalacji, muzyki teatralnej, współpracuje z innymi artystami przy formach audio-wizualnych i spektaklach. Jako instrumentalista Piotrowicz pracuje przede wszystkim z własnym zestawem koncertowym zbudowanym wokół brzmienia gitary elektrycznej i analogowego syntezatora modularnego.

Podczas koncertów tworzy nasyczone i pełne detali formy, korzystając z syntezatora analogowego i komputera. Jego muzyce równie blisko jest do współczesnej kompozycji elektroakustycznej, jak i do sound artu.

Regularnie występuje na licznych festiwalach na całym świecie. Oprócz płyt solowych ma w dorobku także wydawnictwa nagrane z Xavierem Charlesem, Kevinem Drummem, Jérômem Noetingerem, Burkhardem Stanglem, Zbigniewem Karkowskim i Anną Zaradny. Współzałożyciel Musica Genera Festival oraz wytwórni Musica Genera. Jest autorem muzyki do filmu Zbigniewa Libery *Walser*, którego projekcja poprzedzi koncert artysty na tegorocznej edycji Festiwalu. Ścieżka dźwiękowa pod tym samym tytułem ukazała się nakładem wytwórni Musica Genera.

Robert Piotrowicz is a sound artist, composer, and improviser. He has authored radio dramas, sound installations, as well as music for theatre productions, and collaborates regularly with other artists on audio-visual performances. As an instrumentalist, Piotrowicz works mainly with his own live performance setup, developed around the electric guitar and analogue modular synthesiser. His music has as much in common with contemporary electro-acoustic compositions as it does with sound art. His concerts feature saturated, detailed musical forms created with analogue synthesisers and computers. He has developed his trademark sound of intense dynamics seized in dramatic and balanced structures.

Piotrowicz has released several solo albums as well as collaborations with artists such as Xavier Charles, Kevin Drumm, Jérôme Noetinger, Burkhard Stangl, Zbigniew Karkowski, and Anna Zaradny. Piotrowicz has given live performances throughout Europe, North & Central America, Japan and Australia. Co-founder of the Musica Genera Festival and the Musica Genera label. Author of music to Zbigniew Libera's film *Walser*, which will be screened before Piotrowicz's concert at the Festival. The soundtrack of the same title was released by Musica Genera.

ENDE NEU AT KONFRONTACJE

APORIA NO. 5: THE TRAP OF POLITICAL NON-ALIGNMENT

MEETING WITH AGATA BIELIK-ROBSON AND CEZARY MICHALSKI

Lipcowe protesty przeciwko likwidacji niezawisłości sędziowskiej zdominowało hasło „no logo”. Protestujący deklarowali niechęć do profesjonalnych polityków; liberalno-lewicowe media skupiały się nie tylko na krytyce obozu rządzącego, lecz także na podkreślanu słabości partii opozycyjnych. Tym samym po raz kolejny zmanifestowała się niechęć do „upartyjnienia” aktywności społecznej. Jak w tym kontekście wyglądają perspektywy liberalizmu i lewicy? Czy bez silnej reprezentacji partyjnej możliwa jest prawdziwie emancypacyjna polityka? Czy bezpartyjność ma progresywny sens, czy też przeciwnie – przekształca się w źle pojęty idealizm (pięknoduszostwo, kwietyzm, narcyzm), który bezwiednie wspomaga reakcyjny dryf? O tych kwestiach porozmawiamy z filozofką Agatą Bielik-Robson oraz publicystką i komentatorem politycznym Cezarym Michalskim.

Spotkanie poprowadzą: Tomasz Kozak i Piotr Pękala

The July protests against the removal of the independence of the judiciary were dominated by the “no logo” slogan. The protesters declared their aversion towards professional politicians; liberal-left media focused not only on the criticism of the ruling party but on the highlighting of the weakness of the opposition parties as well. Once again demonstrators manifested profound reluctance to turn social activism into party politics. What does, as seen in this context, the future hold for liberalism and the left in Poland? Is it possible to practice truly emancipatory politics without strong party representation? Is political non-alignment a progressively sensible idea or – perhaps on the contrary – does it metamorphose into wrongly understood idealism (faux sophistication, quietism, narcissism) that inadvertently feeds the reactionary drift? We will discuss all of the above (and more) in conversation with philosopher Agata Bielik-Robson and journalist and political commentator Cezary Michalski.

Hosted by: Tomasz Kozak and Piotr Pękala

Tegoroczne hasło przewodnie Festiwalu jest bardzo kinematograficzne. A co, jeśli pójdziemy tą drogą, co się stanie kiedy doprowadzimy tendencje, które są dopiero w zarodku?

Zestaw filmów, które prezentujemy, rozwija tę myśl – każdy na swój sposób. Zobaczymy przede wszystkim światy pozornie nierzeczywiste, ale takie, które na tej rzeczywistości zostały zbudowane. W swej istocie są to ponadczasowe hiperbole ukazujące rzeczywistość, która z jakiegoś powodu (osobnego w każdym filmie) stała się trudna czy wręcz nieznośna do życia. Cześć z nich to światy futurystyczne z zepchniętymi pod ziemię społeczeństwami sformatowanymi pod dyktando infernalnych dyktatorów. Po przeciwnym biegunie mamy bardziej już rzeczywiste krajobrazy zdemolowane przez (jakże rzeczywistych) demagogów i zwyczajnych łotrów. Osobnym rozdziałem jest tutaj film Larsa Von Triera, gdzie to choroba pozostająca na alchemiczną modłę powiązana jest z makro-światem Kosmosu, z którego to ostatecznie przychodzi zagłada całej Ziemi. Jednak najbardziej interesujący z naszej perspektywy jest fakt, że w tak postapokaliptycznym świecie rodzi się bunt – pojawia się iskra wzniciająca pragnienie wolności. Przybiera ona różnoraką postać, lecz tym, co je łączy, jest zawsze niezgoda na dotychczasowe status quo. W każdym z filmów kategoria wolności ukazana jest w odmienny sposób i zazwyczaj nie jest w jednoznaczny sposób osiągnięta. Punkt ciężkości został tu raczej skoncentrowany na widzu. To on ma zostać porażony inspirującym impulsem kierującym jego myślenie ku nowej wolności. Filmy, które prezentujemy w tym roku, są nosicielami takich „rewolucyjnych” iskieł. W *Melancholii* symboliczną oazą chwilowej wolności jest magiczny szałas zbudowany przez trójkę bohaterów. Wiedzeni tropem filmowych fascynacji duńskiego pesymisty pokazujemy niejako dla odmiany także metafizyczny dramat Tarkowskiego, za sporawą którego skanujemy intymną przestrzeń ludzkiego wnętrza. Szczególnym przykładem jest zamykający nasz przegląd najnowszy film Agnieszki Holland. Finałowa scena *Pokotu* jest niespotykaną w polskim kinie ostatnich lat śmiałą próbą ukazania modelu „nowego lepszego świata”, gdzie społeczeństwo osiąga stan wręcz rajskiej harmonii.

Piotr Pękala

The main theme of this year's Festival is very cinematographic. What if? we go this way, what will happen when we bring trends that are still budding?

Each of the films, which we present in the set, develops the above thought individually. We will mostly see worlds which are seemingly unreal, but which have been built on that reality. They are in fact universal hyperboles showing the reality, which has become difficult or unbearable for some reason (the reason is different in each film). Some make futurist worlds, or communities that have been swept underground and formatted at the bidding of infernal dictators. On the other hand, there are more real landscapes, demolished by (very real) demagogues and ordinary foes. Lars Von Trier's film, where a kind of an alchemical illness is related to the macro-world of the Cosmos, which eventually brings termination to the Earth, falls into a separate section. Yet, the most interesting for us is the fact that this post-apocalyptic world sees the onset of rebellion – a spark that ignites the desire of freedom. It takes on a different form, but what is common for the films is disagreement with the status quo. In each of them, the category of freedom is presented differently, and usually is not achieved in a clear, unambiguous manner. The centre of gravity is shifted here on the spectator. He/she is to be struck with an inspiring impulse that would direct his/her thought to new freedom. Films, which we present this year, are carriers of such "revolutionary" sparks. A symbolic oasis of a temporary freedom is a magic cave built by three characters in *Melancholia*. Guided by film fascinations of the Danish pessimist, we also show for a change a metaphysical drama by Tarkovsky with which we scan the intimate space of the human inner side. The latest film by Agnieszka Holland, which ends our film review, is a special example. When compared to the recent Polish films, *Pokot* *Spoor*, and especially its final scene, is an unusual attempt to show a model of a "better new world" where the society reaches the state of nearly heavenly harmony.

Piotr Pękala





THX 1138

REŻ.: GEORGE LUCAS

WYSTĘPUJĄ: ROBERT DUVAL, DONALD PLEASANCE,
DON PEDRO COLLEY

DRAMAT, SCI-FI / USA / 1971 / 95'

THX 1138 to amerykański film science fiction z 1971 roku w reżyserii George'a Lucasa, którego akcja rozgrywa się w dystopijnie ukazanej przyszłości. W wyniku katastrofy ludzkość została zmuszona do zejścia pod ziemię. Światem rządzą bezduszne komputery, które skutecznie wyeliminowały ludzkie odruchy. Wszyscy mieszkańcy nowego świata wyglądają identycznie. Taka populacja kontrolowana jest przez pozbawionych emocji policjantów-androidów, a funkcja jednostki została sprowadzona do bycia cząstką organizmu społecznego. Para bohaterów, THX 1138 i jego partnerka LUH 3417 buntuje się przeciwko panującemu systemowi. Powoli zaczyna się w nich budzić nieznane dotąd uczucie miłości.

MELANCHOLIA

REŻ.: LARS VON TRIER

WYSTĘPUJĄ: KIRSTEN DUNST, CHARLOTTE GAINSBURG, KIEFER SUTHERLAND, ALEXANDER SKARSGÅRD, CHARLOTTE RAMPLING

DRAMAT, SCI-FI / DANIA, FRANCJA, NIEMCY, SZWECJA / 2011 / 130'

Kolejny po głośnym, prowokacyjnym *Antychryście* film Larsa von Triera. Tym razem autor *Przetamując fale* i *Tańcząc w ciemnościach* pragnie zrealizować bardzo osobiste, psychologiczne kino katastroficzne i piękny film o końcu świata. Głównymi bohaterkami *Melancholii* są dwie siostry grane przez Kirsten Dunst i Charlotte Gainsbourg. Młodsza wychodzi właśnie za mąż, gdy okazuje się, że do Ziemi niebezpiecznie zbliża

THX 1138

DIR. BY: GEORGE LUCAS

CAST: ROBERT DUVAL, DONALD PLEASANCE,
DON PEDRO COLLEY

DRAMA, SCI-FI / USA / 1971 / 95'

THX 1138 is a 1971 American science fiction film, directed by George Lucas, and set in a dystopian future. Due to a tremendous natural disaster, people are forced to live underground. The world is run by heartless computers, which have efficiently eliminated all human reactions. Everyone looks the same. The populace is controlled by emotionless android police officers and the function of an individual is levelled down to being a part of the social organism. A pair of main characters, THX 1138 and his female partner LUH 3417, rebel against the system. As time passes, they start to develop the unknown feeling of love.

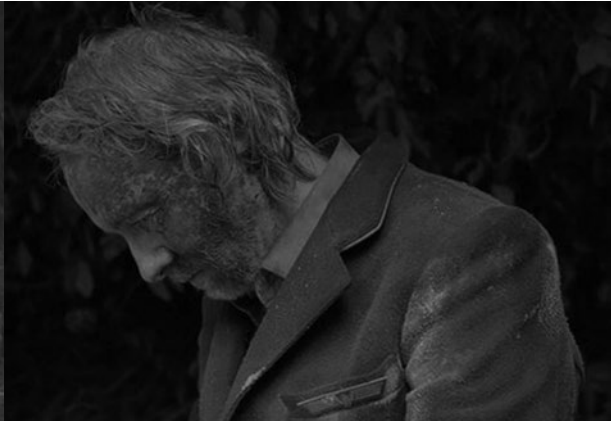
MELANCHOLIA

DIR. BY: LARS VON TRIER

CAST: KIRSTEN DUNST, CHARLOTTE GAINSBURG, KIEFER SUTHERLAND, ALEXANDER SKARSGÅRD, CHARLOTTE RAMPLING

DRAMA, SCI-FI / DENMARK, FRANCE, GERMANY, SWEDEN / 2011 / 130'

A follow-up to the famous and provocative *Antichrist* by Lars von Trier. This time, the director of *Breaking the Waves* and *Dancer in the Dark* wants to make his very personal, psychological disaster film and a beautiful metaphor of the end of the world. The story of the film, starring Kirsten Dunst and Charlotte Gainsbourg, revolves around two sisters. The younger one is just preparing to get married as a mysterious planet threatens



się inna planeta, grożąc końcem świata. Przyszłego męża zagra Alexander Skarsgård, jego świadka Stellan Skarsgård (faktycznie ojciec Alexandra), a John Hurt wcieli się w ojca siostr.

WALSER

REŻ.: ZBIGNIEW LIBERA

WYSTĘPUJĄ: KRZYSZTOF STROIŃSKI, GUSTAW KLYSZCZ, JOANNA WIKTORCZYK, ANDRZEJ BOROWSKI
SCI-FI / POLSKA / 2016 / 78'

Na obrzeżach cywilizacji żyje zagubione plemię. Conteheli są ludźmi o błękitnych oczach, fantazyjnie upiętych płowych dreadach i twarzach pomalowanych we wzory. Wyglądają jak spełnienie hipisowskich fantazji o powrocie do natury czy słowiańska wersja Avatara. Kiedy grają na etnofuturystycznych instrumentach, łączą się z kosmosem i wszystkimi rootsowymi wizjami jedności człowieka z naturą. Piękni, młodzi i nieśmiertelni hasają nago, ozdobieni biżuterią ze słomy i owoców. Do tego rajskiego świata wdzierają się jednak cywilizacja w osobie urzędnika kolejowego Walsera. Mimo iż za wszelką cenę próbuje on wnikać w ich sielankowy świat i nauczyć się niezrozumiałego języka, wywołuje tylko chaos. Wystylizowany świat *Walsera* flirtuje z tradycją kina gatunkowego: postapokaliptycznym science fiction, westernem czy filmami o jaskiniowcach. Prymitywizm i „glamour” nie stoją tu ze sobą w sprzeczności. Klisze znane z kina gatunków służą Liberze za klocki do zbudowania wielopiętrowej układanki z literackich figur utraconego raju, filozoficznych i kontrkulturowych konceptów utopijnej wspólnoty czy fantazmatów o końcu cywilizacji.

to collide with Earth. The newly-wed husband is played by Alexander Skarsgård, his witness at the wedding by Stellan Skarsgård (in fact, Alexander's father), and the sisters' father by John Hurt.

WALSER

DIR. BY: ZBIGNIEW LIBERA

CAST: KRZYSZTOF STROIŃSKI, GUSTAW KLYSZCZ, JOANNA WIKTORCZYK, ANDRZEJ BOROWSKI
SCI-FI / POLAND / 2016 / 78'

A lost tribe lives on the fringes of civilisation. The Contehli people have blue eyes, fair dreadlocks and painted faces. They look like the embodiment of hippie fantasies about going back to nature or a Slavic version of Avatar. When playing ethno-futurist instruments, they unite with the cosmos and all rootical visions of the unification of humanity with nature. Young, beautiful and immortal, they run naked, arrayed in jewellery of straw and fruit. Yet, this heavenly world is trampled upon by civilisation in the form of a railway administration clerk, Walser. Although he tries to penetrate their idyllic world and learn their incomprehensible language, he brings nothing else but chaos. The styled world of Walser flirts with the tradition of genre cinema: postapocalyptic sci-fi, western or cave-men films. Here, primitivism and “glamour” do not clash with each other. The clichés known from genre cinema become blocks for Libera, who uses them to build a multi-layered riddle of literary figures of the paradise lost, philosophical and counterculture concepts of a utopian community or phantasms about the end of civilisation.



METROPIA

REŻ.: TARIK SALEH

WYSTĘPUJĄ: VINCENT GALLO, JULIETTE LEWIS, UDO KIER,
STELLAN SKARSGÅRD

ANIMOWANY, SCI-FI / DANIA, FINLANDIA, NORWEGIA, SZWECJA
2009 / 86'

Wyprodukowana przez Zentropę, firmę Larsa von Triera, mroczna opowieść fantastyczno-naukowa, rozgrywająca się w Europie przyszłości, w której gigantyczna sieć metra łączy ze sobą najodleglejsze zakątki kontynentu. Ten „nowy, wspaniały świat” skrywa jednak przerażającą tajemnicę.

Metropia została wykreowana dzięki nowatorskim efektom specjalnym łączącym aktorskie kreacje z animacją komputerową. Film miał swoją światową premierę na festiwalu w Wenecji w 2009r., gdzie otrzymał nagrodę za pionierskie efekty. Film Tarika Saleha, w którym bohaterom użyczyli głosów m.in. Vincent Gallo, Juliette Lewis i Udo Kier otrzymał także Warszawski Festiwal Filmowy.

METROPIA

DIR. BY: TARIK SALEH

CAST: VINCENT GALLO, JULIETTE LEWIS, UDO KIER,
STELLAN SKARSGÅRD

ANIMATED FILM, SCI-FI / DENMARK, FINLAND, NORWAY, SWEDEN
2009 / 86'

Produced by Zentropa, a company founded by Lars von Trier, the film is a dark science-fiction story held in future Europe connected by a series of underground tunnels. However, this “great new world” is hiding a terrible secret.

Metropia has been made with highly innovative effects combining actors' real-life performance, CGI and animation. The film premiered at the Venice Film Festival in 2009, where it was awarded for its innovative effects. It also opened the Warsaw International Film Festival. Vincent Gallo, Juliette Lewis, and Udo Kier are some of the actors who lent their voices to the characters in Tarik Saleh's film.

KŁOPOTLIWY CZŁOWIEK / DEN BRYSSOMME MANNEN

REŻ.: JENS LIEN

WYSTĘPUJĄ: TROND FAUSA AURVAAG, TROND FAUSA AURVAAG,
BIRGITTE LARSEN

DRAMAT, FANTASY, KOMEDIA OBYCZAJOWA / ISLANDIA,
NORWEGIA / 2006 / 95'

Orwellowska wizja bezosobowego, wyjątkowego świata, w którym 42-letni Andreas przybywa do obcego miasta, nie wiedząc jak i dlaczego się tam znalazł. Jednak czeka tu na niego dom, praca, a nawet dziewczyna. Z czasem Andreas nabiera przekonania, że z tego miejsca nie ma ucieczki. Poznaje Hugona, który prowadzi go do piwnicy swego domu i pokazuje tajemną szczelinę w ścianie, przez którą Andreas słyszy cudowną muzykę,

THE BOTHERSOME MAN / DEN BRYSSOMME MANNEN

DIR. BY: JENS LIEN

CAST: TROND FAUSA AURVAAG, TROND FAUSA AURVAAG,
BIRGITTE LARSEN

DRAMA, FANTASY, COMEDY OF MANNERS / ISLAND, NORWAY / 2006 / 95'

An Orwellian vision of an impersonal impoverished world, where a 42-year-old Andreas arrives in a mysteriously idyllic city with no memory of having travelled there. Shortly after arrival, he is presented with an apartment, a job, and even a girlfriend. As time passes, Andreas begins to realise that there is no escape from that place. He meets Hugo, who takes him to his cellar to reveal that beautiful music, which reminds them of everything they miss in their lives, streams out of



przywotującą na myśl wszystko to, czego brakuje w jego życiu. Być może szczelina jest braną do innego, lepszego świata. Andreas i Hugo planują ucieczkę.

Sarkastyczny i przyziemny obraz życia w dobrobycie w krajach skandynawskich, w społeczeństwie, którego wszelkie problemy są rozwiązane. Współczucie jest zbyt cenne – jego miejsce zajęła pusta życzliwość. Urządzenie kuchni zastąpiło miłość, a towarzyskie rytuały – przyjaźń. Normalność w całej swej groteskowości.

EDERLY

REŻ.: PIOTR DUMAŁA

WYSTĘPUJĄ: MARIUSZ BONASZEWSKI, HELENA NOROWICZ,

ALEKSANDRA POPLAWSKA, PIOTR SKIBA

SURREALISTYCZNY, KOMEDIA / POLSKA / 2016 / 87'

Tytułowe Ederly to miasto istniejące poza czasem, na granicy realnego świata i snu. Może się wydawać, że istnieje tylko po to, by mógł do niego trafić główny bohater – Słow. Miasto i jego mieszkańcy osaczają bohatera. Pokusa, by uległ i wyzbył się swojej tożsamości jest bardzo silna. Niezdecydowanie Słowa (w tej roli Mariusz Bonaszewski, jednocześnie niepokoi i bawi. Film można określić jako surrealistyczną komedię z elementami kryminału lub filozoficzny traktat o życiu. Nierealistyczną fabułę wspiera realistyczna warstwa wizualna, a czarno-białe zdjęcia nawiązują do stylistyki kina niemego.

a crack in the wall. The crack might be a gate to yet another, better world. Andreas and Hugo concoct an escape plan.

A sarcastic and dark vision of living in prosperity in Scandinavian countries, in a society where all problems are solved. Empathy is superfluous and it is substituted by empty kindness. Love is replaced by kitchen improvements and friendship by festive rituals. A grotesque vision of normality.

EDERLY

DIR. BY: PIOTR DUMAŁA

CAST: MARIUSZ BONASZEWSKI, HELENA NOROWICZ,

ALEKSANDRA POPLAWSKA, PIOTR SKIBA

SURREAL, COMEDY / POLAND / 2016 / 87'

The title *Ederly* is a city that exists beyond time, on the border of real life and dream. You could think it exists only to have the main character, Slow, arrive in it. The city and its inhabitants suppress him. The temptation to give in and abandon his identity is very strong. Slow's indecision (Slow is played by Mariusz Bonaszewski) is both worrying and amusing. The film can be defined as a surrealist comedy with elements of a crime film or a philosophical treaty on life. Unrealistic plot is supported by realistic visual layer, whereas black and white photos relate to silent film.



FAHRENHEIT 451

REŻ.: FRANÇOIS TRUFFAUT

WYSTĘPUJĄ: OSKAR WERNER, JULIE CHRISTIE, CYRIL CUSACK

DRAMAT, SCI-FI / WIELKA BRYTANIA / 1966 / 112'

Film fantastycznonaukowy będący ekranizacją powieści Raya Bradbury'ego pod tytułem *451 stopni Fahrenheita*. Akcja filmu ma miejsce w przyszłości, w której słowo pisane zostało zakazane, gdyż czytanie książek odciąga ludzi od oglądania telewizji i brania udziału w zorganizowanych seansach. Posiadanie i czytanie książek stanowi poważne przestępstwo. Do odnajdywania ukrytych książek wyznaczona jest straż pożarna, której zadaniem nie jest już gaszenie pożarów (większość domów zbudowanych jest z materiałów niepalnych), lecz palenie książek. Tytuł nawiązuje do temperatury, w której, według fabuły filmu, zaczyna palić się papier. Główny bohater filmu, strażak Guy Montag, pod wpływem przypadkowo napotkanej dziewczyny Klarysy zaczyna zastanawiać się nad sensem tego, co robi. Gromadzi i czyta konfiskowane w swej pracy książki, co w konsekwencji prowadzi do denuncjacji przez własną żonę, której życiem kieruje telewizyjny serial *Rodzina*.

KONTROLERZY / KONTROLL

REŻ.: NIMRÓD ANTAL

WYSTĘPUJĄ: SÁNDOR CSÁNYI, ZOLTÁN MUCSI, SÁNDOR BADÁR, ESZTER BALLA

DRAMAT, KOMEDIA / WĘGRY / 2003 / 105'

Kontrolerzy to pierwszy film węgierski od ponad 20 lat, który pojawił się na festiwalu w Cannes. Głównymi bohaterami filmu są kontrolerzy biletów pracujący w budapeszteńskim metrze.

FAHRENHEIT 451

DIR. BY: FRANÇOIS TRUFFAUT

CAST: OSKAR WERNER, JULIE CHRISTIE, CYRIL CUSACK

DRAMA, SCI-FI / GREAT BRITAIN / 1966 / 112'

Fahrenheit 451 is a 1966 science fiction film directed by François Truffaut. Based on the novel of the same name by Ray Bradbury, the film takes place in the future, where the written word is forbidden. In this future world, you are not allowed to read books, as they distract you from watching television and participating in organised screenings. Having books and reading them is considered a crime. Firemen are employed not to fight fires (most houses are built of non-combustible materials), but rather to seek out and destroy all hidden literature. The title refers to the temperature at which book-paper catches fire and burns, according to the author of the film. The main character, a fireman Guy Montag, meets a girl, Clarisse, who makes him question his job. He begins to hide books in his house and read them, which leads to a conflict with his wife, whose life is governed by *The Family*, a TV series.

KONTROLL

DIR. BY: NIMRÓD ANTAL

CAST: SÁNDOR CSÁNYI, ZOLTÁN MUCSI, SÁNDOR BADÁR, ESZTER BALLA

DRAMA, COMEDY / HUNGARY / 2003 / 105'

Kontroll is a 2003 Hungarian comedy-thriller film, directed by Nimród Antal. This is the first Hungarian film shown at the Cannes Festival in over 20 years. The story revolves around ticket inspectors in the Budapest Metro.



Bulcsú, główny bohater filmu, nigdy nie staje na stopniach ruchomych schodów łączących podziemny świat z głównym nurtem życia, jaki płynie na powierzchni. Płatanina tuneli, peronów i schodów to uniwersum rządzące się własnymi prawami, gdzie prestiż mierzy się skutecznością wyłapywania gapowiczów i efektywnością w ściąganiu od nich kar. Jednak na ten nieco groteskowy światek „kanarów” pada cień – coraz częściej oczekujący na pociąg pasażerowie lądują pod jego kołami.

The film is set on a fictionalised version of the Budapest underground system. Bulcsú (Sándor Csányi) is one of the ticket inspectors on the Budapest Metro. He never steps on the escalators that unite the underground world with the main stream of life on the surface. The patchwork of tunnels, train platforms and escalators is a universe governed by its own rules. In the world of inspectors, prestige is measured by the how efficient you are in catching and punishing free-riders, who continue to evade paying fines. However, some circumstances cast a long shadow on this slightly grotesque world: more and more commuters waiting for trains end up under their wheels.

KOMUNA / KOLLEKTIVET

REŻ. : THOMAS VINTERBERG

WYSTĘPUJĄ: TRINE DYRHOLM, ULRICH THOMSEN, HELENE REINGAARD NEUMANN

DRAMAT / DANIA, HOLANDIA, SZWECJA / 2016 111'

Anna ma dość mieszczańskiego życia. Namawia męża na eksperyment: zerwanie z nudnym, ustatkowanym życiem i konserwatyżmem epoki. Wspólnie postanawiają stworzyć hipisowską komunę w wielkiej willi, która nieoczekiwanie przypadła im w spadku. Wraz z Anną i jej rodziną zostajemy zaproszeni do życia we wspólnocie, której członkowie razem się budzą i zasypiają, wspólnie gotują, jedzą i powierzają sobie sekrety. Jednak przyjaźń, miłość i tolerancja żyjącej pod jednym dachem grupy zostaje wystawiona na próbę, kiedy mąż Anny zwierza się jej ze swoich planów. Chciałby, aby do komuny dołączyła znacznie młodsza dziewczyna, w której się zakochał.

THE COMMUNE / KOLLEKTIVET

dir. by: Thomas Vinterberg

cast: Trine Dyrholm, Ulrich Thomsen, Helene Reingaard Neumann

Drama / Denmark, The Netherlands, Sweden / 2016 / 111'

Anna (Trine Dyrholm) is fed up with her life in the city. She persuades her husband to break up with the dull, orderly life and conservatism of the era and to experiment with communal living in a huge house that they unexpectedly inherited. Anna and her family take us into their life in the commune to see how its members wake up and fall asleep together, and cook and share their secrets. Friendship, love and tolerance of the group living under one roof is put to the test when Anna's husband tells her his plans. He fell in love with a much younger girl and would like to invite her to the commune.



POKOT

REŻ.: AGNIESZKA HOLLAND

WYSTĘPUJĄ: AGNIESZKA MANDAT, WIKTOR ZBOROWSKI, JAKUB GIERCZAŁ, PATRICIA VOLNY, MIROSLAV KROBOT, BORYS SZYC, TOMASZ KOT, ANDRZEJ GRABOWSKI

DRAMAT / POLSKA / 2016 / 128'

Agnieszka Holland wraca na ekrany polskich kin po 5 latach przerwy. Scenariusz powstał na podstawie powieści Olgi Tokarczuk *Prowadź swój pług przez kości umarłych*, nominowanej do Nagrody Literackiej Nike. Główną bohaterką filmu jest mieszkająca w Sudetach, emerytowana inżynierka Janina Duszejko. Astrolożka z zamiłowania i wegetarianka. Pewnej śnieżnej, zimowej nocy odnajduje ciało swojego sąsiada kłusownika. Okoliczności śmierci mężczyzny są niezwykle tajemnicze. Jedyne ślady, które znajdowały się wokół jego domu, to ślady saren. Duszejko, widząc niemoc policji, rozpoczyna własne, niekonwencjonalne śledztwo.

SPOOR

DIR. BY: AGNIESZKA HOLLAND

CAST: AGNIESZKA MANDAT, WIKTOR ZBOROWSKI, JAKUB GIERCZAŁ, PATRICIA VOLNY, MIROSLAV KROBOT, BORYS SZYC, TOMASZ KOT, ANDRZEJ GRABOWSKI

DRAMA / POLAND / 2016 / 128'

After a five-year pause, Agnieszka Holland returns to the big screen film making. The screenplay of the film is adapted from *Prowadź swój pług przez kości umarłych* (*Drive Your Plough Over the Bones of the Dead*), a novel by Polish writer Olga Tokarczuk, nominated to the Nike Literary Award. The film tells a story of Janina Duszejko from the Sudety region, an elderly engineer and a vegetarian with a love for astrology, who finds the body of her neighbour, a hunter on a snowy night. The circumstances of the man's death are really mysterious. The only traces that can be found at his house are the spoor of deer. Seeing the impotence of the Police, Duszejko starts her own, unconventional investigation.

6-15.10.2017
KINO CK
SCREENING ROOM
BEZPŁATNE WEJŚCIÓWKI
FREE TICKETS



STALKER (ROS. СТАЛКЕР)

REŻ.: ANDREJ TARKOWSKI

WYSTĘPUJĄ: ALEKSANDR KAYDANOVSKIY, ANATOLI SOLONITSYN

DRAMAT / SCI-FI / ZSRR / 1979 / 163'

Dramat filozoficzno-obyczajowy w reżyserii Andrieja Tarkowskiego, który powstał na motywach powieści *Piknik na skraju drogi* autorstwa braci Strugackich, a swoją premierę miał w 1979 roku. Klasyczne dzieło światowej kinematografii ubiegłego wieku, wyróżniające się awangardowym podejściem do formy filmowej. Za pomocą długich hipnotyzujących ujęć reżyser snuje medytacyjną narrację nad duchową kondycją człowieka drugiej połowy XX wieku.

Stalker to autorska interpretacja zakorzenionej w kulturze rosyjskiej postaci Jurodiwego. Tytułowy bohater filmu trudni się w przeprowadzaniu ludzi przez zagadkowy obszar zwany Strefą, w której zgodnie z legendami panują nadprzyrodzone moce. Pewnego dnia przewodnik zabiera w podróż w głąb zakazanego terytorium Pisarza oraz Profesora. Chcą oni dotrzeć do tajemniczej Komnaty, w której podobno spełniają się najskrytsze ludzkie marzenia. Hipnotyczna wycieczka przez postapokaliptyczny krajobraz okazuje się w istocie podróżą w głąb siebie, którą przeżywa każdy z trójki mężczyzn. Rozwiązania stylistyczne tego filmu stały się inspiracją dla wielu twórców.

W 1980 reżyser otrzymał na ten film Nagrodę Specjalną Jury Ekumenicznego i oficjalnie na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Cannes.

STALKER (RUSS. СТАЛКЕР)

DIR. BY: ANDREJ TARKOWSKI

CAST: ALEKSANDR KAYDANOVSKIY, ANATOLI SOLONITSYN

DRAMA / SCI-FI / ZSRR / 1979 / 163'

A philosophical drama directed by Andrei Tarkovsky, inspired by *Roadside Picnic*, a novel written by Boris and Arkady Strugatsky, and premiered in 1979. A classic work of twentieth-century world cinematography, typified by an avant-garde approach to film form. Through a series of long hypnotising shots, the director weaves a meditative narrative about the spiritual condition of humanity in the latter-half of the twentieth century.

Stalker is Tarkovsky's own interpretation of the figure of *yurodivy* (a blessed fool) that has been ingrained in the Russian culture for centuries. The title protagonist plies his trade as a guide to the mystifying territory known as the Zone, in which – legend has it – supernatural power rules supreme. One day the guide takes Writer and Professor on a trek towards the heart of the no-go area. The pair intends to reach the mysterious Room that supposedly makes the most secret dreams come true. This hypnotic journey across post-apocalyptic landscape turns out to be an internal trip towards the very core of oneself, as experienced by each of the men.

The aesthetic qualities of *Stalker* have inspired countless film makers. In 1980, Tarkovsky was awarded the Special Prize by the Ecumenical Jury at the Cannes Film Festival.

Theatre and Democracy

Institutional Practices in Polish Theatre

PTJ Polish
Theatre
Journal

^
Demonstracja przez Teatrem Powszechnym w Warszawie w związku z przedstawieniem „Klątwy” w reż. Olivera Frljicia, 19 maja 2017. Fot. Marta Keil

^
Demonstration at the Powszechny Theatre in Warsaw against "The Curse", directed by Oliver Frljic, 19 May 2017. Photo credit: Marta Keil

- > Jakim środowiskiem pracy są polskie teatry?
- > Jakie są artystyczne i ideologiczne ograniczenia dominującego w Polsce modelu instytucji teatru?
- > Czy teatr może być przestrzenią upodmiotowienia i kooperatywności, czy to jedynie wysoce wyspecjalizowana fabryka sztuki, której zadaniem jest produkcja artystyczna?
- > Jakich instytucji potrzebujemy w czasach kryzysu?
- > What working environments function in Polish theatres?
- > What are the artistic and ideological limitations in Poland's dominant model for theatre institutions?
- > Can theatre become a space for empowerment and cooperation, or is it just a highly specialized arts factory designed for artistic production?
- > What institutions do we need in times of crisis?

W trzecim numerze PTJ przyglądamy się praktykom instytucjonalnym w polskim teatrze w kontekście przemian politycznych i społecznych. Analizujemy warunki wolności wypowiedzi artystycznej i mechanizmy cenzury, przyglądamy się najważniejszym konfliktom i bataliom w życiu teatralnym, badamy splot uwarunkowań ekonomicznych, politycznych i estetycznych. Pytamy o możliwość uczynienia z instytucji teatralnych społecznych laboratoriów, w których wypracowuje się praktyki kulturowe nowego demokratycznego ładu.

In the third issue of *Polish Theatre Journal*, we examine institutional practices in Polish theatre in the context of political and social changes. We analyse conditions for freedom of artistic expression and of mechanisms of censorship; we observe significant conflicts and struggles in theatre life, and scrutinize the entanglement of economic, political and aesthetic determinants. We query the possibility of making theatre institutions into social laboratories in which cultural practices for the new democratic order can be developed.

www.polishtheatrejournal.com

dwujęzyczne polsko-angielskie pismo internetowe poświęcone polskiemu teatrowi, choreografii i sztukom performatywnym

is an online academic journal in Polish and English that examines contemporary Polish theatre, dance and performance art along with their broad ramifications

Kolejne numery:

- Post-teatr i sojusznicy (m. in. Karasińska, Ziemiński, Górnicka, Ziótek)
- Awangarda i kontynuatorzy

Upcoming issues:

- Post-Theatre and Its Allies: New Experiments in Polish Theatre (including directors Karasińska, Ziemiński, Górnicka, Ziótek)
- The Avant-Garde and Its Adherents

22. KONFRONTACJE TEATRALNE 2017
22TH THEATRE CONFRONTATIONS 2017

DYREKTOR FESTIWALU

Janusz Opryński

KURATORZY FESTIWALU

Marta Keil, Grzegorz Reske

PRODUCENT FESTIWALU

Barbara Sawicka

BIURO FESTIWALOWE

Dorota Stochmalska

Piotr Pękała

Szymon Kasprzewicz

KIEROWNIK TECHNICZNY

Piotr Szamryk

KOORDYNACJA PROGRAMU POLSKIEGO

Ksenia Duńska

KOORDYNACJA PROGRAMU ZAGRANICZNEGO

Ewa Molik

PROMOCJA FESTIWALU

Małgorzata Drozd-Domaciuk

WSPÓŁPRACA

Maciek Rukasz, Małgorzata Bartkiewicz, Damian Dubielis,

Małgorzata Szumska, Katarzyna Barej, Agata Witoska

KONTAKT

e.: konfrontacje.lublin@gmail.com

t.: +48 (81) 466 61 19-20

Centrum Kultury w Lublinie

20-007 Lublin, ul. Peowiaków 12

www.konfrontacje.pl

REDAKCJA

Marta Keil

KOREKTA POLSKIEJ WERSJI JĘZYKOWEJ

Małgorzata Bartkiewicz

REDAKCJA ANGIELSKIEJ WERSJI JĘZYKOWEJ

I KOORDYNACJA TŁUMACZEN

Bartosz Wójcik

TŁUMACZE

Monika Rokicka, Bartosz Wójcik

ZDJĘCIA (NR STRONY)

Anne Van Aerschot (58, 59)

Kasia Chmura-Cegiełkowska (8, 9)

Magda Hueckel (54, 55)

Natalia Kabanow (12, 13)

Kobas Laksa (50, 51)

Katrin Ribbe (24, 25)

Maciej Rukasz (10, 11)

Monika Stolarska (46, 47)

Michał Szlaga (60)

Vincent Tirmarche (48, 49)

Bartek Warzecha (22, 23)

kadry z filmów i materiały producenta (77-85)

materiały teatru (16-37, 40-43, 52-53, 62-63)

LAYOUT

kilku.com (Idalia Smyczyńska, Robert Zajęc)

SKŁAD

Ewelina Kruszewska

PAPIER

Amber Graphic 100 g/m2

DRUK

Gaudium

FESTIVAL DIRECTOR

Janusz Opryński

CURATORS

Marta Keil, Grzegorz Reske

PRODUCER

Barbara Sawicka

FESTIVAL OFFICE

Dorota Stochmalska

Piotr Pękała

Szymon Kasprzewicz

TECHNICAL MANAGER

Piotr Szamryk

POLISH PROGRAMME COORDINATOR

Ksenia Duńska

INTERNATIONAL PROGRAMME COORDINATOR

Ewa Molik

PROMOTION

Małgorzata Drozd-Domaciuk

COOPERATION

Maciek Rukasz, Małgorzata Bartkiewicz, Damian Dubielis,

Małgorzata Szumska, Katarzyna Barej, Agata Witoska

CONTACT

e.: konfrontacje.lublin@gmail.com

t.: +48 (81) 466 61 19-20

Centrum Kultury w Lublinie

20-007 Lublin, ul. Peowiaków 12

www.konfrontacje.pl

EDITOR

Marta Keil

POLISH LANGUAGE PROOFREADING

Małgorzata Bartkiewicz

ENGLISH LANGUAGE EDITOR AND TRANSLATION

COORDINATOR

Bartosz Wójcik

TRANSLATORS

Monika Rokicka, Bartosz Wójcik

PHOTOGRAPHS (PAGE NUMBER)

Anne Van Aerschot (58, 59)

Kasia Chmura-Cegiełkowska (8, 9)

Magda Hueckel (54, 55)

Natalia Kabanow (12, 13)

Kobas Laksa (50, 51)

Katrin Ribbe (24, 25)

Maciej Rukasz (10, 11)

Monika Stolarska (46, 47)

Michał Szlaga (60)

Vincent Tirmarche (48, 49)

Bartek Warzecha (22, 23)

film stills and producer's materials (77-85)

materials provided by theatres (16-37, 40-43, 52-53, 62-63)

LAYOUT

kilku.com (Idalia Smyczyńska, Robert Zajęc)

TYPESETTING

Ewelina Kruszewska

PAPER

Amber Graphic 100 g/m2

PRINT

Gaudium

PATRONAT HONOROWY · HONORARY PATRONAGE

**PATRONAT
HONOROWY**



PREZYDENT MIASTA LUBLIN
KRZYSZTOF ŻUK

ORGANIZATOR · ORGANIZER

**CENTRUM KULTURY
W LUBLINIE**

MECENAT · PATRONAGE

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

Lublin 
MIASTO INSPIRACJI

PROJEKT ZREALIZOWANY PRZY WSPARCIU FINANSOWYM
MINISTERSTWA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

PARTNERZY · PARTNERS

**TEATR
IM. JULIUSZA
OSTERWY
W LUBLINIE**



Galeria Labirynt™



CULTUREPI

PATRONAT MEDIALNY · MEDIA PATRONAGE

**co
jest
grane24**



**krytyka
polityczna**

taniecPOLSKA(pl)
ożywi polski taniec

didaskalia
głosze teatralnie

e-teatr.pl



kurier

